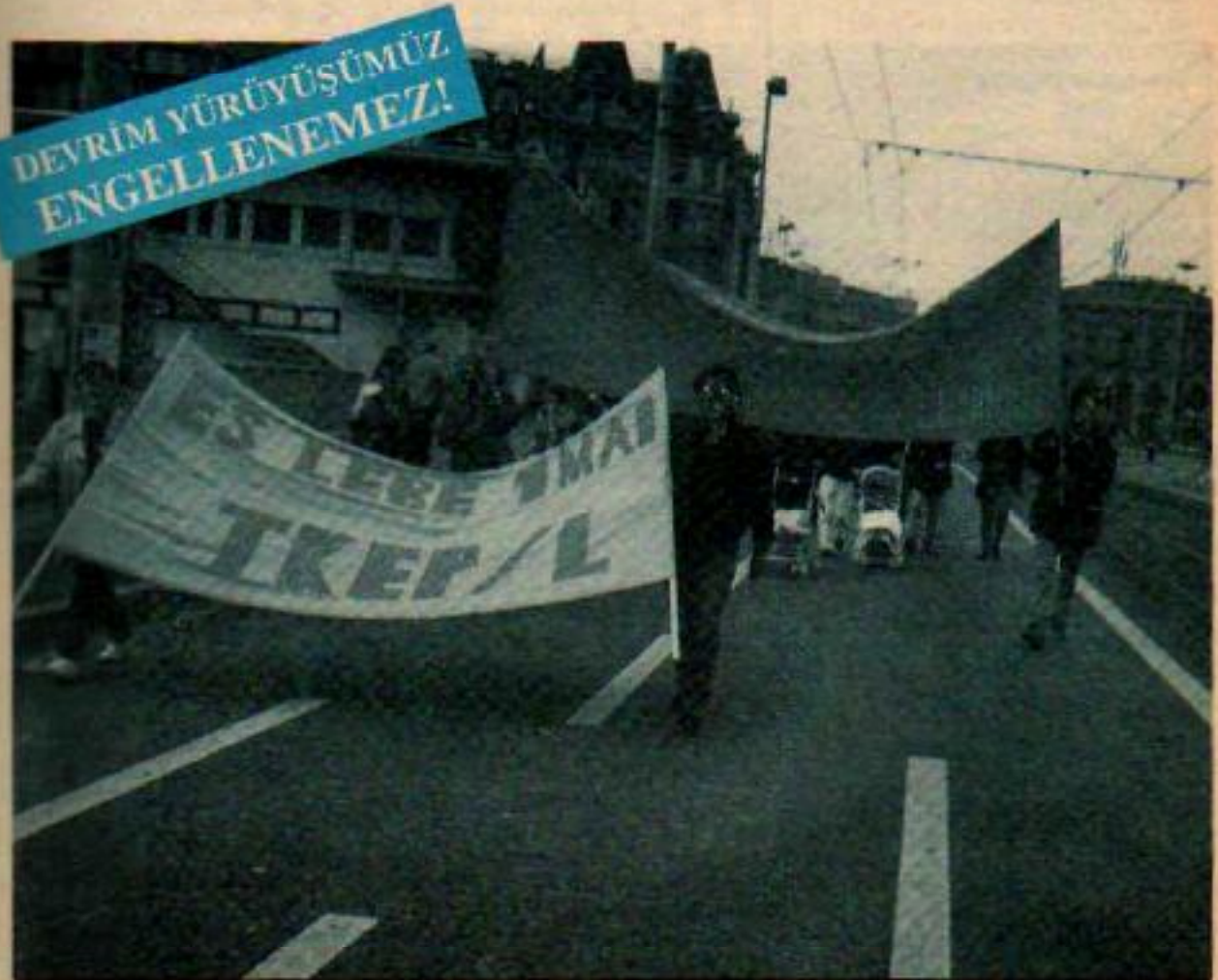

DEVRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEGİN OLACAK!..

DEVİRİMİN ZAFERİ İÇİN

Türkiye ve Kürdistan dünyasını herhangi bir ülkeden devrimine daha yakındır. Her olay, her gelişme devrimin kaçınılmazlığını kanıtlıyor, devrim toplumsal-politik gündemi belirliyor.

Syf. 3

GAZİ BAİDKAT SAVAŞI DERSLERİNDEN KİM NE ÖĞRENİYOR

Dünya görüşüne bağlı olarak, kimi örgütler "Bir daha nasıl yapılmalı?" biçiminde dersler çıkarırken, kimileri "Bir daha nasıl yapılmamalı?" sorusuna yanıt aramaya ve bu çerçevede dersler çıkarmaya başlamıştı.

Syf. 5

KİTLE HAREKETİ DÜZENİN SINIRLARINA VURUYOR

Devrimci bir iktidardan söz ediyoruz, bunun ancak milyonların harekete geçmesiyle olanaklı olduğunu unutmamalıyız. Ve bu milyonlar, hiç de sanıldığı gibi, romantik ve karmaşık bir devrim düşünün değil, oldukça somut ve basit bir politik adım peşinden giderler.

Syf. 11

Devrimci Emek
Onbeş Gnlk Sosyalist Dergi
Yılı 8 / Sayı: 44 / 15 Mayıs 1986

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Sedat Hayta

Genel Yayın Ynetmeni
K.nder İL

Yazı İşleri Mdr
Sedat Hayta

Abone Koşulları

Yurtiçi
6 Aylık ..... 200.000 TL.
1 Yıllık ..... 400.000 TL.

Yurtdışı
6 Aylık ..... 120 DM.
1 Yıllık ..... 240 DM

Hesap No
Sedat Hayta
Yapı Kredi Bankası/İSTANBUL
Aksaray Şubesi 0075099-9

Adres
Hobyan Mah.
Cumal Nasir Sk.
H. Faruklu İşhanı D:63
Ortaöğl/İSTANBUL
Tel-Fax: (0212) 311 09 10

Avrupa Temsilciliği
Silschatten Karstadt
Post-Lager 3000 Bern 1 Aem
İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği
H.Kepekk
Rue Du Lac 15/A
1020 RENENS / LOSANNE
İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği
H.Arslan
Sangerhof Str. 9
44225 Dortmund / Almanya

Baskı
Grtg Ofset

Genel Dağıtım
YAY-BAT A.Ş.

Yeni sayımızda tekrar buluşlmenin heyecanıyla merhaba;

ncelikle 1 Mayıs tarihli sayımızı krtamadığımız için tm okurlarımızdan zer dilemek istiyoruz. Faşizmin her alanında ağızına soldireliğı bu gnlerde sosyalist basın zerinde de ok yoğn saldırılara hemen demeri hergn tanık oluyoruz. Gn gemiyor ki bir kitap yada dergi toplatılmın, dergi broları basılmın, abneleri ikencelerden geiribmesin, tutuklanmasın. Bildiğiniz gibi dergimiz Devrimci Emek'in de iki yarı ileri mdri ve iki muhabiri polisn hazırladığı mesnetsiz senaryolara dayanılarak halen cezaevinde bulunuyor. Tutuklanmalarının zerinden aylar gemesine rağmen henz hiçbir arkadaşıms mahkemeye dahi karılmadılar. Bir yandan tutuklu arkadaşlarımızın akıbetlerini merakla beklerken, bir yandan da tm bu olumsuz koşullara rağmen dergimizi dzenli olarak krtmeye geret ediyoruz.

İşte tm bu olumsuz koşullara rağmen dergimizin 1 Mayıs sayısını hazırlık torunu tamamladığımız gnlerde, 26 Nisan gn hramıza ypden bir tebliğarla dergimizin yayımını durdurulduğunu ğrendik. Sradan bir beyannameimizdeki bir ek sıklığın gerekeceğini gsterildiğı karar, ne tesadftr ki!) resmi bayram tatilini bslayanacağı gn bize gnderildi. Tatil dolayısıyla kararı kaldırmak iin yaptığımız tm girişimler başarısız kaldı. Ve ne yazık ki hazırlıkları tamamlanmış dergimizin 1 Mayıs sayısını sizlere ulaştıramadık, ğnz.

Emeşçi halklarımızın, smri ve baskı dzeni kapitalizmi yakma mcadlesinde ona smf blinci tpyon, dğrudan yayımın dergimiz zerinde egemen smfler tarafından retirilen bu devlet terörüne gşmyoruz. Su ana kadar ıkan tm sayıları toplatılan dergimiz, alışanlarına verilen onlardan yil apıs ve milyrlarca lira para cezalarına rağmen kmaya devam ediyor, edecektir.

Yine, 1 Mayıs hazırlıklarının tm yoğnduğı iinde skkardı Tksim Meydanından tanrıgeçmeyen ve bu yıl da her yıl olduğı gibi devrimci gçler tarafından yalnız brktilen, fakat hergece rağmen 1 Mayıs'ta yine Tksim'de olacaklarını tm kamuoyuna dğrudan okurlarımızdan 15' ce teki Yayın Ynetimimizle M. Regt Gvenilir, 29 Nisan tarihinden itibaren emirine yanlım polis hastaneleri sonucu gzaltıma alındılar. Onbeş gn boyunca Terrle Mcadle Şubesi'nde ikemeli sa gtrden geirilen okurlarımız, yine polisn hazırladığı senaryolara olduğı gibi sdik kalın faşist medyada henz yargıya dahi intikal etmeden yargılandılar ve sağılı bulundular. Ağız slyah raprler tarafından byk bir ses ile "TKEP/Leninist'e byk darbe" başlıklarıyla kamuoyuna tanıtıldılar.

Tm bu olumsuz koşullara rağmen proletaryanın nclluğunu ypna blinceyle hareket eden Leninistlerin Tksim Meydanı'na kme hazırlıkları aktrld. Fakat 1 Mayıs gn iki okurumuzun zerine Tksim Meydanı'nda ateş aılması ve diğr insanlarımızın tm abclarına rağmen brrce grememesi sonucu bu yıl Meydanında yplman dşnlen gsteri idencilediğı gibi yplanmadı. Birkaç arkadaşımsızın gsterime alındığını ğrenmemize rağmen zerine ateş aılan okurumuzun sağılık durumu hakkında bilgi alamadık.

Yalnız bayram da soldrler hde burjuvazinin ne kadar byk bir ace iinde olduğunun ve ne kadar kritik bir dnemden getiğinin gstergeleleridir. Ekonomik ve politik bnalımı gn getiğe daha da derinleşen sermaye dzeni ve faşist devletinin tarihte gmleceği gnler artık ok yakınlardadır. Yeter ki proletarya gcnn farkına varırsın, ayağı kalksın ve haykırınsın:

"Mlkszleřtirenleri Mlkszleřtreceğiz; Ya Devrim Ya lm!"

Devrimin

Zaferi İçin

Türkiye ve Kürdistan'da derinleşen yalınca devrimci durum değil, yoğunlaşan yalınca iş savaşı değil, sürekli gelişen ve olgunlaşan devrimin kendisidir. Yükseliş halinde olan devrimdir. Toplum onun zamana yayılan bir alt-üst oluş geçiriyor. Toplumsal-politik süreç devrimcidir. Devrim sürecin kendisi toplumda büyük değişimin başladığını kanıtıyor. Eğer gelişmeler en sonunda devrimci yönde gelişmeye başlamışsa, kitleler en sonunda devrim zorunlu olduğuna anlamaya başlamışsa, bu, bir değişimdir. Hem de etkileyici bir değişim. İnsanlar her geçen gün tek çıkış ve kurtuluşun devrim olduğunu anlamaya başlıyor, yer yer bu doğrultuda eylemlere girişiyor, bu yükseliş halindeki devrimin kanıtıdır.

Olayların devrimci yönde gelişmesi, kitlelerin devrimci mücadeleye atılması öyle kısa sürenin işi değildir. Devrimci durum ve devrim uzun yılların, onlarca yılın ve daha da fazla belki de yüzyılların gelişiminin sonucudur. Bazı olaylar, tarihi dönemeçler burada hızlandırıcı rol oynar. Yoksa, devrimci durum ve devrim her olayın ya da tarihin bir döneminin tek başına yarattığı gelişme değildir. Sınıfı toplumlara özel uzlaşmaz gelişmelerle evrim geçiren toplum en sonunda toplumsal devrim ve devrimci yol almaz. Çelişkiler ve çatışmalar belli bir noktada nitelik sıramasıyla karşı karşıya kalır. Bilinçli, örgütlü devrimci mücadele, süreci hızlandırır, sonuçlandırır. Devrim, birlerce ve birlerce kenteleğinden oluşan sonuçtur, ancak devrimin başarıya ulaşması ancak silahlı mücadelesinin sonucu olabilir. Devrimci durumun devrimci dönüşmesi için devrimci düşüncesi ve kitle eylemi devreye girer. Devrim burada öncünün ve kildenin eseridir.

Dünyadaki güçler ilişkisinin geçici süre için emperyalizmin yararına değişmesi ve devrimci güçlerin geri düşmesi sonucu dünyaya bir çok bölgede devrimci mücadele gerilerken buna karşılık, Türkiye ve Kürdistan'da devrimci mücadele direngen özellikler gösterdi. Devrimci mücadele, yaşanan dünya çapındaki düşüşe karşılık, hızla tersi yönde, yani yükseliş yönünde gelişti. Bu yıllarda hem devrimci hareket, dünyanın etkin

devrimci güçlerinden biri olduğunu kanıtladı, hem de uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin bizde çok keskin olduğunu kanıtladı. Ancak çatışmaya yol açması için çelişkilerden çok olgun olmasına da gerek yoktur. Ancak çelişkilerin keskin olması sınıfların çatışmaları sürekli duruma geçirir. Dünyadaki devrimci dalga da düşüşün yaşandığı bir dönemde, Türkiye ve Kürdistan'da devrim mücadelesinde yükseliş olması, bizdeki çelişkilerin dünyanın herhangi bir bölgesindekikilere göre çok daha keskin olduğunu gösteriyor. Yani Türkiye ve Kürdistan dünyanın herhangi bir ülkesinden devrimci daha yakındır. Her olay, her gelişme devrimci kapıların açıldığını kanıtıyor, devrim toplumsal-politik gündemi belirliyor.

Devrim için mücadele etmek istemeyenlere, devrimci olmayanlara, devrimin maddeli koşullarının ne kadar olgun olduğunu kanıtlamaya gerek yoktur. Nasıl olsa savaşmak istemeyenler, savaşmamak için bir o kadar da bahane bulurlar. Türkiye'de yıllar boyunca insanlara tutarsızlıklar, kuyupaklıklar, teslimiyetçilikleri yüzünden geçip gitti. Devrimci hareketin istemeyenler ise ancak bu süreç içinde kay verdiler. Halen sol hareket içinde yaygın olan devam eden anlayış 'evrimdiktir.' Ancak sürekli güçlenen, gelişen ise devrimci anlayıştır. Devrimci güçlerin geçmişte etkin olan her tür edlgen teslimiyetçi nesnelci anlayıştan arınması zorunludur. Çünkü halen devrimci hareket içinde olup da, doğru olan devrim yolunda yürümek yerine dönmüş, reformist tepheye bakaçlar var. Önce bu tutarsız, ikircikli, insanların devrimci sızlardan uzaklaştırılması gerekiyor. Yoksa devrimci düşmanlarımızın hakkından gelirler.

Devrimci olmayanlar, devrim için savaşmak istemeyenler, kitleler devrimci hazır değiller bahanesiyle yasal sol partilere yöneldiler. Kitleleri etkilemek için de 'şevket' yarapına girdiler. Böylece en 'şevketçi', en çok kitleyi toplayan işi göğüslemiş olacak. 'Kitleler, kitleler' diye diye, en sonunda kitlelerin arkasına sığındılar. Bir zamanlar burjuva sınıfı olan 'İşsizlerimizin', 'yolumuz işçi sınıfının yoludur' diyerek, faşistlerden kaçıp,

işçilerin arkasına sığınmaları önceki başka biçimde yine karşımıza çıkıyor. Bir zamanlar işçi sınıfının devrim davasına en büyük zarar veren TKP, TIP, TEİP gitti, yerine aynı misyonu sahip yeni işçi geldi: ÖDP, SİP, EP. Yani işçi en fazla kitleyi toplamak için müthiş bir rekabet içindedir. Aslında bu partilerin varlık koşulları, daha fazla kitleyi devrimci çekmek değil, daha çok kitleyi devrimden uzaklaştırmaktır. Devrimci savaş ve silahlı mücadele vermek yerine, emekçi kitleler burjuva meşruiyet zeminlerini hedef olarak gösteriyorlar. Burjuva meşruiyet bütün reformistlerin esas zemini. Burjuva meşruiyet ise kapitalizme bağlanmak demektir. Savaşın devrimci güçler için en esas olan meşruiyet değil, devrimcilerdir, devrimdir, sosyalizmdir.

Devrimin olması için eksik olan ne nesnel koşullardır, ne kitlelerin devrimci hazır olmalarıdır, hayır, bunların hiç birisi değildir. Eksik olan savaşıdır. Eksik olan savaşıdır. Eksik olan savaşıdır. Eksik olan savaşıdır. THKO ve THKP-C devrimci savaşçılık yolunu gösterdikleri, nasıl savaşılmaması gerektiğini gösterdikleri halde, sonrakilerin büyük bölümü, yavaş yavaş eski klasik kitle çığırına döndüler. Oysaki eski kitle çığırından, barışçı, sendikalist yol TIP'ın yoluydu, o da çoktan ilfas etmişti. Dentler'i, Mahir'leri açacağı bahanelerle, devrim yolunda uzaklaştılar ve en sonunda kapıyı yasal partilere atarak, tam anlamıyla devrimci harekete ihanet ettiler. Devrimci önderlerin bağlantıları ve aşırılıkçıları devrimci dava ve savaş mücadelesinin tek geçitli yol olduğunu kanıtı, aynı yolu izlemeye çalışan PKK'dır. PKK'da eğer klasik kitle eylemleri yolunu izleseydi, bugünkü gibisi ulaşmazdı. Ancak PKK silahlı mücadele yolunu seçti. Devrimci önderlerin yaptıklarını ortaya koyarak gösterdikleri devrimci mücadele yolu, bugün savaşın devrimci güçler tarafından devam ettiriliyor. Halklarımız artık savaşın anahtarını bulmuşlardır.

Ne var ki, reformizm emekçi kitlelerin mücadele hedefini saptırmaya devam ediyor. Sosyal-reformist partiler, bu güne kadar birlerce kez dile getirilen taleplerini tekrarlayarak bir taraftan kitleleri ayaboklar, diğer taraftan onları devrimci savaş yöntemlerinden uzak tutmuş oluyorlar. Emekçi sınıfın ekonomik ve demokratik istekleri sendikalar tarafından bile defalarca ortaya kondu, aynı şeyin sol partiler tarafından bir kez daha ifade edilmesi demek, bir arpa boyu yol gitmemek demektir. Emekçi sınıfın istekleri, hedefleri ve hedefleri yeterince gün ışığına çıkmalıdır. Bunların tekrar-tekrar mil-

yonlarca kez dile getirilmesi neyi değiştirecektir. Bir istemin dile getirilmesi ile gerçekleşmesi ayrı şeylerdir. Attık sorun söylenenleri gerçekleştirme. Bu noktada temel sorun Lenin'in sorduğu gibi; 'Ne Yapmalı?' Yanıt veriyoruz: Devrimci mücadele verilmesi, silahlı mücadele verilmesi. Yasal solum çözmek istemediği nokta burasıdır. Çünkü düzenleri, hedefleri, planları tamamen söylenenleri yalnızca siyasi parti olarak tekrarlama, oyalsanmak üzerine bina edilmiştir de ondan.

Halkın milyonlarca kez dile getirilen istemleri, gerçekleşmeyen ölemleri, yaşamı koşulları ile yaşam biçimi, yani tüm bunların olması için zorunlu olan toplumsal kurtuluşunun birlik yolu savaşı yoldur. Ezilen zımnı elinde silah yoksa, bu demektir ki, sömürden ve baskıdan kurtulamayacaktır. Sömürüye ve baskıya süzle karşı konulamazcağına göre silahlanmak ve savaşmak şarttır. Savaşmadan hiç bir hak elde edilmez. Halk kurulu sömürü ve baskı düzenini yıkmak gibi bir hedef çıplak elle, sözle yıkılmayacağına göre silahlanmak İleriye atılmama sadece şart değil, ön şarttır.

Barışçı yolla, parlamenter yolla 'iktidara' gelindiğini kabul edelim. Bu durumda halk için değişikliklere ne sermaye izin verir ne de emperyalizm. Çünkü sermaye ve emperyalizm kendisine karşı yönelen hiç bir harekete izin vermez. Onlar elleri bağlı durmazcağına göre, hükümetin başarısız olması için ellerinden geleni yapacaklardır. İktidarı ele geçirmek mesele değil, O'nu korumasını bilmek, devrimci yaratmak gerekir. Emperyalizm var olduğu sürece barışçı yolla krizlerin kurtulamayacakları mutlak bir durumdur. Demek ki, iktidara gelmek için olduğu gibi, onu korumak ve sosyalizme ulaşmak için de silahlanmak. Devrimci Halk Ordusuna sahip olmak, halkı müslimler biçiminde örgülemek şarttır, ön şarttır. Emperyalizme bağlı bir ülke de, fevkalat baskı ordusuna iktidarda olduğu bir ülkede, toplumun gerici kesiminin silahlandığı bir ülkede gerilla mücadelesi olmadan, Halk Ordusu olmadan, silahlı halk müslimleri yaşayamaz. Ernesto Che Guevara'nın söylediği gibi; 'Aral zorluk iktidarı ele geçirdikten sonra başlar. Emperyalizm devrimci iktidarı yıkmak için askeri işgal, kuşatma, zulm ve ekonomik abluka, sabotaj vb. her türlü yola başvuracaktır. O halde halkların silahlanması devrimci başarmak, korumak ve İleri götürmek için mutlak zorunluluktur.

Emperyalizme bağlı, kapitalist, emperyalist dünyanın iyi pazarı olan, ABD'nin ve Batı emperyalizminin önemli bir 'kanıdı' olan, Balkanlar, Akdeniz, Ege, Orta Doğu

bölgesinde emperyalistlerin İleri karakolu olan bir ülkede devrim, bütün bu güçleri karşınıza almak demektir. Emperyalizme karşı mücadele verilmeden devrimi başarmamız koşulları yoktur. Türkiye'de kapitalizme ve emperyalizme karşı mücadele iç içedir. Bu nedenle, tekelci egemenliğe karşı yönelen bir mücadele, aynı zamanda emperyalizme de yönelmiş demektir. Türkiye'de emperyalizme karşı yönelen bir halk hareketi aynı zamanda işbirlikçi tekelci düzene yönelmek durumundadır. Emperyalizmin kendisi için bu kadar önemli bir ülkede toplumsal bir devrimle İyle kolay kolay izin vermeyeceği ortadadır. Emperyalist dünya, bütün baskı gücünü, ekonomik gücünü kullanarak mücadeleyi engellemeye çalışacaktır. Bu güne kadar yaptığı da budur. Saydığımız tüm bu koşullar, devrimimizin çok kanlı geçeceğini gösteriyor. Böyle bir ülkede barışçı geçişin hiç bir olasılığı yoktur. Silahlı mücadele ve devrimci savaşı yol devrimin ve kurtuluşun birlik yoludur.

Faşist devleti yıkmak, baskı ordusunu dağıtmak, polis teşkilatını parçalamak için, tekelci sermaye egemenliğine son vermek için devrimci anlayış, devrimci örgüdenmeye askeri devrimci örgüte sahip olmak gerekir.

Bilinçli, savaşı kadrolar, Leninist parti önderliğinde mutlaka başarıya ulaşır. Vietnam ve Küba dünyamızın en büyük ve en zalim emperyalist gücüne karşı, bilinçli ve savaşı bir halkın zafer kazanacağını bize gösterdi. Bu sosyalist ülkeler zafer kazanmakla kalmadılar, on yıllardır sosyalizm yolunda ilerlemeye devam ediyorlar. Her iki ülke bütün halkların esin kaynağıdır. Bu ülke halklarımızın gittiği silahlı mücadele yolumdan giderek, zafere ulaşabiliriz. Bizim devrimimiz en az onlar kadar uzun süreli, en az onlar kadar büyük kayıplara mal olacak, en az onlar kadar etkileyici olacaktır. Çünkü biz bütün emperyalist dünyaya karşı mücadele veriyoruz. Çünkü biz saldırı örgütü NATO'ya karşı mücadele veriyoruz. Devrimci hedeflerimiz çok köklüdür, bu nedenle devrimimiz de çok köklü olacaktır.

Devrimci etkisi dünya çapında olacak böylece köklü bir devrimi gerçekleştirmek için savaşı yöntemlerini öğrenmek, nasıl savaşılacağını bilmek bütün öncülerin görevidir. Kürdistan'da PKK, savaşı yöntemleri ve savaşı alanında ciddi ilerleme gösterdiği halde, Türkiye'de devrimci hareket aynı gelişmeyi henüz gösteremedi. Devrimci hareketin bu konuda Kürt gerillalardan öğreneceği epey şey var. Türkiye'de silahlı saldırı ve özellikle sabotajlık alanında önemli birikimler elde edildi. Ancak, düzenli orduya karşı çatışmaya girilmediği için bu alanda bi-

rikim yok sayılır. Ne var ki, savaşı, yöntemleri, savaşı taktikleri esas olarak savaşılarak, savaşı içinde öğrenilir. Komünar Che'nin belirttiği gibi savaşı sanatında metodik eğitim için gerillalardan fazla zaman yoktur. Temel ilk bilgiler başlangıç için yeterlidir. En iyi savaşılar, salonlarda, harp okullarında değil, savaşı içinde yetişmiştir. Gerilla savaşı, uzun süreli halk savaşıdır otorite olan Giap bu konudaki otoritesini, Vietnam halkının verdiği zorlu savaşıta elde etti. Yeter ki savaşıalım. Savaşılık yöntemimizin çok etkin olduğunu kabul edelim. Bu durum çok da önemli değildir, bütün mesele savaşıma anlayışına sahip olmak ve silahlı mücadeleye girişmektir.

Emperyalizmin ve işbirlikçi tekelci düzene büyük bir militarist ve ekonomik güce saldırıda bulunduğu, iç savaşı kazanmak için her türlü yola başvuran karşı-devrimci güçleri yenmeyi göze alması olan bir halk, savaşı araçları ve savaşı yöntemleri konusunda yaratıcı olmalıdır. Her işçi, her köylü, her öğrenci "harika silah" olan molotof kokteyli yapmayı öğrenmeli, evinde bunun için gerekli malzemeleri bulundurmalıdır. Molotof kokteylinin yanında "halk parlayıcıları" yapma da mutlaka öğrenilmelidir. Erkekler askerlik yaptığı için silah, tank, top, telsiz vb. askeri teknik araçları kullanmayı biliyor. Kadınların da öğrenmesi için ilk bilgiler verilmeli. Kadınlarımızın bu işi erkeklerden daha iyi ve titiz yapacağı kesindir. Sorun ilk adımı atmaktır, ikinci ve sonraki adımlar mutlaka gelecektir. Yine her işçi, her köylü, her öğrenci ve her kamu emekçisi, silahlı baskın, sabotaj, istihbarat, silah bomba yapma tekniklerini öğrenmelidir. Eğer klasik kitle mücadelesi ile yalnızca bununla iktidara ulaşamayacağımızı kabul ediyorsak, savaşı yöntemlerini ve savaşı araçlarını öğrenmeliyiz, kullanmalıyız. Devrimci ve kurtuluş hedefleyen devrimci bir sınıfa yapması gereken bunlardır.

Hiç kimse Gazi ayaklanması sırasında, polisin katliamı karşısında, Gazi halkı kadar silahlanmanın zorunluluğunu, savaşı yöntemlerinin zorunluluğunu hissetmemiştir. Ama, Gazi son değildir, süreç her alanın bir Gazi olacaktır gösteriyor. O halde temel yansıl istemleri milyonlarca kez dile getirmek, zalimin zulmünü, milyonlarca kez dile gelirmek yetmiyor. Ne istediğimiz gerçekleşir ne de zalim zulmünden vazgeçer. Bütün mesele zulmün ve sömürümün birlik temel olan kapitalizme karşı nasıl savaşıacağı konusunda net bir bilinçle sahip olmaktır, nasıl savaşıacağını bilmektir ve en sonu savaşı katılmaktır.

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

Uğur GÜNÜZ

GAZİ BARİKAT SAVAŞI DERSLERİ'NDEN KİM NE ÖĞRENİYOR

Geçtiğimiz yılın 12-15 Mart günlerinde patlak veren Gazi Ayaklanması ve bu ayaklanma sırasında mücadelenin bir biçimi olarak ortaya çıkan barikat taktiği, sadece emekçi halkın değil, örgütlü devrimci güçlerin de biliminde bir sarsıntı, bir sıçrama yarattı. Barikat mücadelesinde belli bir iddia taşıyan hemen tüm örgütlü güçler, uzun yıllardan sonra ilk defa görülen bu şiddetli toplumsal patlamayı ele alıp değerlendirdiler, kendilerince geleceğe dair dersler çıkardılar. Elbette her siyasal hareket ya da örgütün Gazi Ayaklanması ve barikat savaşlarından çıkardığı dersler, kendi dünya görüşünün ufkuyla sınırlı oldu; başka türlü de beklenemezdi zaten. Taşınmış ve savunmakta olduğu dünya görüşüne bağlı olarak, kimi örgütler "Bir daha nasıl yapmalı?" biçiminde dersler çıkarırken, kimileri "Bir daha nasıl yapılmamalı?" sorusuna yanıt aramaya ve bu çerçevede dersler çıkarmaya başlamıştı. Ama, şöyle ya da böyle, hiçbir örgüt Gazi Ayaklanması'na ve bu ayaklanmanın ortaya çıkardığı barikat savaş taktiklerine kayıtsız kalmadı. Herkes kendince bir takım dersler çıkardı; ama ne dersleri? Kimisi, işçi sınıfının geriliğini keşfetti, kimisi gecekonducuların, kimisi bunun neden bir "devrimsel" olduğunu kanıtlamaya çalıştı, kimisi ise, anti-faşist mücadelenin yükselmesinin işareti saydı; bazıları, bu saf bir sınıf hareketi olmadığı için bir dudak bükmeyle karşıladı; bazıları ise, olaylar sırasında kendiliğinden ortaya çıkan barikat taktiği önünde yerlere kadar eğildi, mücadelenin bu biçimini yere göğe sığdıramadı. Daha ileri gidip, Gazi Mahallesi'ni "kurtarılmış bölge" anlamına gelecek şekilde "Orgün Gazi" ilan eden; barikatları sloganlaştıranlar da oldu. Barikat sözcüğü neredeyse moda oldu ve devrimci olabilmemenin mibenk taşı sayıldı. Gazi Ayaklanması'na, ayaklanmanın ortaya çıkardığı devrimci enerjiyi küçümseyen sınıf uzlaşmacı reformist akımların karşısında Gazi Ayaklanması'ndan duyulan bu çocukça coşku ve heyecan bir devrimci iç güdüyle yansıtılsa da, yine de çocuksa bir coşku ve heyecan ol-

maktan kurtulamıyor. Elbette, biz sınıf hareketini ve emekçi yığınların devrimci, yıkıcı enerjisini burjuvazyle uzlaşmanın önünde engel görevlerle bu hareket ve enerjide coşku ve heyecana kapılanları bir tutmuyoruz; bu ikincilere birincilerle karşılaştırılmayacak şekilde değer biçiyoruz. Ama, bu bir yara: devrimci gelişmelerden çocuksu bir heyecan ve coşku duymakla yetinmek, sınıf mücadelesini devrim cephesi lehine bir arpa boyu dahi ilerletmez. Aksine, o kabarmış duyguların çoğu kez bizi bekleyen tehlikeleri, görevleri ve almamız gereken önlemleri görmemizi engellediği sıkça görülmüştür. İşçi ve emekçi yığınların burjuvaziye karşı verdikleri savaşıma öncülük etme iddiası taşıyan devrimci örgütler için son derece tehlikeli olan bu duruma düşmemek için, her devrimci örgüt, olayların coşkusuna kendini kaptırmadan, olayları soğuk kanlılıkla değerlendirmesini bilmeli, olaylardan geleceğe ilişkin dersleri çıkarmalı, hatalardan öğrenerek savaşı nasıl yöneteceğimizi ve yürüteceğimizi bilince çıkarmalıdır. Olayları ancak bu bilimsel soğuk kanlılıkla ele almasını bilenler geleceğin şiddetli çarpışmalarında işçi ve emekçi yığınları öncülük etme görevini başarıyla yerine getirebileceklerdir. Bunun aksine hareket etmek, olayların karşısında çocuksu bir heyecana kapılarak kahramanlık edebiyatı yapmakla sorunu geçiştirmek, çarpışmalar sırasında kendiliğinden ortaya çıkan barikat taktiğine methiyeler düzmekle yetinmek ama gelecekteki savaşında bu barikatların ne gibi bir rol oynayacağını araştırmamak, bunun üzerine tek söz dahi etmemek, sadece boş bir oyalama anlamına gelmekle kalmayacak; bizi ciddi tehlikelerle de karşı karşıya getirecektir.

Sınıf savaşımında proletaryanın savaş örgütü kurmayı olmayı amaçlayan bir parti, ne hamasi bir edebiyatla görevini savsaklar ne de savaşımın biçimlerinden birine methiyeler düzmekle kendini bekleyen tehlikelere gözlerini kapar. Sınıf savaşımının kurmayı, olmak iddiası taşıyan bir parti her olaydan ve savaşımın her biçimin-

den gereken dersleri alarak geleceğe ilişkin görevlerini ve savaş taktiklerini belirler. Savaş kapasitesini ve güçlerini yeniden ve yeniden düzenler. Gazi ayaklanması ve bu ayaklanma sırasında ortaya çıkan barikat taktiğine bu anlayışla yaklaşık bu bağlamda, dergimizin 30. sayısında, Gazi Ayaklanması'ndan çıkarılması gereken dersler üzerinde ana çizgileri ile durduk. Bunun arkasını da getirerek, 31. sayımızda, alınması gereken dersler üzerinde bir kez daha durduk. Ve nihayet, 32. sayımızda "Devrimci İç Savaşta Askeri Savaşın Önemi"ni göstermeye çalıştık. Ancak, bütün bunlara rağmen, bazı devrimci yapıların olaylardan gerekli dersler çıkarılmadığını; bu yönde çaba sarf etmek yerine barikat taktiğine övgüler düzmekle yetindiğini görüyoruz. Kurtuluş Dergisi'nin 23 Mart 1996 tarihli 37. sayısında yayınlanan "Barikatların Öğrettiği" başlıklı yazı bu söylediklerimizden somut bir kanıttır. Bu yüzden, bu yazımda da, bir yandan barikat taktiğinin gelecekteki savaşında oynayacağı rol üzerinde duracağız, öte yandan, Kurtuluş Dergisi'nin ortaya çıkan barikat savaş ortamından nasıl da elle tutulur bir ders çıkarmadığını göstermeye çalışacağız.

Önce, barikat savaşımının tarihte oynadığı rol üzerinde; savaşımın bu biçiminin tarihte kaydetmiş olduğu gelişim ve değişim üzerinde durmalıyız.

Diğer bütün askeri taktiklerde olduğu gibi, kendisi de bir askeri taktik olan barikat savaşı, askeri teknolojinin gelişimine doğrudan bağlıdır. Dolayısıyla, askeri teknolojiye her gelişime barikat savaşımının rolü ve önemi üzerinde doğrudan bir ekle yaratmış, bu taktiğin sınıf savaşımındaki rolünü etkilemiştir. Askeri teknolojinin askeri taktikler üzerindeki etkisini iyi bilen Engels, barikat taktiğinin gelecekteki sınıf savaşımında oynayacağı rolü ortaya koymaya çalışırken, işe askeri teknolojinin kaydetmiş olduğu gelişmeyi ele almakla başlamıştır. Marx'ın Fransa'da Sınıf Savaşımını adlı eserinde 1895'te yazdığı şu sözde Engels, 1848'in sınıf savaşımında askeri

taktiği incelerken, "o zaman - diyor- du- basit horozlu tüfek vardı, şimdi ise küçük kalibreli ve mekanizmalı tüfek. İlkinden dört kere daha uzağa, on kere daha isabetli ve on kere daha çabuk ateş ediyor. Eskiden topçunun görelisi olarak az etkili gülleleri ve obüsleri vardı; bugün bir tanesi en iyi barikatçı un ufak etmeye yetecek, çarptığında patlayan havan topu merinileri var." Engels, barikat taktiğini incelerken, bununla yetinmiyor ve kentlerde yeni kurulan mahallelerin ve geniş ve dümdüz caddelerinin, dar sokakların yeri ni alan bulvarların barikat taktiği için elverişsiz koşullar yarattığına da işaret ediyor. Çünkü geniş, düz ve uzun caddelerin, bulvarların, yeni tüfeklerin ve topların etkin olabilecekleri şekilde düzenlendiklerini görüyordu. Engels'e göre barikat taktiği gerçekte pasif bir taktikti. Ve bu taktiğin düşman üzerindeki etkisi, maddi olmaktan çok manevi bir etkiydi. Yani, barikat askerlerin cesaretini ve dayanma gücünü sarsmak için bir çareydi. Bu nedenle, gelecekteki sınıf savaşımında devrim güçlerinin, barikatın pasif taktiği yerine saldırı taktiğini tercih edeceklerini öngörüyordu. Zira, her ayaklanmanın temel ilkesi olan saldırı kuralı, barikat taktiğinde yerine getirilmezdi. Barikat, ayaklanan ve bu yüzden sürekli saldırı halinde olması gereken yağınların önünde, olsa olsa bir engel olabilirdi. Çünkü, barikat taktiğinin özü, bir savunma taktiği olmasıydı. Bir savunma aracı olarak barikat, ayaklanan silahlı halkın düşman üzerinde manevi etki yaratmak, cesaretini ve dayanma gücünü sarsmak için besvurulacak bir savaşım biçimidir.

Askeri teknik ile barikat savaşımın ve klasik sokak savaşlarının yakın bağlantısını kuran Engels, barikat taktiklerinin artık eskisi gibi rol oynamayacağını söyledikten kısa bir süre sonra, 1905 Rus Devrimi tarafından tartışılmaz bir şekilde doğrulandı. 1905 Rus Devrimi, barikat taktiğini gerilla savaş taktikleriyle birleştirmenin zorunluluğunu ve nasıl birleştirileceğini ortaya koydu. Lenin'in "Yeni Barikat Taktikleri" adını koyduğu bu savaş biçimi, askeri teknik ve savaş sanatının barikat taktiği üzerinde yarattığı etkinin doğrudan sonucuydu. Tıpkı Engels gibi, askeri teknik ve askeri taktik arasında çok sıkı bir ilişki olduğunu gören Lenin, 1905'li yıllarda Japon savaşının el bombasını yaratmasını; silah fabrikalarının otomatik tüfe-

ği puzsarı sürmelerini, askeri taktiğin ilerleme kaydetmesinin kanıtları olarak gösteriyor.

"Bugün artık askeri taktik 19. yüzyılın ortasındaki askeri taktikten farklıdır. Topçunun üzerine silahsız halk kitleleri yürütmek ve barikatları sadece tabanca ile savunmaya kalkışmak aptallık olur. Kautsky, Moskova ayaklanmasından sonra Engels'in vardığı sonuçları gözden geçirmenin zamanı geldiğini ve Moskova'nın "yeni bir barikat taktiği" yarattığını söylerken haklıydı. Bu taktik, partizan savaşı taktiğiydi. Bu taktiğin gerektirdiği örgütlenme, çabuk hareket edebilen ve alagnastu küçük birliklerdi. Onlu gruplar, üçlü gruplar, hatta ikili gruplar." Lenin.

Askeri teknik ve buna bağlı olarak savaş sanatında meydana gelen gelişmeler, harikat taktiğinin sınıf savaşımındaki rolünü tarihin arşivine kaldırmadı. Barikat taktiği ve sokak savaşı yine belli bir rol oynamaya devam etti: bir farkla: Barikat taktiği ve sokak savaşı sleyhine ortaya çıkan koşulların yaratmış olduğu dezavantajı başka etmenlerle, gerilla savaşı taktikleriyle kapstarak... Emekçi halk yığınları, 1905 ve sonrasında devrim girişimlerinde ne silahsız olarak burjuva topçusunun üzerine yürüdü, ne de barikatları sadece tabancayla savunmak aptallığını işledi. Emekçi halkın kolektif zekası ve vyanıklığı, böylece vahim bir hataya düşülmesini engelledi. Emekçi halk, eskisi gibi barikatların arkasında kalabalık yığınlar halinde bulunmak ve böylece top ve mitralyöz ateşinin açık hedefi olmak yerine, barikatları mümkün olduğunca az sayıda adamla ama yüksek ateş gücüyle savunmayı; düşmanı ise hiç beklemediği yerlerden ve beklemediği zamanda vurmak ve gözden kaybolmak yolunu; kısıcası gerilla savaşı tarzını benimsemişti.

1923 Hamburg Ayaklanmasına, Hamburg Barikatları adlı romanında anlatan Polonyalı komünist Lorissa REISSNER, barikat taktiğinin geçirdiği evrimi ve oynadığı rolü şöyle anlatıyordu.

"Eski romantik barikatların modası geçmişti artık. Frigya şapkası takmış bir genç kız, eski yırtık bir bez pankart taşıyor, beyaz tozluklar giymiş Versaylılar artık yürekli Gamin'i top-tüfekte biçiyor ve bir içi son pistoluca ucun, eski namlusundan son kurşununu atarken bir Latince öğrencisi dan-

tel mendiliyle yarasını sarmıyor. Hey gidi günler! Savaş sanatı bütün bu sevimli romantik saçmaları okul kitaplarının sayfalarına tkadı. O saçmalıklar 1848'lerin barut damanları ve söylenceleriyle bir arada kitaplarda yaşıyorlar sadece. Günümüzde savaş başka türlü yapıyor. Devrimci tüfeklerle hükümetin topları arasında yıkılmaz bir duvar olan barikat, çoktan hayal oldu. Barikat, artık savaşçıları korumaya yaramıyor, yalnızca bir engel görevi görüyor. (...) Evet, iç savaşın görünümünü, strateji ve taktiklerini tümyle değiştiren bir başka özellik daha. İşçiler, göze görünmüyor, elle tutulmaz birer varlık sanki hepsi. Yeni savaş yöntemi, hiçbir silahın erişemeyeceği, hiçbir kurşunun erişemeyeceği, hiçbir kabbe olmuştur sanki. İşçilerin sokakta savaştığı yok. Bu işi polise ve birliklere bırakıyorlar. Milyonlarca gazi geçidi ve gizlenme deliği olan dev bir taşın oluşun yeni barikatları işçi sınıfı yerleşme yerlerinin bütün bodrumlarını, tavan aralarını ve evlerini kapsıyor. (...) Birlikler, açık caddeler boyunca ilerlemekten başka bir şey yapamazlar. İşçiler ortada yoktu. Çaresizlik içinde ortada dönen polisler, boş barikatları kurşun yağmuruna tutarken, birinci kat pencerelerinden bir yerlerden hedefini bulan tüfekler, gözle görülmez, elle tutulmaz birer öldürücü gibi ortadaki kasıp kavurarak, ardu güçlerinin Bernerck'i Salı günü ele geçirme girişimlerini engelledi..." (Oda Yayınları, SF-88-89).

Askeri teknik ve savaş sanatında kaydedilen gelişmelerin barikat taktikleri üzerinde yarattığı etki ve değişimi bundan daha güzel ve berrak biçimde ortaya koyan bir örnek az bulunur. Sanayi ve ekonomideki gelişmeye bağlı olarak gelişen askeri teknik ve savaş sanatı, 1848'lerin barikat savaşını önce romantik saçmalıklara dönüştürdü, sonra da okul kitaplarının sayfalarına tkadı. Engels'in deyişiyle, o zamandan beri daha çok şey değişti ve hepsi de asker ve polis birliklerinin lehine oldu. Devrim güçleri, bu dezavantajı kapatmak için yeni yöntemler arayıp buldular. Böylece 20. yüzyılın başından beri savaş başka türlü yapıyor. İç savaşın görünümünü, strateji ve taktikleri tümüyle değişti. İşçi ve emekçi yığınlar, düşmanın modern ve üstün ateş gücünün kendileri için yarattığı olumsuz koşulları telafi edebilmek için, eskisi gibi barikatların arkasında kalabalık yığınlar halinde topla-

nap top ve mitralyöze, tank ve helikopterlere açık hedef olmak yerine, görünmeden savaşmayı, düşmanı ummadığı bir yerden vurmaya, beklenmedik anda karşısına çıkıp çatıştıktan sonra bir sır olurusuna ortadan kaybolmayı bir yöntem olarak geliştirdiler. Başarılı da oldular. İlerde ele alacağımız örneklerle düvneli polis ve askeri birliklere, bunların ileri teknoloji dayalı ateş gücüne karşı gerilla savaşı taktikleriyle mücadelenin nasıl başarılı olduğunu göstereceğiz.

Ancak, şimdilik günü rahatlıkla söyleyebiliriz artık: Askeri taktiklerden ve bunların bir biçimi olan barikat taktiklerinden söz etmek isteyen, hele de bundan ders aldığı ileri sürmek isteyen, askeri teknik ve savaş sanatının erişmiş bulunduğu düzeyi, kaydetmiş olduğu gelişmeyi mutlaka hesaba katmak zorundadır. Askeri teknik ve savaş sanatında meydana gelen gelişmeleri ve gelişen aşamayı hesaba katmadan barikat savaşının günümüz ve gelecekteki amf savaşlarında oynayacağı rolden söz etmek; Ortaya çıkan deneylerden bir şeyler öğrendiğini ileri sürmek boş bir iddia olacak; bu konuda yazılan yazılar bir söz yığılmaktan öteye geçmeyecektir.

Kurtuluş, tam da bunu yapmıştır. Gazi barikatlarından bir şeyler öğrendiğini iddia ettiği yazısında ne askeri teknikten, ne de savaş sanatının bugünkü düzeyinden doğru dürtü bir tek söz etmemiştir. Düşmanın elinde bulunan gelişmiş teknoloji dayalı, ateş gücü yüksek silahlardan söz ettiği yerde ise, işi boğuntuya getirerek, halk kahramanlığı edebiyatıyla sorunu geçirtmeye çalışmıştır. Kurtuluş, kitle-

lerin kafasında "Devletin ordusu, tankları, topları, uçakları var, sizin neyiniz var, devrimi ne ile yapacaksınız?" sorusunun olduğuna, dahası, bu sorunun sadece kitlelerde değil, küçük burjuvaların kafasında da olduğunu görüyor. Ama, Kurtuluş bu soruya doyurucu bir yanıt vereceğine, burjuvazinin bu üstün ateş gücünün devrim güçleri için yaratılabileceği olumsuz koşulların nasıl telafi edileceğini, teknoloji dayalı bu gücün hangi taktiklerle alt edileceğini inandırıcı bir şekilde ortaya koyacağına, barikatlara methiyeler düzmekle yetinmiştir. Gelecekteki büyük çarpışmaların bu can alıcı sorumunu bakın Kurtuluş nasıl geçirtmiştir:

"Evet, bugün mecazi anlamda söylendiği gibi, devrim, devletin tankı, topu, uçakları, yuzbunluluk orduya karşısında 7.65'lerin, kaleşnikovların zaferidir. Teknik açıdan ele alındığında imkânsız görünen bu zaferi mümkün kılan ise bu silahların kimin elinde olduğu ve bu silahlara hangi çikartların ve politikaların yön verildiğidir.

Barikatlarda her şey silahtır.

Önce, barikatın kendisi bir silahtır. Barikatlarda yer alan ölümü göze almış, savaşa cesaretiyle dolu kitlelerin kendisi bir silahtır. Böyle olduğu içindir ki, bu histenin elindeki her şey, bir tahta parçasından, taşa kadar her şey silahtır."

Kişl, bu sözleri heresinden tutup eleştireceğini gerçekten esşiriyor. Kitlelerin kafasında, "Devletin ordusu, tankları, topları, uçakları var, sizin neyiniz var, devrimi neyle yapacaksınız?" sorusu var, Kurtuluş bu soruya aydınlatıcı bir yanıt vereceğine, kitlelere "7.65'ler ve kaleşnikovlar" sizin eliniz-

de olduğu surece zafar sizindir, "barikatlarda her şey silahtır", "elinizdeki her şey, bir tahta parçasından bir taşa kadar her şey silahtır" yolla bir yanıt veriyor. Tam bir laf kalabalığı. Sanki Lenin, daha 1906'da, yani bundan tam 90 yıl önce, "askeri teknik, bu günlerde 19. yüzyıl ortalarında olduğu gibi değildir. Toplara karşı insan kahabalıklarıyla yürümek, barikatları tabancalarla savunmak delilik olur" diyerek bizi uyarımadığı gibi, Sanki ellerinde silah olduğu halde surl savaş sanatının kurallarına uymadıkları için yenilen kitlelerin tarihte neye az görülmüş gibi, Kurtuluş, barikatlara methiyeler düzmekle uğraşacağına, Paris Komünü'ne, 1905 Devrimi'ne, 1923 Bulgaristan Anti-faşist Ayaklanması'na vb. vli baksaydı, eminiz ki, gerekli dersleri çıkarırdı. Kurtuluş'un dediği gibi "Barikatların içinde ve arından soyut bir direniş edebiyatı ne halkı, ne devrimci örgütü geliştirmez." Bu sözleri katılmamak mümkün değil. Ekleme gerekiyor: Halka nesel savaşacağı öğretilmek yerine, taş, sopa, tahta, 7.65, kaleşnikov ve halk edebiyatı yapmak bir esvası hiç kazandırmaz. Lenin,90 yıl önce "Askeri teknik bu günlerde 19. yüzyıl ortalarında olduğu gibi değildir" diyordu. Ekleme gerekiyor: Askeri teknik, 20 yıl önce olduğu gibi değildir, değil 90 yıl önce olduğu gibi olsun. Ekonomi, sanayi ve bilimdeki gelişmeler, kapitalist-empuryalist devletlerin militaristleşmesi, askeri teknikte her gün bir ilerlemenin gerçekleşmesine yol açıyor. Askeri teknikteki ve savaş sanatındaki gelişme öyle boyutlara varmıştır ki, artık ne yskılmayacak bir barikat kurulabilir, ne de

barikatlar ardındaki kitleler düşman topçusunun, havan topunun, helikopter ve uçakın hedefi olmaktan kurula-bilir. Hadi, diyelim ki, Lenin'in "Toplara karşı insan kalabalıklarıyla yürümek, barikatları tabancalarla savunmak delilik olur" biçimindeki uyarısına Kurtuluş yazarı hatırlanmamış olsun, peki, 1993 Aralık ayında Rus burjuvazisinin parlamentoyu top ateşine nesil tuttuğunu da mı hatırlanıyor? Unutanlara hatırlatalım; 1993 Aralık ayında, iktidarı tehlikede gören Yeltsin alcağı, içinde binlerce insan ve yüzlerce milletvekili olan parlamentoyu, acmasızca havadan helikopter, yerden tank topçusunun ateşine tuttu. Parlamento binası, tank topçusunun açtığı ateşle çayır çayır yandı. İki bine yakın insan öldü. Bu yetmedi, parlamento binası iyice tahrip edildikten sonra, sürek avı başlatıldı ve yakalanan komünistler arasında kurşuna dizildi. Üstelik, ortada henüz iktidarı çok ciddi biçimde tehdit eden bir şey de yoktu. Bu durumda Türk burjuvazisine ilişkin şu saptamayı rahatlıkla yapabiliriz: Gazi'de devletin yirminin üzerinde insanı gözünü kırpmadan öldürmesi, karşı-devrimin saldırı araçlarının kullanımında ne kadar ileri gidebileceğinin ilk ip uçlarına verdi. Gazi'de devlet, daha büyük katliamlara hazırlanmıştıysa, bazı, bir yandan kendine güvensizlikten, öte yandan da gündelik ihtiyaç duyulmadığından yapmamıştır. Ama, devrim hareketi ilerleyip genişlediğinde, ve burjuva egemenlik açısından gerçek bir tehdide dönüştüğünde burjuva karşı-devrimin barikatları, evleri, sokaktaki insanları topa tutacağından, makineli tüfeklerle biçeceğinden kuşku duyulmamalıdır. Rus burjuvazisinin 1993 Aralık ayında parlamento binasını topa tutarak yaptığı katliam ve aynı burjuvazinin Çeçenya'da kendi egemenliğini sürdürmek için en yıkıcı silahlarla ve büyük bir gözü dönmüştükle yaptığı yıkım ve katliamlar bize bu konuda yeterli fikri veriyor. Kaldı ki, kitle katliamları ve soykırımlar, Türk burjuvazisinin hiç de yabancı olmadığı yöntemlerdir. Tarihte Ermeni soykırımı, Kürtlerin toplu imhası, yakın geçmişimizde Maraş ve Sivas katliamları, Kürdistan'da ise bugün sürmekte olan vahşet birer örnektir.

Şimdi sormak gerekiyor: Tarihte soykırım ve kitle katliamlarına sıkça başvurmuş olan bir sömürücü sınıf, Gazi'de barikatların arkasındaki halkı

tank ve havan topu ile helikopterlerin makineli tüföğü ile vurmadan alıko-yan nedir? Kan dökme korkusu ve insancılığı mı? Aklı başında ve düşmana ni iyi tanıyan hiç kimse, bu soruya "Evet" yanıtını veremez. Dün Gazi'de barikatların arkasındaki kitleyi burjuva tank ve toplarından koruyan şey, burjuvazinin ne kan dökme korkusu, ne de insancıl damarının kabarmasıdır. Burada, koruyuculuk görevi gören tek neden, burjuvazinin şimdilik katliamları göze almaya gerek duymamasıdır. Yine de yirminin üstünde insanı gözünü kırpmadan öldürmekle aslında istediği mesaj iletmıştır: "Bu işin şakası yok!"

Lenin zamanında topçunun üzerine silahsız halk kitlelerini yürütmek barikatları sadece tabancayla savunmaya çalışmak aptallık olurdu. Askeri tekniğin geçmişiyle kıyaslanmayacak derecede geliştiği; helikopter, uçak, havan topu, tank gibi etkili silahları kullanıldığı ve böylece yıkılmayacak, arkasındaki hedef vurulmayacak hiçbir barikatın kalmadığı günümüzde insanları kalabalık yığınlar halinde barikatların arkasında toplamak, sadece aptallık değil, aynı zamanda cinayet olacaktır. 1923 Hamburg Ayaklanması'ndan 1995 Gazi Ayaklanması'na kadar bütün gelişmelerin şaşmaz biçimde kanıtlandığı gerçek budur. Peki, bu sözkürimizden gelişmiş silahlarla ve üstün ateş gücüne sahip düşmanın yenilme-yeceği sonucu çıkarılır mı? Kesinlikle böyle bir sonuç çıkmaz; böyle bir sonuç çıkarmak için kasıtlı olmak gerekir. Aksini söylüyoruz: Gelişmiş silahlarla, üstün ateş gücüne, düzenli polis ve ordu birliklerine sahip düşman, emekçi halk yığınlarının devrimci enerjisine ve yaratıcılığına dayanan devrim tarafından yenilebilir, yenilecektir de. Ama bunu başarabilmemiz için hem devrimden bir şeyler öğrenmemiz, hem de devrime bir şeyler öğretilmemiz lazım. Demek ki, askeri tekniğin gelişmesinin aleyhimize yaratmış olduğu koşulları telafi edebilmemiz için savaş sanatını iyi öğrenmemiz, yığınları ne yapmaları gerektiğini göstermemiz, yeni savaş yöntemleri bulmamız gerekiyor. Bu anlamda, gelecekteki büyük çarpışmalarda daha çok barikat kurmamız değil, daha az barikat kurmamız ve her barikatı daha az sayıda insanla savunmamız gerekecek. Barikat taktiği yerine, gerilla savaşı tarzını daha çok ve daha etkili kullanmamız gerekecek. Bunu başla-

ryla yerine getirdiğimizde, askeri tekniğe ve üstün ateş gücüne sahip düşmanın yenilmesi kaçınılmaz olacaktır. 20. yüzyılda bu söylediklerimizin sayısız örneği ortaya çıkmıştır. Biz, bu örneklerden sadece birini, 1983'teki Beyrut Kuşatması'nı ele alacağız.

Önce, 1983'te, Beyrut'un İsrail tarafından kuşatılmasından, savaş sanatına ilişkin çıkarılması gereken derslere kısaca bir bakalım. Bilindiği gibi, 1983'te, İsrail, Filistinli gerillalara karşı çok kapsamlı bir hareket başlatmış ve hareket çerçevesinde, Filistinli gerillaların mevzilendiği Lübnan'a girmişti. Son derece modern bir askeri tekniğe ve üstün ateş gücüne sahip İsrail ordusu, karadan Güney Lübnan'a girerken, gemi ve uçaklarıyla Lübnan'ı bombardıman altında tutmuştu. Bu sayede, İsrail ordusu, çok kısa bir sürede Güney Lübnan'daki Filistin gerilla mevzilerini çökertmiş ve Beyrut'a kadar gelmişti. İsrail ordusu, kısa bir sürede kara birlikleriyle Beyrut'a da kuşatmış, havadan uçaklarla, denizden ise savaş gemileriyle yoğun bir bombardımana tutmuştu. Beyrut bombardımanı, tarihte ender görülmüş bombardımanlardan biri oldu. Bu kısa bilgiden sonra, şimdi olayın konumuzla ilgilendiren tarafına gelebiliriz. Beyrut ölümlerine gelene kadar İsrail ordusunun ezici üstünlüğüyle süren savaş, İsrail askerlerinin Beyrut'a girmeye başlamasıyla renk değiştirmeye başlamıştır. O andan itibaren önce uçaklar ve gemiler işe yaramaz hale geldi. Yine, o zamana kadar İsrail ordusuna karşı hiçbir ciddi direnme göstermeyen Filistinli gerillalar sokak savaşları başlatarak çok şiddetli bir direniş ortaya koymaya başladılar. Ama bunu barikatlar kurarak değil, düzenli ordu birliklerine karşı açıktan çatışarak da değil, gerilla savaşı taktiklerini son derece başarıyla uygulayarak yaptılar. Beyrut sokaklarına giren İsrail askerleri, her an nereden geldiği, kim tarafından açıldığı belli olmayan bir ateş altında tutuldular. Tıpkı Hamburg Barikatları'nda anlatıldığı gibi, gerillalar göze görünmeyen, elle tutulmayan bir varlık oldular sanki. Gerilla savaşı taktikleriyle, Beyrut halkı ve Filistinli gerillalar, hiçbir silahın erimeyeceği, hiçbir kurşunun işleyemeyeceği birer hayalet olmuştu. Ama öyle hayaletler ki, İsrail askerlerine her an ölmüştü yağıdırabiliyor, ellerindeki her şeyi bir silaha çevirip ölmüştü aleti haline getirebiliyorlardı. Beyrut halkı

ve Filistinli gerillalar sokak ve caddeleri İsrail askerlerine bırakmışlardı. İsrail askerleri sokak ve caddelerde dolaşırken, her evin penceresi, her sokağın kögesi, her apartmanın çatısı birer ölüm tuzağına çevrildi. Koca şehrin en binlerce binası, yer altı geçitleri, tünelleri, apartmanların bodrum ve tavan araları İsrail askerlerine ölüm yağdıran birer mevzi oldu. İşte o zaman "7.65'ler ve kaleynikefler" gerçek birer silaha dönüştü. Beyrut halkı ve Filistinli gerillalar bir tek barikat dahi kurmadılar, kurmayı da düşünmediler. Bunun yerine görünmez düşman olmayı tercih ettiler ve böylece etkili oldular. Çaresizlik içinde boş caddelerde dolaşan İsrail askerleri, kurşun sıkacağı düşmanı karşısında bulamazken ve bu yüzden kızgınlıkla ve korkuyla ancak havaya ateş edebilirken, binaların pencerelerinden ya da sokak köşelerinden, nereden çıktığı belli olmayan tabanca ve tüfekler onlara ölüm kusuyordu. Helo de havaların kararması, bir korku bulutu gibi çöküyordu İsrail askerlerinin üstüne. Gündüz başboş da olsa caddelerde dolaşabilen İsrail askerleri, geceleri kendini düşman ateşinden koruyabilecek bir sığınak arar hale geldi. Çok geçmedi, İsrail askerleri Beyrut'tan çekilmek zorunda kaldılar. Yinelemekte yarar var: İsrail askerlerini şehirden çekilmek zorunda bırakan Beyrut halkı ve Filistinli gerillalar bunu başarırken, barikat kurma seçeneğine girişmediler. Yürüttükleri gerilla savaşı taktiğiyle, ellerindeki her şeyi birer etkili silaha, düşmana ölüm kusan birer silaha çevirdiler. Düşmanı durdurmak için barikat kurmaya kalkışmak ve barikatların arkasında kalabalık yığınlar halinde toplanmak, Beyrut hal-

kının ve Filistinli gerillaların yapacağı en büyük aptallık olurdu. Bunu yapmadılar. Bunun yerine tünelleri kullandılar, gizli geçitleri kullandılar, ikişerli, üçerli, beşerli gruplar halinde düşmana saldırdılar ve çok seri bir şekilde hareket ederek bir yerden bir yere geçtiler, gözden kayboldular. Böylece, bir dinamit, bir el bombası, bir keleşnikof, düşmanın moralini bozan, gerillama sokan, yıpratıcı ve öldüren birer silaha dönüştü. Engels'in dediği gibi:

"Okur şimdi antıyor mu, neden yönetici iktidarlar ile de bizi tüfeklerin patladığı, kılıçların yakladığı yere getirmek istiyorlar. Neden, bugün, önceden yenilmekten emin bulduğumuz sokağa paldır kıldır inmiyoruz diye bizi korkaklıkla koruyorlar. Neden ısrarla en sonu bir gün kurbanlık koyun gibi ortaya atılmamız için yalvarıp duruyorlar?"

Bu baylar, provokasyonlarını öldüğü gibi, yalvarmalarını da başına ve hiç uğruna harcıyorlar. Biz öyle ahmak değiliz." (Fransa'da Sınıf Savaşmaları, Önsöz, Sf. 26-27)

Engels'in sözleri yeterince açık değil mi? İç savaşın ileri aşamalarında da şimdinin burjuva iktidarları tank topusunun, mitralyözün, helikopter ateşinin ve havan topunun açık hedefi haline gelebilmemiz için bizi bir araya getirmek üzere kışkırtacaklar, sokak ve caddelere çıkmak üzere kışkırtacaklar, barikatların arkasında kalabalık yığınlar halinde toplanmamız için kışkırtacaklar. Bunu yapmadığımız için de bizi korkaklıkla suçlayacaklar. Varın suçlasınlar ve açığı çıkmamız için yalvarıp dursunlar. O zaman biz, onların yalvarmalarına ve korkaklık suçlamalarına aldırış edecek bir ahmaklığa

düşmeyecek kadar olaylardan ders çıkarmış olacağız. Barikatları sadece sorunlu olduğumuz yerde kuracağız; kurduğumuz barikatları da mümkün olduğunca daha az sayıda insula savunacağız. Gazi Ayaklanması bize bunu öğretmiştir. Gazi Ayaklanması, barikatların arkasında kalabalık yığınlar halinde pasif biçimde beklemekten ve böylece açık hedef haline gelmekten, hemen ikişerli, üçerli, beşerli gruplar halinde örgütlenmeyi ve düzenli ordu ve polis birliklerine o semti, o mahalleyi dar edecek saldırıları, sağdan, soldan, arkadan, düşmanın unmadığı her yerden düzenlemeyi öğretti. Geloceğin amif savaşımında biz değil, düşman birlikleri, bizim ilerleyişimizi durdurmak için barikat kurmak zorunda kalamazdır, kalacaktır. Biz ise, saldırı yollarını arayıp bulmayız, saldırı yöntemlerini geliştirmeliyiz. Neden saldırı halinde olmamız gerektiği sorularına bizzatdan değineceğiz. Şimdilik söylenmesi gereken şudur: Kendisine başvurmak zorunda kaldığımızda dahi barikat savaşı, ancak gerilla savaşı yöntemleriyle birleştirildiğinde, gerilla savaşı taktikleriyle beslendiğinde etkili olabilecektir. Yine ancak, üçerli, beşerli gruplar halinde gerilla savaşı verildiğinde halkın kolektif zekasının yaratıcılığından faydalanabiliriz. Gazi Ayaklanması bize bunu öğretmiştir. Barikatlarda tüplerin kullanılması, halkın yaratıcılığının küçük bir örneği idi. Fakat doğru bir önderlik olmadıysa, halkın bu yaratıcı gücünün düşmana zarar vermediği de bu örnekte görülmüştür. Barikatın arkasındaki halk, tüplerin güçlü birer bomba olarak kullanılabilmesini düşünmüş, ancak bu güçlü bombaları kullandıktan başkasına zarar vermeyecek şekilde kullanmış, tutup barikatın önünde patlatmıştır. Barikat arkasında kaldığı sürece de başka bir şey yapamazdı. Oysa, iki-üç kişi, duşmana görünmeden ve düşmanın dikkatini çekmeden herhangi bir sokaktan, insanattan ya da apartmandan çıkarak o tüpleri aradan polis birliklerinin üzerine atabiliyordu. Böylece ani bir saldırının polisler arasında yaratacağı korku, panik, endişe ve disiplinsizlik, düzenin bozulması tartışılmayacak kadar açıktır. Halkın elindeki bir tahta parçasından bir taş kadar her şey ancak, barikat yerine bu tarzda savaşılırsa gerçek bir silaha dönüşür. Örneğin, caddede ve sokaklarda dolaşan asker ve polis birliklerine evlerin pencerelerinden, apartman çatı-

larından, yüksek yerlerden dökülecek asit ya da kızgın yağlar, yahut atılacak molotoflar, gerçekten etkili birer silaha dönüşmüş olur. Ve ancak o zaman polislin elindeki modern silahlar, uçak ve helikopterler, tank ve panzerler hiçbir işe yaramamış olur. İşte bu durumda halk kitlelerinin milyonlarcasına desteğini almış olmak, milyonlarca insanın ölümü göze almış olması, devrimin zaferini güvence altına almış olur.

Askerlerin, subaylarından, işçilerin önderlerinden daha uyamak çıktığı, daha etkili yöntemleri öneziyle buldukları tarihte önder rastlanmış bir şey değildir. Gazi ve sonrası, tarihte az rastlanmayan bir olgunun bir örneğini bize vermiştir. Kendisine öncü sıfatına layık gören örgütlü devrimci güçler barikalara övgüler yağdırırken, düşmanla dişe diş çarpışan emekçi halk ve gençlik, barikatların arkasında beklemenin yarasızlığını, hatta zararlarını öneziyle kavramıştır. Binlerce insanın barikatu terk edip yan sokaklardan ve başka yerlerden polise saldırıya çalışması bunun kanıtıdır. Ama, bu söylediklerimizin en açık ve güzel örneği devletin Ümraniye Cezaevi'ne saldırısından sonra görüldü. Bilindiği üzere, 4 Ocak 1996'da devlet, Ümraniye Cezaevi'ndeki devrimci tutuklulara saldırıya ve saldırıda 4 devrimci tutuklu öldü. Bu yağın saldırı, cezaevlerinde ve cezaevleri dışında büyük bir direnişle karşılanmış. İstanbul'un her yanı devrimci eylem alanına çevrilmiştir. Bu eylemlerin en şiddetlisi Yenibosna semtinde gerçekleştirildi. Yenibosna'da akşam saatlerinde toplanan yüzlerce insan önce yolu kesmiş, ardından çevirdikleri arabalarla yolu keserek barikat kurmuşlardır. Fakat, polis ekipleri gelir gelmez, barikatın arkasında beklemeyerek, sokaklarını, girdi-çıkışını iyi bildikleri semtin içlerine çekilmiş, geceyi karanlığında onların peşinden ara sokaklara giren polise, polislin gözüne görünmeden, her taraftan molotof, taş, şişe vb. şeyler yağdırmaya başlamışlardır. Polis, molotof, şişe ve taş yağmuru altında, ne yapacağını bilemez halde, korka korka bir süre sokaklarda doluştuktan sonra, ana caddede yakaladıklarını gözaltına almıştı. Eylemciler ise, kitlelerin devrimci coşkusunu, devrimci ruhu ve heyecanını yükselten barikatlar kurduktan hemen sonra, polis birliklerinin gelmesiyle barikatların arkasından çekilmişlerdir. Böylece onlar, sez-

gi yoluyla da olsa, kendi siyasal önderlerinin görmediğini görmüş, askeri anlamda bir savunma aracı olan barikatın, askeri teknik bakımından son derece üstün olan polisten kendilerini korumayacağını anlamışlardır. Gösteri, küçük çaplı da olsa, bir askeri eylemdi ve askeri eylemlerde sonu sonuna önemli olan düşman saflarına bozguna uğratmaktır. Yenibosna gösterisinde eylemciler, düşman üzerinde manevi baskı gücü olan barikatın, askeri anlamda iyi bir savunma aracı olmadığını gayet iyi kavramışlardır. Bu anlamda, Gazi barikatından sonra, değişik yer ve zamanlarda kurulan tüm barikatlar, eylemciler tarafından aynı şekilde değerlendirilmiştir. Yani, eyleme geçen kitle devrimci coşku, heyecan ve ruh hali yaratmak, düşman üzerinde manevi bir üstünlük yaratmak ve bir kararlılık gösterisi olarak, uygun bir yerde barikat kurduktan hemen sonra, polis ve asker birliklerinin gelmesiyle barikatın arkasını boşaltmış ve çarpışma için kendilerine daha uygun olan alanları seçmişler. Mahalle içi ve ara sokaklar, geceleri ise yüksek yerler, binaların damları, polis tarafından erişilemeyecek yerler, eylemci kitle için ne kadar elverişli ise, düzenli asker ve polis birlikleri için de o kadar elverişsizdir. Eylemciler de hep bu yerleri seçmiş, barikatların arkasından çekilerek, polis ve asker birliklerini bu alanda çalışmaya girmek zorunda bırakmışlardır. Bu, gerilla tarzı savaştır ve önümüzdeki süreçte sınıf çatışmasının nasıl geçeceğinin ip uçlarını vermektedir.

İster Gazi Ayaklanması olsun, ister sonrasında meydana gelen irili ufaklı yerel ayaklanmalar olsun, "genel silahlanma" çağrısının günümüzün temel bir şiarı olması gerektiğini, hatta, bunda geç bile kaldığımız tartışmasız biçimde ortaya koymuştur. Yeterince silahlanmamış olmak, Gazi ve sonrasında halkın en zayıf yanı olduğu görüldü. Elbette ki, bu sonuçtan, "halk silahlanmadan ayaklanamaz" gibi bir ders çıkarılmamalı, çıkarılamaz. Bundan böyle bir ders çıkarmak ancak küçük burjuva kibirli aydınların özge davranış olur. Koşulları olgunlaştığında, halk, ayağa kalkmak için kimseyi beklemeyecek, kimseye danışmayacaktır. Fakat bu gerçek, öncünün, devrimci örgütlerin hareketin saflarını ve zayıf yönlerini önceden göreberek gerekli önlemleri almak üzere propaganda ve ajitasyon görevlerini gözelemez, or-

tadan kaldırmaz. Nesnel ve öznel koşullar oluştuğunda halk, olınde ne varsa onunla savaşmak üzere ayağa kalkacak ve bizzat savaşımın içinde silahlanmasını bilecektir. Bununla birlikte, siyasal ve toplumsal sürecin yeni yeni ayaklanmalara gebe olduğunu gören devrimci güçler, halkı yeni ayaklanmalara daha hazır sokmak için "Genel Silahlanma" şiarını propaganda ve ajitasyon faaliyetinin temeline oturtmalıdır. Gazi ve sonrası gelişmelerin dersleri ışığında neden ve nasıl silahlanması gerektiğini anlatmalı, öğretmelidir. Gazi'de emekçi halk, zamanında silahlanmamış olmanın zararlarını ve silahlanmanın zorunluluğunu acı biçimde hissetti, gördü, yağadı. Yaşlı-geç, sıradan insanların "Elimizde silah olmalıydı" demeleri bunun en açık anlatımıdır. Hal böyle iken, Gazi'de dersler çıkarıldığını iddia edenlerin "Halk ve Özgürlükler" uğruna mücadeleyi öne çıkarıp "Genel Silahlanma" şiarını temel bir sloganı dönüştürmelerini neyle açıklanır, bilemiyoruz. Bir yandan Gazi'den öğrendiğini öne sürmek, yeni Gazi'lerin hâzi beklediğini, Türkiye'nin devrime gebe olduğunu, devrimin ayak seslerinin duyulmakta olduğunu söylemek, öte yandan, bizi bekleyen ayaklanmaları başarıyla yürütmek için halkın temel ihtiyacı olan silahlanmayı öne almak yerine hak ve özgürlükler üzerine propaganda ve ajitasyon yürütmek... Bu çelişki, Gazi ve sonrasında meydana gelen yerel ayaklanmalardan, Gazi barikatından ders çıkarıldığını iddia edenlerin - eğer gerçekten doğru ders çıkartmışlarsa bile- bu dersleri özümleyemediklerinin bir ifadesidir. Emekçi halkın yaratıcı gücünü uyandırdığımızda silahlanma sorunu da çözülecektir. Ama, bunu ayaklanma gününe ertelemek bağışlanmaz bir hatı olacaktır. Şimdiden, işçi ve emekçi halkı, kendisini bekleyen ayaklanmalar ve bu ayaklanmaları başarıyla yürütmek için gerekli olan silahlanma ve örgütlenme konusunda aydınlatmak, devrimci olabilmeyi temel koşuludur. Gazi barikat savaşından çıkarılacak en önemli derslerden biri budur.

Gelecek sayımızda, ayaklanma-barikat ilişkisinin nasıl kurulması gerektiği ve bunun için nasıl bir örgütlenme yaratılması gerektiği üzerinde duracağız.

Taylan İŞİK

Demokratik Muhalefet Meclisleri Üzerine Notlar...

KİTLE HAREKETİ DÜZENİN SINIRLARINA VURUYOR!

Devrim bilimi politik literatürün en karmaşık ögesidir, derken yanılmıyoruz. Ne acıdır ki, bu konuda yanılmadığımızı, kendini yere göğe sığdıramaz oportünizmin dar görüşlüğü yanında, bir çok devrimci çevrenin günlük politikaya yaklaşımı da kanıtlamış oluyor. Devrim bilimi karmaşıktır, çünkü ezbere konuşmaz. O, bir anda harekete geçen onlarca, yüzlerce farklı gücün, aynı aynı istemlerini aynı potada eritmek sürecidir: İktidarı ele geçirmek potası. Tarihsel açıdan değerlendirildiğinde, bir sınıfın iktidardan yıkılıp bir başka sınıfın iktidardan kurulması, aynı zamanda yüzyıllara varan bir gelişimin; çürüyen bir sosyo-ekonomik yapının yerini, insanlığa sömürsüz bir dünyanın kapılması açan yeni bir toplumsal yapının alması demektir. Tarihsel bakımdan böylesine muazzam bir aşırı, günü geldiğinde ve koşulları olgunlaştığında, onu gerçekleştiren milyonlar için, günün siyasal bir sorununu çözmek derecesinde basit bir adımdır. Elbet, bir devrimi, onun tarihsel ve ideolojik içeriğini kavramış bir avuç öncü güç gerçekleştiremez. Bir iktidardan, devrimci bir iktidardan söz ediyorsak, bunun ancak milyonların harekete geçmesiyle olanaklı olduğunu unutmamalıyız. Ve bu milyonlar, hiç de sanıldığı gibi, romantik ve karmaşık bir devrim düşüncesinin değil, oldukça somut ve basit bir politik adımı peşinden giderler.

Yaşanan son olaylara bir bakalım. Kitleleri harekete geçiren bütün politik olayların gerçek içerikleriyle, amaçları arasında bir fark göze karşı-

caktır. İşte öğrencilerin devrimci kalkışmaları. En başından bu yana, "Harçlar kaldırılmalı" istemiyle yola çıkan binlerce öğrenci toplumun tümünü derinden etkileyen çatışmalara girdiler. Girdikleri her yeri savaş alanına çevirdiler. Ve bu eğilim, hem güçlendi, hem sürekleşti. Bundan 7-8 yıl önce de öğrenci eylemleri vardı, ama hem toplumu bu derece etkilemedi, hem de süreklilik kazanmadı. 7-8 yıl önceki eylemler polisün üniversiteden çıkması amaçlıydı. Şimdi amaç daha da peridir: Harçların kaldırılması. Ancak, bütün faşist medyanın öne sürdüğü gibi, "Bu iş çığırından çıktı!" Kavga, işgaller, direnişler ve kitlesel tutuklanmalar arasında, "Harçlar kaldırılmalı" sloganı zayıf ve silik bir görünüme bürünürken, "İşte devrimin ayak sesleri!" Nününden sloganlar güç kazandı. Öğrenci gençlik mücadelesine süreklilik kazandıran asıl etmen, bu sloganda somutlaşıyor. Varsın, yüzlerce öğrenci haraçların kaldırılması için sokağa çıksın; varsın oportünizm hazla çatışmalara yönelen yığınlar haraçlar cenderesinde bağlamak için uğraşsın; varsın, onların devrimci enerjilerini uysallaştırmaya çalışsın: Sokağa yönelen eylemlerle katalanlar özgürleşiyor. İktisadi siyasal lapasına yuflamaya çalışılan dar katalan bakış açısı yerini böylesine açık bir devrimci yönelişe kaplıyor. Harçların kaldırılması için sokağa çıkan öğrenci yığınlarının daha ilk adımıyla karşılarına devrim sorununu koymaları anlamlıdır.

Öğrenci hareketinin berze-ri; en basit bir amaçla bile so-

kağa çıkan ve devletle çatışan yığınların varlığı, hemen her gün yeniden sıklıkla aralıklarla kendini gösteriyor.

Hiçbir kitle hareketi kendini ilade eden hedef ve istemlerle sınırlanmaz, onun siyasal anlamı bu hedefler tarafından belirlenmez. Böylesine bir bakış açısı her şeyden önce, tek kitle hareketlerini diğerlerinden ayırtlamaya, ayırtmaya dayanır. Oysa ki, bir marksisti olayları sınıf bakış açısıyla, sınıf savaşımı düzleminde değerlendirir. Olayları kendi başlarına ele almaz, aksine, bir bütün olarak ele alır ve sonuçta ortaya ele aldığı olayların her birinden farklı, tek tek amaç ve hedefleri aşan bir görünüm ortaya çıkarır. Maddenin ve toplumun hareket yasaları yol göstericidir. Diyelim ki, bugün İstanbul'da patlak veren bir kitle hareketi, bir zaman sonra Adana'da ortaya çıkmayı bekleyen olayları derinden etkiler, yön verir. Devrim, her biri farklı amaç ve hedeflerle yola çıkan milyonların ortak iradesidir. Bu iradesi ortaklaşarak en temel etken yığınların farklı sorunlarının kaynağının aynı olmasıdır: Kapitalizm. Bu nedenle kitle hareketi yüzlerce farklı istem ve hedefle, yüzlerce yoldan, yüzlerce farklı mücadele biçimi ve birleşim düzeyiyle, kapitalizmin üst yapısına, burjuva iktidana doğru akar.

Devrimci yükseliş ve devrim süreci bir kez başladığında, kitle hareketiyle yığınsallık ve süreklilik kazandığında, toplumsal olaylar tüm katmanları derinden etkiler, sarsar, sçrma-lı bir gelişimle eğitir, örgütler. Enerjidekini, en öncekinin ya-

nına fırlatır. Ve bu eğitim, tek devrimci kitle eğitimidir. Yaşanan son beş yılın olaylarına bakalım, söylediklerimizin bütün kanlıları görülecektir.

Gazi Mahallesi'ndeki halk ayaklanması son yılların önemli olaylarından biridir, bu doğru. Fakat şunu da hemen belirtmeliyiz ki, Gazi, uzunca bir süredir yükselen ve derinleşen bir iç savaşın dolaysız sonucudur. Bütünüyle beklenen ve tüm yönlerden "geliyorum" diyen bir fitnadir, duru gökte çakan bir şimşek asla değildir. Bir çok siyasal yapı, Gazi Mahallesi'ndeki halk ayaklanmasının başlı başına bir sçrma, bir keskin dönemeç olduğunu, hatta artık Gazi öncesi ve sonrası olarak mücadele tarihini ikiye bölen bir çizgi bulunduğunu söyleyerek, bu büyük toplumsal olayı anlayamadıkları gösterdiler. Oysa ki, Gazi'nin ifade ettiği devrimci dinamizm ve patlama, uzun bir süredir vardı. Kürt halkı bunun en ileri ve en kapsamlı örneklerini vermişti. İriil ufaklı onlarca yerel ayaklanma, iç savaşın açık kanlılarıydı. Gazi, bu süreçte, ortaya çıkan çok önemli bir devrimci olaydan sadece bir tanesidir. '91 yılında Diyarbakır, '92 yılı Newroz'unda Nusaybin, Cizre, Adana, aynı yıl Şırnak ve Cizre katliamları; '93 yılında Sivas Katliamı sonrasında gerçekleşen çatışma ve gösteriler, '94 yılı içinde milyonlarca emekçinin grev hareketi yarandı; irli ufaklı onlarca yerel düzeyde ayaklanmalar ve öteki patlamalar, bu bir dizi olaylar zincirinin önemli halkalarıdır. Öncelini açıklamadan Gazi açıklanamaz. Dar görüşlü bir bakış için Gazi öncesinde

bir şey yoktur, ortada sadece Gazi vardır. Bu bakış, olayları sınıf bakış açısıyla değerlendirememekten kaynaklıdır, olayları sınıflar savaşını temelinde değil, olgunun sınırlığında açıklamaktır. Böyle bir bakış açısı sadece İktidarı Lafını edebilir, onu fethetmek için politik yaklaşımlarda bulunamaz. İktidar sorununu bulandıran her edim, her bakış açısı, devrimi kendi dar görüşlülüğüne feda etmekten kurtulamaz. Devrim, dar görüşlü öncülerini tarihin çöplüğüne gönderecek güçtedir.

MUHALEFET Mİ DEVRİMCİ İKTİDAR MI

Artık bundan sonra, devrimden ne öğrendiğimiz değil, devrime ne öğreteceğimiz tartışılacak. Brakalım solun büyük bir kısmı, günlük rutin işlerin nasıl ele alınacağını en 'militan' tartışma tarzıyla ortaya koyma çabasında kendini boğsun. Dönemin karmaşık ve yeni sorunlarının üzerinde hiçbir şekilde düşünmeden dar kafalıklarını sürdürsünler. Onlar en fazla işçi sınıfının içine daha çok dalmaktan, militan çizginin —bu söz aklı dolurulamayınca, baygınlık veren boş bir gevazeliğe ne de çabuk dönüşüyor— evet militan bir mücadele çizgisinin 'militan propagandasından' bahsetmekte kendilerini avutsunlar. Biz Kautsky'den bu yara marksizmin eylem kılavuzu olmaktan çıkarılınca nasıl bir laf salatasına dönüştüğünü ikinci kez brette seyredeceğiz. Onlar, iktidar perspektifinin en somutlaşmış biçimlerinden biri olan cephe tartışmalarında bile, marksizmi boş bir sözcük oyununa dönüştürmekte ustalıklarını sergilemekte gecikmediler.

Denilebilir ki, devrimci sürecin geleceğine yönelik en net açıklamalar, cephe tartışmaları sırasında ortaya çıkmıştır. Yukarıda sözünü ettiğimiz, günlük rutin çalışmalarını 'militanları',

'tartışlar olgunlaşmadı, daha yürünecek çok yol var' diyorlar. Söylemek istedikleri çok açık. Devrim uzak bir geleceğin işidir, şimdi cephelenmek için çok erkendir. İşçi sınıfının henüz daha bütünüyle örgütlenmemiş oluşundan, bu nederle, siyasal yapılar arasında en fazla güç ve eylem birliği oluşturulabileceğinden bahsedebilirler. Ve bunu öneri olarak ortaya atarken, dar kafalıklarını bir kez daha kanıtlanmış olurlar... Eğer birazcık burjuvazinin ötesini görebilse, bu oportünistler, yeni bir şey önermediklerini, çok uzun bir zamandır zaten güç ve eylem birliklerinin hayata geçişini ve onların önemlerini hiç mi hiç beklemediklerini görecekler.

Hattaki Zafer Yolunda Kurtuluş Gazetesi, cephe tartışmalarını somut olarak ele alan istisna siyasal çizgilerden birini temsil ediyor. Devrimci süreci bir çok açıdan görebilen, iktidarı fethetmesinin yolları, taktikleri ve araçları üzerinde hem pratik hazırlığı, hem de belli bir perspektifi bulunan Kurtuluş Gazetesi'ni, bu yönleriyle diğer sol-sosyalist çizgilerden ayrı değerlendirmek gerekiyor. Bu çevreyle yapacağımız, devrimin temel sorunu olan İktidarı fethetmesini amaçlayan taktiklerin ve şartların tartışılmasına, bu açıdan öneri veriyoruz.

Zafer Yolunda Kurtuluş Gazetesi 37. sayısında Demokratik Muhalefet Meclisleri kurulmasını öneriyor. Elbette ki, bu öneri, doğrudan devrimci örgütlerin cephe kurma tartışmalarına verilen bir yanıt değildir. En azından biz, böyle algılamadık. Devrimci ve savaştan siyasal yapıların cephe birliği tartışmaları aynı bir konudur. Fakat gene de biz, Demokratik Muhalefet Meclisleri'ne (DMM) ilişkin olarak Kurtuluş Gazetesi'nin düşüncelerine yanıt vereceğiz. İki açıdan bu çabaya gerekli görüyoruz. Birincisi, Kurtuluş Gazetesi'nin kendi-

sinin dile getirdiği: "Böyle bir öneri var ortada, ne diyorsunuz?" sorusunu muhatap olarak cevap vermektir. İkincisi ise; her ne kadar İktidarı fethetmek konusundaki somut yaklaşımlarıyla diğer çevrelerden ayrı tuttuğumuzu vurgulasak da, bu fethetme yolunda Kurtuluş Gazetesi'nin kafa karışıklığını ortaya serebilecektir.

"Ayrıntıdır, gerektirir" diyerek, ortaya atılan taktik şartların tartışılmasını, hatta didik didik edimesini küçümsemek, nihai çatışmaya hızla yaklaştığımız şu günlerde, hedefleri netleştirmek görevini savsaklamak demektir. Bu durum devrimimizin gelinen aşamasında en ciddi hatalardan birini oluşturur. Aksine, devrimci enerjimizi hangi noktalarda yoğunlaştıracağımızı, kitleleri hangi somut hedeflerle yönlendireceğimizi, kısaca devrime neyi öğreteceğimizi ortaya koymak, bu konuyu bir sanat incelemesinde ve titizliğinde ele almakla mümkündür. Elbette ki, her görüşü ve ortaya atılan her öneriyi tartışmayacağız. Örneğin güç ve eylem birlikliklerini tartışmayacağız. Çünkü savaşın günlük eylemleri, brakalım devrimci siyasal grupları, sıradan halk yığınlarını bile eylem birliğine yönlendiriyor. Savaş temelinde yükselen bu birlikteliği tartışmaya açmak devrimin bize öğrettiklerinde saptanıp kalmaktadır, devrime bir şey öğretmek değildir.

DMM önerisine geçmeden önce, bu öneriyi ortaya atan Kurtuluş Gazetesi'nin 9 Mart 1995 tarihli sayısında, Gazi Mahallesi değerlendirmelerine ilişkin yazıya göz atmakta fayda var. Çünkü söz konusu yazılar, bu çevrenin içinde bulunduğumuz sürece ilişkin nasıl bir değerlendirmeye sahip olduğunu en açık bir şekilde gösteriyor. Bir siyasetin ortaya atıldığı öneri ve taktik şartları, bu siyasetin somut durum değerlendirmesiyle uyumunu, ideolojik sağlamlığın göstergesi

olarak ele alıyoruz.

9 Mart tarihli Zafer Yolunda Kurtuluş Gazetesi, Gazi Mahallesi'ndeki olayların değerlendirilmesini yaparken, solun bütün kesimlerinin bu olaylar karşısında yaşadığı iddia ederken, haksızlık yapıyor. İsteyen, Gazi Mahallesi Ayaklanması'ndan hemen önce çıkan bir dizi Devrimci Emek Dergisi'ne okuyabiliriz. Sınıf savaşının gelişiminin, açık çatışma ve devrim aşamasında olduğunu, olayların patlayan misir taneleri gibi birden bire ortaya çıkacağını ve çözmekte olduğunu, Gazi'nin habercisi olan onlarca olayı daha, bu sayıların da göstermeye, irdelermeye çabaladığımız. Hatta en uzun polemikler, iç savaşın ve devrimci durumun inkârını temel alan düşüncelere karşı geliştirilmiş. Devrimci ve sosyalist çevrelerin istisnasız bütünü, bu düşüncelerimizi sessizlikle geçirdiler. Leninist görüşleri adeta bir sessizlik komplosuyla boğmaya uğraştılar. Şimdi Gazi olaylarından bu yana, "Biz demistik, bizden başka kimse göre memiz" diyenlerin haddi hesabı yok. Herkes, Gazi olaylarının kendi görüşlerini doğruladığına yemin bilah ediyor. Birileri gerçekleri kendi politikasında, bu tür çarpıtmalara ihtiyaç duyuyor olabilir. Ama bizim yok. "Biz önceden görmüştük, siz görmediniz" biçimli bir tartışmayı, hiç ilerletici ve yararlı görmüyoruz. Ama "Sadece biz öngörüle bulunduk" diyenleri insana davet ediyoruz. Tabii ki kimseyi bilemezlikte suçlayamayız. Ama cehalet hiçbir zaman kanıt değildir. Devrimci Emek, altı yıldır yayın hayatındadır, yayın dağıtım yapılmaktadır ve isteyen herkesin ulaşabileceği bir yayındır. Ve bu dergide yazılan konuların en önemli baki-münü iç savaş, devrimci durum, ayaklanma durumu vb. konular ılgal etmiştir. Baki, Kurtuluş Gazetesi'nin söz konusu sayılarının yazarı, bütün

bunlara rağmen görüşlerimizi bilmiyor olabilir. Biz gene en iyimser olanı düşünelim ve yazarın dergimizi eline dahi almadığını varsayalım.

Zaten için bu yönü pek de fazla bir öneme sahip değildir ve bu nokta üzerinde daha fazla durmayacağız. Öte yandan Kurtuluş Gazetesi'nin Gazi öncesi ve sonrasında İskin süreç değerlendirmelerindeki çelişik noktalar üzerinde de fazla durmayacağız. Yazı okunduğunda görülecektir: Gazi olaylarını hazırlayan süreçte, devrimci hareketin (burada DHKP kastediliyor) uzun yıllara yayılan örgütlenme faaliyetleri ve savaşıklarının direnişi ön plana çıkarılıyor. Ancak, aynı sürecin farklı bir halkası olan Ebiistan olayları için aynı etmenleri saymak herhalde gerçekçi olmaz. Bu türden kafa karışıklıklarını şimdiki bir kenara koymak ve söz konusu yazının şu iki değerlendirmesinin üzerine geçelim. Birincisi; Gazi olayları sonrasında Nurtepe, Okmeydanı, Elbistan, Kastamonu vb. yerlerde benzer ayaklanmaların ve çarışmaların olduğu belirtiliyor. Şöyle söylebiliriz: Kurtuluş Gazetesi günümüzde ayaklanmaların bir olgu olarak değerlendiriyor.

Altı çizecek ikinci değerlendirme ise şudur: 'Aynı bir yerde(?) iktidar perspektifini ve perspektifsizliğini ayırır mıdır. Bu ayırımı hem tüm taktikleri, mücadele biçimlerini de belirleyen ayırımıdır.'

Düzetmek istiyoruz. Aynı, kesinlikle 'bir yerde' değil, 'tamamına' iktidar perspektifine sahip olup olmamak tadır. Kurtuluş Gazetesi, kendisi ile dışındaki sol arasında böyle bir çizgi farkı olduğunu açıklıyor. Hemen her konuda olduğu gibi, bu konuda da, kendisinden başka doğru tanımayan o bildik mantığı bir kenara koyacak olursak, şu kesinlikle doğrudur: Savaşın tüm devrimci güçlerle oportün-

nizm arasındaki en kalın çizgi iktidar perspektifine sahip olup olmamaktır.

Devrim iddiasıyla yola çıkan herkes, kendi propagandasında, iktidar perspektifile hareket ettiğini belirtmeden edemiyor. Hatta öyle bir aşamada bulunuyoruz ki, ekonomist, anarka-senkalist ve oportünizmin diğer tüm çizgilerini yansıtan politik açılımların, son paragrafında, şöyle bir ibare okumaya artık fazlasıyla alışık: "... savaşımı, iktidar savaşımı düzeyine yükseltmek yolunda..." (Atılım, Sayı 71) Ancak, bu cümlelerin hemen öncesinde ortaya konan mücadele biçimleri, hedefler, şartlar, bu tür sözleri öylesine boş bir gevezelik haline getiriyor ki.

Evet, Zafer Yalında Kurtuluş'un bütün mücadele biçimlerini ve taktiklerini iktidar perspektifile ortaya koyarken, dışındaki soldan ne kadar 'ayrıldı'ğını Demokratik Muhalefet Meclisleri önerisinde göreceğiz. Bu konuda ortaya konan tüm önerilerin bu iki saptamaya uygun olması; birincisi; ayaklanmaların bir olgu olarak değerlendirilen somut durum tahliyesi, ikincisi, bu saptamaya uygun olarak ortaya konacak tüm taktik ve mücadele biçimlerinin iktidar perspektifile sızıldığını gözeteceğiz.

Ayaklanmaların bir olgu olduğu dönemlerde leninizmin iktidar perspektifinin hangi taktikleri gerektirdiğini sırası geldiğinde göreceğiz. Bu noktada: Devrim döneminde öne çıkan iki tavrın; yığınların hareket kapasitelerini ve devrimci enerjilerini abartmanın; ya da bu enerjileri olduğundan daha küçük göstermenin sonuçlarına değinmekte yarar var. Bütün devrim tarihi göstermiştir ki, başarısız ayaklanmaların en temel yanlısı, yeterince enerjik ve otoriter davranmamak, elindeki gücü tümüyle kullanmamaktan ileri gelir. Yani; ye-

nliğe uğramış devrimlerin en büyük yanlısı, yığınların devrimci enerjilerine yeterince güvenmemekten ileri geliyor. Paris Komününü yeniliğe uğratan en büyük yanlısı gene bu değildi mi? Yığınların devrimci enerjisine dayanan ve bu dayanak olmasa bir saat bile ayakta kalamayacak olan Komün, en otoriter araçları geliştirip, en hızlı ve kararlı bir şekilde düşmanların üzerine yürümekten, dayandığı gerçek güce güven duyamadı, otoriter davranmadı ve yıkıldı. Buna benzer bir değerlendirilmeyi Lenin 1905'de Moskova Ayaklanması sonrasında yapıyor. Yığınların devrimci enerjilerine yeterince ciddiye almamaktan, zamanında silahlanmış ve örgütlenmiş olamamaktan dolayı 1905 Moskova Ayaklanması yeniliğe sonuçlanır. Yalan tarihten bir örneği ise Yunan komünistler veriyor. Komünist Partisi'nin öncülüğündeki partizan savaşıyla Nazi faşist ordusu yeniliğe uğrattılıyor. Fakat Komünist Partisi, yığınların sempatisinin en dorukta olduğu bir zaman, cesaret edip dağılan şehirlere inemiyor. İndiğinde ise, geç kalıyor. İngiliz ve Amerikan emperyalizminin yoğun desteğiyle güçlenen ve silahlanan karşı-devrim, Yunan komünistlerinin çekilmesini ve zaferi gözle alamamalarından kaynaklı olarak iç savaş kazanıyor.

Öte yandan devrim dönemlerinde yığınların hareket kapasitelerini abartmak, gerçekten devrime zarar veren bir yanlısı olmamıştır. Zaferi belirleyecek bir nihai saldırı tek başına gerçekleştirilmediğünce kadar budalalaşmayan bir öncü için, kitleler hazır olmadan bir ayaklanma çağrısı yapmanın, gerçekte bir zarar olamaz. Leninist parti ve örgütler, tarihlerinin her döneminde, yığınların güçlerini abartmak suçlamasıyla karşı-

karşıya kalmışlardır. Bu, 1905 Rus Devrimi sonrasında ve Ebiistan'ın hemen öncesinde Lenin'in cevap vermek zorunda olduğu bir suçlamadır. Leninizm özellikle devrimci yükseliş ve olgunluk dönemlerinde Blanquizm ile aynı kuldarda değerlendirilir. Oysa ki, en geridekini, en ilerde yürüyenin yanına çağırarak, 'güçlerin hareket kapasitesini abartmak' değildir. Ancak, ilah olmaz oportünistler, yerine gelmeyen, yankısı bulunmayan ayaklanma çağrılarında moral bazucu sonuçlar çıkarırlar. Nurtepe, Okmeydanı, Amutlu ve Gökuyu'nda devrimcilerin inisiyatifinde ayaklanma girişimleri yaşandı. Hiçbiri elbette ki, Gazi Ayaklanması seviyesine ulaşamadılar. Fakat bu gerçek, ne ayaklanma çağrılarında vazgeçmemizi gerektirir, ne de söz konusu girişimlerin küçümsememizi. Bu olaylardan her biri, ayaklanmaların artık bir olgu olduğunu defalarca ve defalarca kanıtlamıştır. Sonuç olarak Kurtuluş Gazetesi: "Gazi ayaklanma diyor, savaşın diyor, örgütlenin diyor, birleşin diyor" biçiminde yazarken tamamıyla haklıdır. Gazi olayları yığınların en ileri hareketine örnek almıştır. Tüm emekçileri, bu örneği öne çıkartarak aynı tarzda davranmaya, silahlanmaya ve ayaklanmanın hazırlanmasını yapmaya çağırarak, bakmadan usanmadan yerine getireceğimiz baş görevdir. Bu konuda Kurtuluş Gazetesi'ne tamamıyla hak veriyoruz. Ancak bu kez 27 Mart tarihli 37. sayıda, bu hakkı zeminden yola çıkarmaması; tam tersine, yığınların devrimci enerjisini olduğundan daha az gösteren bir çizgiye sapması dikkat çekicidir.

Demokratik Muhalefet Meclisleri başlıklı yazı, yaşanan süreçte, tüm alanlara yayılan ayaklanma ruhunu değil, en ileri aşamaya olarak pecekköndü

halkın öfkeli protestolarını ön plana çıkararak, baştan itibaren geriye doğru bir yürüyüşe başlıyor. Oysa ki, aynı yazının hemen altı sayfa öncesinde bir başka değerlendirmede "Tüm ülkeyi boydan boya saran bir ayaklanma ruhu"ndan bahsediliyor. DMM hem içerikle, hem de biçimiyle, bu geriye dönüşü sürdürüyor. Yaşanılan süreçte direnişler ve protesto gösterilerinin varlığı inkâr edilemez. Ve yaşanan toplumsal olayların büyük bir çoğunluğunu, henüz protesto ve direniş düzeyinde gösteriler oluşturuyor. Fakat büyük bir hıza geçen, güçlenen ve Gazi Ayaklanması'ndan sonra daha da belirginleşen bir yön olarak, protesto ve gösterileri aşan ayaklanmalar zinciri, tüm hareketliliğe damgasını vuruyor. Yığınsallık ve sürekli kazanmış hareketin en önünde gidenler, belki hala büyük çoğunluğu temsil etmiyor, ama bu niceliğin tamamıyla bir belirsizlik ve sızmalar üzerine oturduğunu görmek gerekiyor. Elbistan ve Kastamonu'yu, bu genel hareketin dışında, kendi başına birer istisna olarak değerlendirmeyizsek —ki, Kurtuluş Okuduğumuz kadanyla bu olayları istisna olarak değerlendirmiyor— en geride gidenin en ileridekini yakalamaya olasılığın ne denli gerçek, ne denli büyük ve belirsiz sızmaları hesaba katmadan düşünülmemeyeceğini ortaya koyuyor. Öyleyse sorun burada kendini şu biçimde ortaya koyuyor: Biz, henüz daha en geniş kitleyi tamamen kapsayamayanleri hareketliliği, büyük bir altüst oluşla birlikte patlamalar biçiminde kendini ortaya koymasına müdahane, buna göre hazırlanacağız; yoksa hala daha çoğunluğu temsil eden, geriden gelen hareket biçimlerine göre mi kendimizi hazırlayacağız? Ne yazık ki, DMM, geriden gelenle bü-

tünleşme, bunun için geriye doğru çekilmeyi öngörüyor.

Hatırlanacaktır: Lenin, 1905 yılında Menshevikleri, "Hiç kimsenin ciddi olarak ayaklanmadan söz etmediği bir politik durumun yansıması ve ifadesi olan 'muhalefet' kavramı, gayet anlamsız şekilde, ayaklanmanın başlamış olduğu ve bütün devrim yanlılarının ayaklanmanın önderliği üzerine düşünülüp konuşulduğu bir durumda uygulanıyor" diyerek eleştirmiştir. Burada bir kavram tartışması söz konusu edilmemiştir. Yani biz, DMM önerisinin, 'muhalefet' sözüne tokmuş değiliz. Ancak DMM'lere tipli adı gibi, içerikle de düzen içi bir muhalefet kanal olmaktan kurtulacak bir hedefi bulmuyor. Hedef olarak kesinlik kazanmış bir şey olmamakta birlikte, özelleşmelere karşı, insan hakları, kayıplar karşısında taviz almak gibi, sendikal haklar gibi bazı örnek istemler sunuluyor. Anladığımız kadanyla bu meclis, küçük parçaları bölünmüş hareketi birleştirirken, her bir parçanın kendi günlük istemlerini olduğu gibi sahiplenecek ve bu istemleri kazanma temelinde mücadele örgütleyecektir.

Öte yandan, bu meclis, açık, meşru denilen yasal alanlarda, yani burjuva yasaları çerçevesinde örgütlenecektir. Elbette öneride yasalığa ilişkin tek bir söz bile yok. Ama bu meclisler, şu andaki memur sendikaları ne kadar yasalda o kadar yasal olmayı hedefliyor. Haksızlık yapmıyoruz. Çünkü öneride, "onlarca temsilci, onlarca kurum bir araya gelmeli ve gerekirse günlerce tartışmalı" deniyor. Yasal kurumlara onlarca temsilcinin günlerce tartışacağı bir yapının, burjuva yasaları çerçevesinde nereye oturacağı, daha bu günden görülebilir. Gözünüzün önüne, sendikaların ve çeşitli yasal kitle örgütlerinin

oluşturduğu Demokrasi Platformu oluşumu geldi. DMM, biçimlenişle, Demokrasi platformunun genişletilmiş haline benziyor. Bu oluşuma katılan her grup kendi yükümlük taleplerini katarak onu genişletecek.

Zafer Yolunda Kurtuluş'un önerisi olan DMM, kısaca budur. Bu öneride dile gelen, "... mücadeleyi düzen sınıflarına, uzlaşmacı kanallara hapsedmeye, ajansere etmeye çalışılmalara karşı da kendi önlemlerini üretebilen bir yapı olmalıdır" düşüncesine karşı, "Peki ama nasıl?" diye sorma hakkımız var. Çünkü DMM ile devrim yoluyla iktidarı fethetmenin yerini, haklar için mücadele almıştır. Gazinin yolunu izlemek ve geliştirmek somut hedefinin yerini, geçekandı halkların, kendi yaşam koşullarını iyileştirmek için bu meclislere katılımı hedef almıştır. Oportünizmin tipiktavridir: Onlar devrimi bile burjuvaziye meşruiyeti kabul ettirecek bir hak olarak görüyorlar. Haklarını kazanması temelinde mücadele vermek, ayaklanma ruhunun baştan başa bu toprakları sardığı bir anda, oportünizme ve nihilizm büyük bir tavizdir. Biz, Zafer Yolunda Kurtuluş'un DMM önerisiyle oportünizme bu tavizi verdiğini düşünürüz. Oportünizmle uzlaşmanın, kendi gücüne güvenmekle bir ilgisi yoktur. Çünkü kendine güven, her şeyden önce politikalarının doğruluğuna güvenidir. Ne kadar güçlü olunursa olsun, doğru politikalarla emekçileri örgütlemiyorsak, göreceğimiz tek sonuç bu gücün nasıl bir kofluğa dönüştüğü ve zamanla sönüp gitliğidir. TKP'nin tarihi bu konuda çok açık bir örnektir. Devrim arında oportünizmle uzlaşmak, ona halle birleştirilmek adına taviz vermek, savunulabilecek bir politika değildir. Yanlıştır. Üstelik en güçlüyü bile tahtından indirecek bir yan-

lıştır.

Ayaklanma döneminde haklar için mücadele, devrim mücadelesini zayıflatır. Çünkü büyük bir devrimci enerjiyle sokağa çıkan yığınlar, parça parça da olsa, tek bir hedef ve sloganı etrafında birleşiyorlar. Bu hedef, kapitalizmdir ve onun politik iktidandır. Halk yığılını, ancak onları birleştiren ortak dinamiklerin etrafında kümelenirler, herkesin kendi günlük taleplerini taşıyacakları bir aşura çorbasının etrafında değil. Ve bu birleşme, devrim cephesinin etrafında güç kazanma bilinci, gün geçtikçe gelişiyor. Bu eğilimi bulandıracak güçten düşürecek her taviz, oportünizmin işine yarayacaktır, devrimin değil.

Ayaklanmanın başladığı, ayaklanma ruhunun boydan boya hüküm sürdüğü bir dönemde tüm mücadele araç ve yöntemleri, iktidarı doğrudan fethetmeye yönelik olmalıdır. Hiçbir görev, hiçbir harizlik gereğesi, bu temel önemdeki görevin önüne geçemez. Böyle bir dönemde halk yığınlarını muhalefet etmeye çağırarak, zaferi göze alamayan oportünizmin işidir, devrimcilerin değil. Yımcı, yığınların zaten uzun bir süredir hedef tahtasına oturdukları burjuva iktidarını yıkılmaktan başka bir yol olmadığını göstermek, bu yığınların bütün yol ve yöntemlerini en berrak biçimde açıklamak, devrime gerçek anlamda bir şeyler öğretmek demektir.

Soruşturduğumuz DMM, yığın mücadelesinin geldiği aşamanın gerisine düşen bir öneridir. Binlerce devrimcinin kanıyla güçlenen devrim cephesinin, yığınların iktidarı bilincini bulandıran oportünizmle en ufuk uzlaşma lüksü yoktur, olamazdır.

Setenay BERDAN

YALNIZ İKİ SÖZCÜK VARDI KULAĞIMDA 40'LI GÜNLERDEN KALAN:

HESAP SORULMALI

Yeni bir güne uyandır dünya. Oysaki yaşanacak olanlar bir önceki günün devamı sadece... Kesintiye uğramaksızın sürüp giden bir öğütle yaşanan. Sesler, çığlıklar harışmış bir birine. Bu karanlığa içinde umut dolu gökler aramak, bastaklara, zühümlere inat bir ses, bir yüreği bulmak, sesleri yaşamak, öfkeyle bilennmek... Bir yanda suskunca eğilirken başlar, yitmişliğe inat susmayacağız diyerek bağlamak... Gözaltına alınmışa birisi daha, ikenciyi önlereye taşımak... Ve haber alınmayınca bir gözaltı sonrası bir öğülden bir kızıdan artık kayıp diyolarına adına "Bulun" diye bağlamak... "Bulun öğümü öldürenleri. Bulun cezasız koyunları, sorgu sağanukları altında" diyebilirmek... Ya da tıklamaya çalışılma dört duvar ardına, teslim alınmak isterse, onuruyla kişiliğiyle bir evlat daha... Ve dayatılmasa bir kez daha kölelik. Karşı durmak gerektiren bunlara.

Onlar, çocuklarımız karşı duvardılar. İkencede omutlarını korudular. Ölümleri göğünle, ışığı karanlıktan aydınlığa çıkartılar... Bunu oldu direnişin adı... Sonra tüm zindanlarda yükseldi özgürlüğün sesi; teslim olmasadılar. Ve Çıkarıya... Nasil boğulmuşum, için içine sığınmaz olmuştum. Saldırıları duyunca günlerle nasıl öfkemi ağıtlara döküştüm, acı toprağında yaprak yıkılmışım. Bir haber gelse öğün sağ, kızın yaşıyor diyen... Nasil bir barikatın ardında birlik olmuştuk tek bir yürekle... Aramızda-olan sadece duvarlardı. O günlerde acımı gömmesini öğrendim. Yalnızca iki sözcük vardı "Hesap Sorulmalı" diyen kulağında. Acıdan yıkılanlara inat yaşamak ve yaşatmak görevi. Bunun için düşünmüştük yola.

Şimdi tekrar bir rahatlık sarmış içimi. Sevinçlerle unuttuğum acıma, tekrar

dağlandı yüreğim gelen haberlerle... Saldırı-
racaklarına yine onlara... Yine öldürecek-
ler, yine kan denizine boğmak isteyecek-
lermiş çocuklarımız... O eli kanlı katil, na-
silda "Cemzelerini düzelteceği" diyor. Leş görmüş akbaba gözleriyle nasilda ka-
na susunmuş konuşuyor. "Şeyanür" diyor-
lar... Üç kilo şeyanür bitiriverirmiş bizim-
kilerin için. Benim patlamayı hazır hom-
baya benzey öfkemin karşısında şeyanür
ne yapabilir ki? Anaları ağılatacağını düşün-
ürken, nasilda sevinmiştir katil!.. Ama,
artık anaları ağılatamayacaklar. Çünkü
biz ağlamakla hiçbir yere varlamayacağı-
zı öğrendik. Biz direndiğimizde, daha da
ötesi saldırdığımızda güçlüyüz. Bizden
korkuyorlar, biz bunu öğrendik. Şimdi gü-
luyorum... Nye mi? Çocuklarımızın açıklık-
rının 40. gününde seslerini duyurmak için
sokaklara döküldüğümüzde bizi yerlerde
stürüklenmiş oplanmış, ama bir gün son-
ra daha da güçlü olarak sokaklara dökül-
düğüme görünce nasilda yapmış, nasilda
korkmuşlardı. Bizdik boğaz köprüsünü
kesen, Adalet Bakanlığımıza işgal edip, ar-
dından modin kapısına dayanan, bizi hak
grevlerine eşleme, direnişle selam ve-
ren, çocuklarımızın savunma omuşkyan...
Bizdik binlerce insanın umudu, onurlu
bir ana ölman heyecanını taşıyan.

Şimdi yine düşünmeli yola. Yine yollar
var önümüzde... Kırklı günlere varan aç-
lık grevi öncesinde, belki bir daha yüzünü
görmeyeceğim, ölüme kuşak açmış öğ-
lüm ve diğer gözüklerim ne demislerdi ha-
na görüş gününde:

*Bir yıl ayrılmışa getirildi bizi zaman
Ki, kurtarılmış değil şerh taktikleri
Dağları keşiften çakıl sesleri düşünmüş değil,
Hale tırlıp dönmekte acılarını dövmek.
Konuşmuşukta, yanımızda toprakları,
Ama unuttuğumuz,
Bir yıl ayrılmışa artık,
Bolluğu geçmiş, geleceği
Şimdi bir yıl ayrılmışa artık,
Binlerce işçi işleniyor direnişlerden,
Sarp sarmalıyor sarmalacağı, direnci.*

Ben de şimdi sarp sarmalamalıyım çocuklarımızı, onları zafere taşımalıyım. Uzun bir maraton... Her gün eylem... belki gözaltı... Ama her şeye değer zaferin o mutluluğunu tatmak. Bir de söyleyeneceği söylemek, yapılabildiğini yapmak... Yarınlara "Bilinçlidir" diyerek haklamak... Umudu yaşamak! Ben ve benim gibi binlerce ana-
nın öfkesiyle katilleri boğmak! Çocuklarımız ölmeye de öldürmeye de hazır. Bir ana onları her daim yaşatmaya hazır olmalıyız. Geç kalmadan harekete geçmeli...

HEMEN... ŞİMDİ!

Ünvanları Ana ve
"Çocuklarımızı Öldürmeyeceğiz"
Diğer Tören Analizi

İşte yürek, umut, kavgı
Ve çocuklara
Direngen bir türkmenin
Unutulmaz, ıslık kahramanları
Ve sen ana
Bir koca
Yüreğün, sevginin, minicinin dilinde
Yıldızlar taşır gözlerimizle türkmeniz
Türkmeniz
Tel örgüleri aşarak
Davarları yarılar
İçtençinin öğütünü
Onurlu bastırarak
Tempo tutup
Şahit seslerinin eşliğinde
Zaferi müzalar
Şehit ve bakışlarıyla
Can parçası
Yürek parçası yoldağlara
Şimdi sen sakın ağlama
Kaldı başını çektiğiz halına
Dik gözlerini karanlığa
Yak yıldızları ışığında
Aydınlığı müzalar
Şokunu, iskan mezarların
Kayıp çocuklarına
Yüreğinin sen
İçtençeyi anlatan haykırıklar
Dur etan yaşamay düşünün
Ve biz
Hayatın sevincine
Şimdi yarınlarımızla
Düşsek dir zıngırlarak bu kavgada
Ağ çiçeği, kurdelen bakışlı
Sevgiline umut ellerini
Suskun barmına bizi
Taşı gözlerimizle gözlenmiş
Lümit dolu yarınları

İbrahim Doğan

Devrimci Tutuşlarla
Dayanışma için
Ümit Omursal ÖZAT
İş Bankası Sirkeci Şubesi
Hesap No:
1047 30000 527418

İLERİ ADIM ATMAKTA GÖNÜLSÜZ OLANLAR X GERİ ADIM ATMAK ZORUNDA KALIRLAR!

Politik toprağı verimli bir ülkede yaşıyoruz. Bazen dünyanın başka bir coğrafyasında bu kadar verimli politik toprağı bulunan bir ülke daha bulunabilir mi diye sormaktan anlamıyor insan insanı. Gerçekten de, genel üstatın bu kadar çeşitli görüngülerle perdelendiği; öngötün, evrensel içtenliği gölgelercesine öne çıkışı bir yer bulmak olası mıdır acaba!.. Ekonomizm, reformizm, sendikalizm... hangi ülkede böylesine devrimci bir görünüm arz edebilir ve hangi ülkede bızdeki kadar "çok renklilik" sunabilir!..

Ülkelere bir politik arenası çok zengindir. O kadar zengindir ki, ilerde ona bir çözümlenmesi yapıldığında, hiç kuşku yok, marksist-leninist bir biçim almaya önemli katkıları olacaktır. Öyle bir dönemde ve öyle bir bölgede yaşıyoruz ki, silahlı mücadele araçlarını sınıfın mesleki-ekonomik kazanımları mücadelesine bir araç durumuna getiren bir ekonomizm; devrimi hak alması mücadelesine indirgeyen bir reformizm; iktidarsız devrimciler; devrimden başka her şey savunan döneğin partisine... sahibiz. Ortalık işte böylesine çok renkli ve böylesine karmaşıktır. Çok konuşup hiçbir şey söylemeyen ve söylediğinde ise ne söylediğinin farkında olmayanlarla dolup taşıyor ortalık. Bu yazıda bunlardan yalnızca ilki ele alınacak ve çeşitli görüngüler kazanarak altındaki evrensel öz gösterilmeye çalışılacaktır.

DEVİRİM = HAKALMA MÜCADELESİ

Reformizmin tipik göstergesi devrim mücadelesini kazanımlar temelinde mücadeleye indirgemektir. Söylenin önce devrimciliğine karşın öz burunumuzun dibine gelen gövvelik uğraşmaktır. İleri seçilmek için geri adım atma, yığınları küçülmek amacıyla akademik-ekonomik taleplere

sanılma, yığınları mücadele edilecek hak almabildiğini gösterme yoluyla onları yaha ileri mücadeleye çekme... türünden söylemlerle karanıza çıkarlar. Onlara göre "komünistler külelere göre politika belirleler"; bu yüzden de, politikaların doğruluğunu yansıtlığını ne kadar çokluka kitlesel harekete geçirilmesine bakarak anlama uğraşındadırlar. Bize açılan bu olmağı için, külelerin ruh halinin yerel değişikliği, onları birbirleriyle çelişen bir yığın söz söylemeye ve politika belirlemeye götürür. Rüşyara kapılan bir yaprak gibi, bir havalanır, bir düşerler; bir sağa bir sola savrulurlar, çoğu zaman da belli bir komuta döner dururlar. Bu grubun tipik temsilcilerinden biri Anlam Gazetesini çevresidir.

Birbirleriyle uyumsuz politikalar ve söylemler kullanmada Anlam çevresinin eline su dökebilecek bir başka çevre bulmak oldukça zordur. Bu çevre, hem devrimci durum ve iç savaşın inkarcılığına soyunur, hem de üstü örtülü bu gerçekleri kabul eder; bir yandan, dönemi devrimci tabii olduğundan karmaklı ekonomik ve (ismi) demokratik talepler öne çıkarır diğer yandan kendisini yaşama çeviren Gazi ayaklanmasının ve diğer başkaldırıları övgüye boğar, her yerde Gazi ruhuna çağında bulunarak işi pasizme vardır. Bu küçüklüğünde büyük yük taşıyan bir edayla çıkar karşınıza; devrimciliğine ve komünistliğine toz konduramaz. Şimdi rastgele bir iki örnekle görelim Anlam'ın bu yönünü.

5 Nisan kararlarından sonra Zonguldak Ocakları'nın kapatılması gündeme geldiğinde, önce maden ocaklarını ılgal etmeyi kararlaştırmışlar, sonra bu kararlarını değiştirerek, Ankara'ya yürümeye karar vermişlerdi. O günlerde Anlam Gazetesi Ankara yürüyüşüne karşı çıktı ve işçilerin vazgeçmiş olduğu ocakları ılgal et-

lememi tekrar gündeme sokmaya çalıştı. Dar mesleki çıkarlara kafasını gömdü; hak alması mücadelesi bakışıyla sınıfın devrimci iç güdüsünün ne kadar gerisine düştüğünü göstermiş oldu. Hastalanacağı gibi, o günlerde, Aras Kargo işçileri, yapıları iş yeri ılgalıyla sınıf örneği teşkil etmiş, faşist devletin kolluk kuvvetlerine molotofla sopayla direnişti. O günkü koşullarda, sert kışma havası egemen olduğu mücadeleye. Böyle bir ortamda Ankara'ya yürüyecek bir işçi ordusu, sınıf savaşımlarının seyirinde büyük değişiklikler ortaya çıkabilecekti, büyük çarpışma ve kavşalar görülecekti. Bu kez Mengen açılacaktı. Sınıf bu açıdan kararlıydı. İşin özü, bu yürüyüş, devrimimize büyük ilhamlar sağlayabilecek bir eylemlilik niteliğindeydi. İşte Anlam, buna karşı çıkmıştı. O, baktığını sadece ocakların kapatılmasını sorunuyla sınırladığı için, kaçınılmaz bir şekilde reformizme düşüyordu. Zaten, gerek ekonomizmin, gerekse reformizmin ortak özelliği bu dar kafalılıktır. Ağaca bakarken ormanı görmemek hastalığıdır. Onlar tüm düşüncelerini mesleki çıkarlarla ve kısmi kazanımlarla sınırladıkları için daha ileri gidemezler. Kırdar perspektifinden yoksun, günlük kazanımlar peşinde koşmak. İşte ekonomizmle reformizmin ortak özelliği budur.

Bir başka örnek, son öğrenci eylemliliği. Kazanımlar temelinde mücadeleyi devrim mücadelesi olarak algılayan Anlam çevresi, üniversite harç(a)çlarına yönelik bir eylemlilik başlattı. Harçların kaldırılıp kaldırılmayacağına bir yana bakalım böyle bir taleple eylem yapmak kimsi bir başarı (harç miktarlarının indirilmesi gibi) başarı sağlanacak bile olsa, genel devrim mücadelesine, iç savaşta devrim cephesine ne katacak? Belirli bir külesellik sağlandığı söyleniyor bile. Fakat-

lesellik, tipik bir zamanlar üniversitelerdeki eski DY kalıplarının "soru işaretili" ve "öğögü üfleme"li" çalışmalarındaki külesellik ve ilgi gibi, liberal ve geçici değil midir? Taleplerin güttüğü politize olmasıyla, sınıfsal yönün öne çıkmasıyla küleselliğin, yerini kararlı savaşımlara bırakacağı açık değil midir? Anlam çevresi bu geri talepleri sınırlamakta devrim bir hizmet yapıyorsa diğer, bitirmeli ki, bu hizmet "ne yapmamamız" gerektiğini göstermesi olacaktır. İstanbul ve Ankara'daki gösteriler ve çarşılar örnek gösterilecektir. Ama bu örnekler de ayn geçem çevreye karşındır. Gösterilerin çarşıyı doğurması, politik ortamın iç savaş karakterini açığa vuran, "en masum" taleplerin dahi kendi sınırlarını aşmak zorunda olduğunun tanıtıcıdır. Gösterilerde ileri bilinci ve devrim, "Artık harış ödeniyoruz" diye pankart açıp slogan atan Anlam çevresi değil, ama "işçi devrimin ayak sesleri" sloganlarını atanlar temsil etmiştir. Anlam çevresi küçük kazanımlarla ileri güdüsünü düşürken aslında ne derece geri kaldığını, kendi reformizmini göstermekten başka bir şey yapmamıştır. Bu eylemde de küçük burjuva dar kafalılığını göstermiştir.

Son örnek olarak Gazi ayaklanmasını verelim. Anlam'ın kafa karışıklığına ve reformizmine Gazi ayaklanması kadar açığa çıkararak ayaklanmaya merdivenler dizdi. O dönem devrimci durumu ve iç savaş kabul etmeyen Anlam, Gazi ayaklanması padak verdiğinde, yığın eylemlerinin sarıoculuğundan etkisiyle bir anda çoğu. Daha önce söylediği her şey unutup ayaklanmaya merdivenler dizdi. Silahlı kullanmanın propagandasını yaptı. Öyle şeyler yazdı ki, sansüzsüz uzun süredir satabılmama ve silahlı ayaklanmanın propagandasını yapıyor, bu tür gelişimleri bekliyor. Oysa silaha ve

silahlı mücadeleye en uzak duruşların öni sıralarındaydı kendisi. Tüm söylemleriyle çelişen şeyleri dile getirdi. Politikasının yamalarını daha da arındı. Oysa bu tür gelişmeleri atkının ucundan bile görmeyebilir. Bunu en iyi gösteren eylem alanındaki tavırlarıydı. Gazî de insanları taş, sopa, ne bütünya silahlı olmaya, karakol basmaya koyarken, Atımlı arkadaşlar o anda hareketli bir savaş örgütleyeceklerine, insanları yürütüş konseji biçiminde bir araya getirmeye uğraşıyorlardı. (Bakınız; Barikat Günlüğü, Varşova Yayıncılık) Bu olay, ayaklanma başladığında bile Atılım çevresinin olayı idrak edemediğini, savaş gerçeğini kavrayamadığını, sandığı sıradan bir kofe gıcısı bir varışçısına klasik kalıplara göre davrandığını gösteriyor. İş işten geçtikten sonra ayaklanma sürecini dilerseniz okudular. Olaylar yaşanırken Atılım çevresindeki bu dönemeçli aşçıların da aklıydı. Tekrar ruşin çalınmalanma, "kazanlar tepesinde devrimi örgütlemeye" döndüler. Durum bu olursa ideolojik-politik yapılarındaki yamalı bir boşluğa dönüştürüldü, kısmi kazanımlar (reformlar) peşinde oradan oraya koşmaya devam ettiler.

Atılım'da aynı kafa karışıklığı tüm derinliği ile devam ediyor. "Hak alma mücadelesi" olarak beliren ve esas yönlerini oluşturmuş reformist biçimleniş, yaşam dayamaya yer yer itiraz etmekte ve esas yönlerini gizlemek için kullanılan devrimci söylemler. İşte Atılım'ın bu günkü durumu budur. Atılım izleyen herkes bu gerçeği tüm çıplaklığı içinde görebilir.

SİLAH NASIL KÜLTÜK DEĞNEĞİ HALİNE GETİRİLDİ

Atılım reformizminden (bir ölçüde de ekonomizminden), sonra, politik arenamızdaki en renkli yapımayı Alımlı ekonomizmi oluşturuyor. Kendine has özellikleriyle bir atına oluşturuyor Alımlı. Diğer pek çok reformist, ekonomist ve anarşik-senifikalist yapıya göre kararlılık ve iç tutarlılık gösteriyor. Bu kararlılığı en

başta devrimci durum ve iç savaş gerçeğinin reddedilmesi çabasında görüyoruz.

Alımlı devrimci durum ve iç savaş reddetmekte o kadar kararlı ki, bir ara "Neden devrimci durum ve iç savaş yoktur" üzerine sayılarıyla yazı yazdılar (İlk, D. Proletarya, Sayı 34) Gazî ayaklanmasında paftık verdiğinde diğer reformist-ekonomist yapılarıdaki savrulmanın tersine, onlar devrimci durum ve iç savaş olmadığı bir dönemde ayaklanmadan söz edilemeyeceğini söylerken haklıydı. O, bunu söylerken, diğer ekonomist ve reformist yapıları uyarıyor ve baslarını göstermeye çalışıyor. Ama onlar anlamadılar. Alımlı ise bu konuda ki kararlılığı sürdürdü. İstisna, devrimci durum ve iç savaş reddetti. Ben merkezci yaklaşımlarımsı, öznelci politikalarını devam ettir. Yaşam kendini dayandırdı da onları bazı değişimler gözlemlemeye başladık. Ama, ne değişiklik!

Siz ne kadar inkar ederseniz edin, dışımızdaki gerçeklik kendinizi zorla kabul ettirir. Diyalektik materyalizmi kavrayamayanlar savrulmuş ve yanlışlıklar içinde doğrudan bazı yönlerini denizseliler. Yanlış ve doğru politik hatırlarınca ama yanlışlıklar içinde de olsa, şu ya da bu şekilde nesnelliğe boyun eğmek, ona uygun davranışlara yönelmek zorunda kalırlar. Kimi, kendi küçük burjuva farkındalığından ötürü, nesnellik içinde sürdüler. Sürdülerken genelde kitle kırıkçuluğu ve reformizm halinde ortaya çıkar. Yaşamın dayatmalarıyla birlikte karma bir ideolojik şekillenir. Bu ideolojik şekilleniş tutarlılık ve eleştirel biçimde karşımıza çıkar (Atılım örneğinde olduğu gibi) Bu tür çevreler vürekli sâbıttır. Kâh cisar ve radikal tasarımlara girerler, kâh geri çekilmeye çalışırlar. Alımlı ise bunlardan farklıdır. O öznelci. Olayları ve gelişmeleri göremediğinden değil, görmek istemediğinden böyle davranır. Bütün olaylar kendisi etrafında geliyormuşçasına ben merkezci bir yaklaşımla kendini yaşama dayatmaya kalkar. Yaşamın içinde, yeni yönütlere girer. Örneğin iç savaş bir gerçekliktir, silahlı mücadeleyi ayaklanma organlarına öne çıkarır. Alımlı, iç savaş kabul etmez, ama pratik kendini tümüyle bir kottara atmasından korkar ve "anti-faşist mücadele" ekseninde silahlı örgütlenmeler yapar. Devrimci olmasaydın da devrimci görünüşüyle ulak çaplı atımlar atar. Kuşkusuz salt devrimci görünmek sevdiyse olsa, silahlı savaşın bir kısmını dile getirmek ve buna girmek ileri atılmış bir adımdır. Ama ne acıdır ki, Alımlı, silahlı ekonomizmin bir aracı olarak kavramaktadır.

Öz siredir derginin sayılarından Alımlı ve benzerlerinin ekonomist masına eleştiriyor ve tepir ediyoruz. Alımlı, bu eleştirilerimizle kulağın nikamı, bildiği yolda yani ekonomizmin batışında ilerlemeye devam ediyor. Ama her gün daha çok sığırmanın, mücadelenin dışına düşmenin kaygısıyla bugünlerde anti-faşist mücadeleyi ve silahlı öne çıkartıyor. 68 sayısında Mücadele Kilavuzu köşesinde yapılmış yazıda, ekonomizmin silahlı bir türünü, ya da silahlı ekonomizmin bir aracına dönüştürüldüğünü görmek özerki ama bir gerçektir. Alımlı'nın faşizm ve anti-faşist mücadeleye bakışındaki sakatlık bir yana, yazıda silahlı mücadelenin düştüğü durum içler acıdır. İktidarı almak amacıyla silahlı savaşa girmeyi, silahlı bir ayaklanmanın organlarını oluşturmanın hiçbir zaman söylemiş ve halen de söylemekte olan Alımlı yıllardır aslı kendi dar mesleki çıkarlarına yönelmeye devam ediyor. Ve bu yazıda anti-faşist mücadelede oluşturulmasını önerdiği "savunma grupları" sınıfın kendi mesleki çıkarlarını korumak, gredere yürüyecek MHP sâkîlerini pöskürtmek ve tıjeron sistemini tasfiye etmek grevlerinde yökümlüyor. İşçi sınıfını savunmayı ıttıyerizme vâdiran Alımlı, şimdiki silahlı savaşa salt mesleki çıkarlarını savunmanın bir aracı olarak koşuyor. Alımlı, işçi sınıfının dikkatini tekrar tekrar kendi içine çekmekten, kendi mesleki çıkarları-

na hapsedilmekten başka bir şey yapmıyor. Oysa Lenin bize, işçi sınıfının dikkatini kendi içine yönlendirmesinin ekonomizmin olduğu olduğunu öğretmiştir. Ve Alımlı işçi sınıfına kendi mesleki çıkarlarını korumak için "askeri yönden de hazırlan ve örgütlenmek" zorunda olduğunu söylemekte devrimciymiş, versiyon, kendi ekonomizmine asker üniforması giydirmekten başka bir şey yapmıyor. Belki bir parça devrimci görünmek amacıyla yapıyor bunları, ama ekonomist bir strateji asker üniforması ve elinde silah olsa da sürüyor.

Oysa faşizm (salt MHP'li sivil faşistler değil, sivil ve resmi kurum ve kuruluşlarıyla faşist) salt mesleki çıkarlarına değil, sınıfın ve diğer emekçilerin yaşamlarına, varoluş haklarına saldırıyor. Ülkeimizde bir iç savaş yaşanıyor. Sadece bir grevin sâkînya uğraması sorunu olmadığı gibi, sınıfın gerçek gücü de kendi grevlerin (mesleki çıkarlarının) başarıyla sürdürenek ve tıjeron sistemine mücadele etmek değildir. Bugün sınıfın ve emekçilerin önünde duran acil görev faşist devlet mekanizmasının parçalanması, kendi iktidarlarının kurulması ve bunun için de silahlı ayaklanmanın ve iktidarı organlarının örgütlenmesidir. Siz Alımlı'nı çevresi, bunların üzerinden atlayıp işçi sınıfına at gördüğü takımay çalışmakta ve onu salt kendi mesleki çıkarlarına yönelmekle, yani kanksız ekonomizminde devrimci hizmet emyoosunuz, tersine ona engel oluyosunuz. Ülkemizdeki silah size koluk değneği olmaktan başka hiç bir yarar sağlamıyor. Çünkü siz onu doğru bir amaç için kullanmayı düşünmüyorsunuz. Söylemler ve görüntülerle devrimci olımsınız. Gerçekten devrimci olmak istiyosanız ileriye doğru gerçek adımlar atın.

Unutmayın... İleri adım atmakta gönülsüz olımsınız, geri adım atmak zorundasınız

S. DEMİR

DENİZ GEZMİŞ, YUSUF ASLAN ve HÜSEYİN İNAN'IN DEVRİMCİ DAVALARINI ZAFERE ULAŞTIRACAĞIZ!

6 Mayıs 1972. Üç devrimci önderin, 12 Mart Askeri Faşist Diktatörlük tarafından idam edildiği gündür. Üç halk kahramanının idam edilmelerinin üzerinden tam 24 yıl geçmesine rağmen adları ve devrimci davaları, faşist devlet ve kapitalist düzen için "tehlike" olmaya devam ediyor. Egemen sınıf ne zaman devrimci önderlerimizin adları geçse büyük bir korkuya kapılıyor. Korkunun verdiği telaşla hareket edip, Deniz Gezmış ve devrimci dava arkadaşlarıyla ilgili her şeyi yasaklıyor, tehdit üzerine tehdit savuruyor. Halk önderlerinin idam edilmelerine, fiziki olarak yaşamamalarına rağmen neden hala adları kurulu sosyal düzen için "tehlike", egemen sınıf için de "korku" yaratıyor. Halkın çok iş bildiği şeyi egemenler de biliyor. Deniz, Hüseyin ve Yusuf adı, kurtulu sosyal düzeni silah yoluyla yıkmak, egemen sınıf iktidarını alaşağı etmek, faşist devleti dağıtıp eski eşyalar müzesine göndermek anlamına geliyor. Devrimci önderlerin adları halklarımız için de, burjuvazi için de kesinlikle bu anlamı geliyor. Ezilen ve sömürülen emekçi kitleler, adlarıyla bile sermaye sınıfını ve politik iktidarları korkutan devrimci önderleri bağrından çıkardığı için bununla umur duyuyor. Deniz gezmış ve yoldaşlarının adları, halk kitleleri için büyük bir devrimci heyecan anlamına geliyor. Deniz'lerin adını duyduğumuzda hangimiz büyük bir heyecan duymayız ki!

Ezilen emekçi kitleler, bu güne kadar sosyalizm ve halk adına ortaya çıkan onca "ideri" hiç hatırlamazken, Deniz'lerin adı ile derin bir heyecan duyuyorsa bunun temel nedenleri vardır. Deniz'lere kadar geçen zamana sosyalizm mücadelesi uzan bir geçmişe dayanmakla birlikte aslı özü olan devrimcilerden yoksundur. Sosyalizm devrim olmaksızın savunuldu, böylece egemen sınıfların kabul edecekleri düzeye indirildi. Devrimci özünden yoksun olan sosyalist hareket ne Kemalizm'le ayrışabilmiş ne de iktidar karşısında bağımsız bir güç olabilmiştir. Oportünist ve sosyal-reformist hareket-

ler sık sık Marx'ın, Engels'in, Lenin'in adını ve öğretilerinin adını almakla birlikte, bu öğretimin özü olan zora dayalı devrim anlayışını hiçbir zaman kabul etmediler. Aslında proletarya önderlerinin adları ve komünist öğretileri oportünistlerin gözünde Lenin'in belirttiği gibi bir "ikon" olarak görülür. Oportünistler ikon haline getirdikleri devrimci düşüncülerin öğretilerinin önünde eğilmiş. Müslümanların deyişiyle "secdeye" yatmışlar, ancak bu öğretimin devrimci özüne hiçbir zaman uygun davranmamışlardır. Onlar kendilerini Deniz Gezmış'lerden daha fazla "sosyalist" gördükleri halde yine de egemenler için hiçbir zaman "tehlike" olmadılar. Bunun ana nedeni, onların, sosyal düzeni tehdit edecek belirleyici devrimci eylemlerden ve silahlı mücadeleden yoksun olmaları, zora dayalı devrim anlayışına karşı olmalarıdır. Biriken sosyal düzene karşı silahlı mücadele verilmesi gerektiğini savunmalarını, Türk Ordusuna "Kuvayi Milliye" ordusu diye övgüler düzüyorlardı. Oportünistlerin burjuvaziyle kavgaları, Kuvayi Milliye'yi kimin temsil ettiğine dairdi. Kimisi örneğin 27 Mayıs Cuntasını Kuvayi Milliye ordusunun "ileri" bir eylemi olarak görüp sefiliyor, kimisi MDD anlayışını ifade eden yazıların nasıl mahkemelerde beraat ettğini anlatı anlatı bitiremiyor. Deniz Gezmış'lara kadar sol, düzen içi bir hareket niteliğindedir. Bu nedenle emekçi sınıf, ne düzen içi sosyalist harekete sahip çıkıyor ne de bu hareketlerin liderlerine.

Deniz Gezmış önderliğindeki THKO, Mahir Çayan önderliğindeki THKP-C, zora dayalı devrim anlayışı ve bu anlayışın özü olan silahlı mücadele ile oportünizmin egemenliğine son verdiler. Devrimci mücadele anlayışı ile Türkiye ve Kürdistan'da yeni bir dönem açıldı. Bu sınıflar mücadelesinde, emekçi sınıfın kurtuluş mücadelesinin yeni bir aşamaya girmesi, gerçek devrimci temellere kavuşması demektir. Ezilen sınıfların toplumsal kurtuluşlarının sığırmasız, patlamaz ve devrime dayanmayan gelişimi-

ni savunan anlayış büyük bir darbe yedi. Devrimci olanlar, devrimci olmayan araştırmadaki ayırtma sürekli derinleşti, uçurum aşılmaz biçimde büyüdü.

Deniz Gezmış ve yoldaşları, Türkiye gibi emperyalizme bağnış, NATO içinde yer alan, güçlü militarist devlet gücüne sahip, gerici rejimin ancak ve yalnızca silahlı devrimle devrilebileceğini gösterdiler. Bunu teorik olarak savunmakla kalmadılar, pratikte de gösterdiler. Devrimci önderlerden önceki oportünistler dünyayı çeşitli biçimlerde yorumlarken, onlar esas mesele dünyayı değiştirmekle biçimindeki Marksist öğretiyeye uygun davrandılar. THKO ve THKP-C, sosyal düzeni ve devleti yıkmak, yani dünyayı değiştirmek için yola çıktılar. Yönelişleri üç kıtadaki devrimci halk hareketlerine uygundu. Latin Amerika'da Fidel ve Che ile diğer devrimci önderlerin "kutsal devrim" için başlattıkları devrim mücadelesi sürerken, aynı dönemde Asya'da Ho Şi Minh ile Kim İl Sung önderliğinde Vietnam ve Kore halkı dünyanın büyük ve güçlü emperyalist devletlerine karşı büyük zaferler sağlıyordu. Yine Afrika'da ulusal kurtuluş hareketleri sömürgecilik karşı mutlak bir kurtuluş savaşı yürütüyorlardı. Türkiye ve Kürdistan'da da Deniz ve Mahir'in önderlik ettiği devrimci hareket emperyalizme ve işbirlikçisi tekeldi güçlere karşı yürekli devrimci bir mücadele veriyordu. Bu anlamda Türkiye ve Kürdistan'da verilen devrimci mücadele, üç kıtadaki devrim mücadelesinin bir parçası oldu. Üç kıtada halkların kurtuluş mücadelesinin zora dayalı devrim anlayışı temelinde yürütülmesi, zora dayalı devrim marksist-leninist anlayışının aslında evrensel karakterde olduğunu gösteriyor. Türkiye'de silahlı mücadelelerin koşulları yoktur bahanesinin arkasına sığınan oportünistler, aslında marksist-leninist öğretimin özü olan ve evrensel karakterde olan zora dayalı devrim anlayışını inkâr ediyorlardı. Emekçi kitleler evrensel komünist devrim anlayışı ve bu anlayışın özü olan zora dayalı devrim anlayışına THKO ve THKP-C ile

kavuştular. Halk kitleleri devrimci önderlerin örgütlediği devrimci zor sayesinde başarının anahtarını buldular.

ABD Emperyalizmi ve işbirlikçi tekelci güçler, işçi sınıfı ve halk devrimci öndersiz bırakmak, sömürüye, baslaya dayalı düzenlerini devam ettirmek için vakit geçirmeksizin harekete geçtiler. Emperyalist güçler bu konuda daha önce yaşamış birlikçilere sahiptir. Emperyalizm, Vietnam ve Küba'da yaşananların bir de Türkiye'de olmasına istemezdi. Buralarda elde ettiği deneyleri Türkiye'de uygulamaya geçti. Devrimi önlemek, devrimci hareketleri ezmek, halkı yenmek için 12 Mart 1971'de Askeri Faşist Diktatörlük darbesini yaptı. Faşizm iki temel amaca yönelik olarak uygulandı. Birincisi; tüm devlet iktidarının tekelci sermayenin denetimine sokulması, ikincisi; tüm devlet iktidarına sahip olan tekelci güçlerin devrimci halk hareketini ezmeyi hedeflemesi. Bunun yanında ABD emperyalizmi ve NATO'nun bölgedeki çıkarlarının en iyi bekçisi olmak gibi bir hedefi de vardı. Faşizm bütün gücüyle devrimci harekete ve işçi sınıfına karşı saldırıya geçti. O güne kadar elde edilen bütün haklar, en kaba biçimde ayaklar altına alındı, çiğnendi. Faşizmin denür öççeleri toplumun büyük kesimi üzerinde uygulandı. Kent kent, köy köy, mahalle mahalle, ev ev operasyonlar düzenlendi, binlerce insan tutuklandı, işten çıkartıldı, sürgün edildi, darağaçları kuruldu, sistematik işkence yapıldı, katliamlar yaygınlaştırıldı. Bu dönemde THKO, THKP-C halkın faşizmin yasaklarına, saldırılarına ve baskalarına karşı isyanı oldu, sıklıkla ilk kurşunu oldu. Emperyalizm, kapitalizm, faşizm halkları teslim alamadı. Halklarımız devrimci önderlerin yol göstericiliğinde mücadeleye atıldı. Kızıldere, Nurhak teslim alınmayan bir halkın mücadelesinin kanıtıdır. 6 Mayıs 1972'de kurulan darağaçlarında üç devrimci insanın soylu savunmaları ve yiğitlikleri halk davasının, devrim davasının, sosyalizm davasının yenilmezliğinin kanıtıdır. Tarih bunun kadınlardır.

ABD Emperyalizmi, NATO Emperyalizmi, işbirlikçi tekelci sermaye, faşizm devrimci önderleri katlederek halklarımızın kurtuluş ve devrim mücadelesini bir daha düzelmeyecek biçimde sona erdirdiğini sanıyordu. Ezilen kitleler devrimci önderlerini yitirmişlerdi, ancak onları gösterdikleri devrim yolunda yürüyüşlerini sürdürdüler. 70'li yılların devrimci, mücadeleci kuşağı, Deniz Gezmiş'in örneğini izledi. Ne Kızıldere "son" oldu,

ne de Nurhak'da yankılanan isyan ve devrim şiarları sustu. Aramızdaki derin göriş ayrılıklarına rağmen bu dönemde devrimci direnişin ve yiğitliğin iyi bir örneğini veren İbrahim Kaypaklıya'nın mücadelesinin de halkların kurtuluş mücadelesindeki yerini anlamak gerekir. Devrimci önderlerin giriştikleri devrimci mücadele tam 25 yıldır sürüyor. Bıraktıkları maverlere başka eller uzandı, kurtuluş ve devrim şiarları kulakta kulağa yayıldı. Devrimci önderlerin haykırıklardan onurlu ve soylu şiarlar kulagımızda yankılanırken, hepimiz ne büyük heyecan duyuyoruz.

Diğer kıtalarda, örneğin Latin Amerika'da Fidel'e, Che'ye ve tüm devrimci ve savaşan güçlere karşı kokuşmuş, çürümüş oportünistler nasıl bir karalama kampanyası açtırlarsa, aynı şey Deniz Gezmiş ve diğer devrim savaşı güçlerin başına geldi. Oportünistler önce devrimci mücadeleyi engellemek için uğraştılar, bunu başaramayınca karalama kampanyasına başladılar. TİP oportünizmi faşizme teslim olurken, TKP burjuvaziye yardım için karalama kampanyasının başını çektiği sırada devrimci önderler elde silah mücadele veriyordu. TKP, TİP ve MDD'çiler, burjuvaziyle el ele devrimci önderleri ve silah mücadele anlayışını söziim ona "mahkûm" etmek için ne kadar uğraştırlarsa da amaçlarına ulaşamadılar. Aynı şeyi daha sonra TSİP yapmaya kalktı, en büyük tepkiyi halktan aldı. THKO ve THKP-C kökeninden gelen, daha sonra oportünist yolu seçen diğer hareketler ise, devrimci önderlere saygı duyuyor ve onların davalarına sahip çıkmıyor gibi yapıp, özünde kendilerinden önceki oportünistler gibi davranıyorlardı. Onların gözünde devrimci önderlerin adı sadece öylesine bir "ad" dı. Aynı kökenden gelip Deniz'leri bizer "küçük burjuva devrimcisi" olarak göstermek isteyenler de çiktı. Devrimci önderlere böylesi bir yakıştırmayı yapanlar, özünde TKP, TİP oportünizmini izliyorlardı, onların etkisi altında kahyorlar ve en sonu da aslında devrimci mücadeleden uzaklaşıyorlardı.

Mars'a göre ise küçük burjuva devrimciliği, sosyal konumdan çok, küçük burjuvaların siyasal ve edebi temsilcisi olmaktır. (18. Brüter). Deniz Gezmiş ve yoldaşları ise işçi sınıfı ve emekçi halkın temsilcileriydi. Onlar sonuna kadar ezilen ve sömürülen emekçi sınıfın kurtuluş davasına bağlı kaldılar. Sonuçta Deniz Gezmiş ve diğer devrimci önderleri karalamaya kalkınlar, burjuvaziye hizmet et-

mekten başka bir şey yapamazlar.

İdam edilmelerinin üzerinden 21 yıl geçmesine karşın, halk, onların gösterdiği silahlı mücadele yolunun ne kadar doğru olduğunu daha iyi anlıyor. Halk kurtuluş ordusunun mücadelesini vermek için Nurhak'a çıkan ve gerilla mücadelesi başlatan Sinan CEMGİL ve devrimci arkadaşları, faşist devlet güçleri tarafından katledildikleri için gerilla mücadelesini hedefledikleri gibi yaşama geçiremediler, bunun için gereken zamana kavuşamadılar. Ne var ki, gerilla mücadelesi ve devrimci halk ordusu düşürceği Kürt halkı ve Türkiye halkları tarafından benimsenmiş durumdadır. Bugün Kürt gerillaları, mücadele yöntemi olarak Deniz'lerin-Sinan'ların gösterdikleri gerilla mücadelesi yöntemini izliyorlar. Devrimci yöntemler, devrimci anlayış temelinde dayandırılırsa başan kesindir, sonunda yenen halk olacaktır. Faşist devlet güçleriyle girdikleri çatışmada düşen, işkence de direnen, faşizmin ağır terör koşullarında savaşı sürdüren LENİNİST GERİLLALAR, Deniz Gezmiş ve Sinan Cemgil'in ilk örneğini ortaya koydukları gerilla mücadelesini TKEP/LENİNİST önderliğinde sürdürüyorlar.

Bugün devrimcilik adına ne öğrendiysek, mücadele adına ne biliyorsak, bunu büyük oranda o halk kahramanlarına borçluyuz. Halk önderleri yaklaşık 25 yıldır devam eden mücadele dolu bir dönem başlattılar. Dönemin sonunun devrimin zafere ile noktalanacağı kesindir. Çünkü Onlar, bizlere, başarıya ulaşmanın anahtarını verdiler, yolunu gösterdikleri aracıları sundular, yaşamlarıyla bunun en iyi örneği oldular. Yüksek ve derin bir halk sevgisi, devrim davasına mutlak bir bağlılık, doğru bildikleri yolda ölmü göze almasını bilmek ve bu yolda ölmek; tüm bu soylu davranışlar bu devrimci insanları anlatır. Sevgili CHE gibi. Bugünkü ve yankı devrimci kuşakların alması gereken devrimci örnek; DENİZ GEZMİŞ, HUSEYİN İNAN, YUSUF ASLAN denen soylu, onurlu devrimci insan örneğidir.

TKEP/LENİNİST, bu halk kahramanlarının başlattıkları devrim mücadelesini zafere ulaştıracaktır.

UZLAŞMAZ, İSYANCI
VE
DEVİRİMCI ÖNDERLER
DENİZ GEZMİŞ, HUSEYİN İNAN
VE
YUSUF ASLAN'IN
ADLARI VE DEVİRİMCI DAVALARI
ÖLÜMSÜZDÜR!

ORTADOĞU HALKLARININ

EMPERYALİZME, SİYONİZME, GERİCİLİĞE, FAŞİZME KARŞI

DEVİRİM ve KURTULUŞ MÜCADELESİ

Yayımcı, saldırgan, Siyonist İsrail 'kend' sınırları içinde Filistin Halkına karşı başlattığı insan avının alanını genişleterek Lübnan'a kadar yaydı. Binlerce Filistinliyi tutuklayarak bağladığı bölge operasyonları, yüzlerce Lübnanlı Arap'ın katledildiği askeri operasyonlar izledi. Lübnan toprakları günlerdir İsrail devleti tarafından, karadan, havadan ve denizden bombalanıyor. Bombardımanlar sırasında yüzlerce insan katledildi. Tabii ki bunların çoğunluğu çocuklardı. Ölenlerin ve yaralananların çoğunun çocuk olması ya da olmaması İsrail'i fazla ilgilendirmiyor. İsrail için var olması gereken diğer siyonist rakıptır. Filistin topraklarına zorla gelip yerleşen (işgal eden) siyonist güçler, Filistin halkını kendi topraklarından kovarken dünyanın en iğrenç askeri politikalarından birini gerçekleştirtiler. Milyonlarca Filistinli topraklarından uzak, on yıllarca mülteci yaşamına mahkûm edildi. Bugün yapılan, yarım yüzyıldır sürdürülen yayımcı, rakçı saldırgan politikamız yeniden ön plana getirilmesinden başka bir şey değildir. İsrail, Filistin topraklarına işgal etmekte kalmadı, tüm Ortadoğu'yu sürekli tehdit altında tuttu. 67 İsrail-Arap savaşında yeni Arap topraklarını işgal etti. İşgal edilen Arap topraklarında yeni yerleşim yerleri kuruldu. Suriye'ye ait olan Golan Tepeleri de, İsrail devletinin işgali altındadır. Oyle ki, İsrail devleti, Arap Halkının öne çıkan düşmanı oldu.

İsrail devleti öne çıkan, pratikte yaşanan baş düşmandı, oysa esas düşman birden fazlaydı. ABD emperyalizminin ve kapitalist-emperyalist dünyanın açık desteği olmasaydı, İsrail devleti bu kadar uzun süre ayakta kalmazdı. İsrail devletinin sad destekçisi, ABD başta olmak üzere

bütün emperyalist devletlerdir. Siyonist devlet, emperyalist dünyanın ekonomik, askeri ve politik desteğine dayanıyor. Burada siyonist saldırganlık ve yayımcılık, emperyalist saldırganlık ve yayımcılık politikasıyla çakışıyor. ABD başta olmak üzere tüm emperyalist Batı, Ortadoğu bölgesinde büyük ve yüksek karlar sağlıyorlar. Petrol ise Batı'nın sanayi ülkeleri için hem ekonomik ve hem de yaşamsal önemdedir. Bir taraftan petrolünü, bütün hammadde ve tarım ürünlerinin kazançını güvence altına almak, daha önemlisi ise halkların bularını, başkalarını siyonist devlet aracılığıyla almak. Emperyalist Batı bunun için İsrail devletinin bütün saldırgan ve yayımcı politikalarını destekledi, planladı, hedefli. Arsa pratik olarak Arap Halkının karışına çıkan Batı devletleri değil, İsrail devletiydi, halkların gözünde asıl düşman olarak görünen de siyonist devletti. Hepsi bu kadar değil. ABD, 1958'de Lübnan'ı bombaladığı halde Fransa Lübnan'daki gerici-hirbîyan güçleri açık olarak desteklediği halde yine de ön planda tutulan ve baş düşman olarak gösterilen İsrail devleti oldu. Bunun bir nedeni de, gerici Arap devletlerinin ABD ve Batı emperyalizminin işbirlikçileri olmasıdır. İşbirlikçi gerici Arap devletleri, halkların anti-emperyalist mücadelesini sapırtmak için, tek hedef olarak kuşka devlet olan İsrail devletini gösterdiler. Arap halkı uzun zaman geçmeden, yaşayarak düşmanlarının bir değil, iki, üç ve daha fazla olduğunu kavradı. Filistin halkı bu gerçeği ilk kavrayan halktır; çünkü Filistinliler, İsrail devleti kadar 'kend' kardeşlerinin zulmüne uğradılar. Sırayla Ürdün, Suriye ve diğer Arap devletleri ya doğrudan Filistin halkını katlettiler (Ürdün Devleti-

nin 'Kara Eylül' katliamı) ya da Suriye'nin yol açtığı 1974 Tel Zatar Katliamı. Filistin halkı yaşaya yaşaya gördü. kavradı ki, baş düşman emperyalizm ve onunla işbirliği halindeki yönetimlerde. Bunun için devrimci Filistin hareketi mücadele hedeflerini belirlerken; emperyalizme, siyonizme ve gericiliğe (Arap gericiliği karşı mücadeleleri söz eder. Türkiye'deki gerici İslami hareketlerin üstünü örtmeye çalıştıkları tüm da burasıdır. Onlar, Arap gerici devletlerinin halk düşmanı özünü gözlemeye çalışır. Bazen bu tuzağa bizim solcularımız da düşüyor. Son olaylar karşısında yalnızca İsrail ve ABD bayrağını yakılması devrimci hareketin de İslami güçlerin kurdukları tuzağa düşüklerini gösteriyor. Eğer eylemler bayrak yakmayla sembolize edilecekse, buna mutlaka gerici Arap devletlerinin (örneğin Suudi gibi bayrakları da eklenmeli.

Devam edelim. Ortadoğu, Arap halklarını yanında Kürt halkının ve Acem halkının da yaşadığı bir bölgedir. Bundan dolayı bölge halklarının düşmanları arasında faşist TC ile İran'ın gerici molla diktatörlüğü de eklenmeli. Doğrusu şu biçimde korumalı. Bölgede yaşayan halkların ortak düşmanları emperyalizmdir, bölgesel olarak da, siyonist İsrail devleti, gerici Arap-İran devletleri ve faşist TC'dir. Bunun bir yönü, son Mısır Zıvesinde, Terör Zıvesi'nde ortaya çıkmıştır. Zirve ABD emperyalizmi, İsrail siyonist devleti, gerici Arap rejimleri ve faşist TC'nin halklarını işyan, ayaklanma ve devrimlerini önlemek için birlikte davranma kararına aldıkları bir saldırganlık platformu oldu. Gerici Molla rejiminin burada yer alması, geçici olarak devam eden kendi iç çelişkilerinden ileri geli-

yor. Molla diktatörlüğü de halkların devrimci başkaldırılarına kendi zalm yöntemleriyle ezme-ye kalkıyor. Böylece bölgedeki halkların gerçek düşmanlarını açık olarak belirttik.

Batı emperyalizminin bölgedeki işbirlikçileri olan gerici, siyonist-faşist devletlerle kurdukları ittifaka karşı, halkların devrimci dayanışmasına çıkartmamız gerekiyor. Filistin kurtuluş mücadelesi, bölge halklarının ortak mücadelesinin ve devrimci enternasyonalist anlayışın iyi bir örneğini verdi. Filistin devrim mücadelesi, gerçek devrimci enternasyonalizmin ne olduğunu gösterdi. Sadece lafla kurulan enternasyonalizm değil, pratik ortak eylemlere dayanan eylemci enternasyonalizm. Filistin'de savaşan ve ölen onlarca Kürt ve Türkiyel devrimci, devrimci-eylemci enternasyonalizminin en iyi örneğini verdiler. Aynı devrimci dayanışma ve ortak eylem anlayışı tüm Ortadoğu halklarıyla yaşamı gerekir. Halkların kurtuluşunu bunu gerektiriyor, devrimci anlayışımız bunu gerektiriyor, proletarya enternasyonalizmi bkesi bunu gerektiriyor. Bu, bugün somut olarak Lübnan halkı ve Filistin halkıyla dayanışmada gösterilmektedir.

**KAHROLSUN
EMPERYALİZM!**

**KAHROLSUN
GERİCİLİK,
SİYONİZM VE FAŞİZM!**

**YAŞASIN
ORTADOĞU HALKLARININ
DEVİRİM VE KURTULUŞ
MÜCADELESİ!**

**YAŞASIN
DEVİRİMCI DAYANIŞMA!**

Bir Okur

**HER KATLIAM GİRİŞİMİNİZDE
KARŞINIZA İLK ÖNCE
EMEĞİ HALKLAR ÇIKACAK!**

Artık görmeyenler de görececek, kabul etmeyenler de kabul edecek. Bir iç savaş yaşıyoruz. Hem de çok çetin, kanlı geçecek. İşçi burjuvazinin savaş düzeni ortada. Devrimciler tutsak alıp cezaevlerine tıkamakla yetinmeyen burjuvazinin tutsakları, eli kolu bağlı insanları saldıkları da bir iç savaş taktiğidir. Faşist burjuva basını da bu saldırı planının bir parçasıdır. Burjuvazi önce cezaevleriyle ilgili yalan haberler yayımlayarak saldırganın haklı olduğunu kamulamaya çalışıyor, sonra saldırıyor.

Mehmet Ağar gibi eli kanlı bir polis şefinin Adalet Bakanlığı'na getirilmesi de cezaevlerine yeni bir saldırı planının ilk aşımıydı. -Ama unutmamak gerekir ki Mehmet Ağar sadece sermayenin hizmetindeki bir faşisttir. Kadınları sözlü planlayan devlettir. -Ardından burjuva basının gündüzce süren cezaevlerine yönelik demagogik yayın kampanyası başladı. Bu özellikle Bayrampaşa Cezaevi'ne yapılması düşünülen katliamın ilk sinyalleriydi. Buna karşın devrimcilerin de halk arasında yapılacak ajitasyonla karşı tepkiyi göstermesi gerkti-yordü.

Biz İktelli'de Devrimci Emek, Akları ve Partizan Seni okurları, Bayrampaşa Cezaevi'ne yapılacak katliamları engellemek için eylemlilikler düzenleyen DETUDAŞ'ın eylemlerine kitlesel destek verebilmek için bir araya geldik. 18 Nisan'da DETUDAŞ tarafından 'ateş' binası önünde yapılacak basın açıklamasına İktelli'den kitlesel bir katılım sağlamayı amaçlıyorduk. Bunun için oluşturulan ajitasyon gruplarıyla eyleme halkı çağırmaı kararlaşturdük. 17 Nisan'ı Devrimci Emek okullarından oluşan ajitasyon grubu İktelli'deki katliplere ve konfeksiyonlara girerek cezaevlerine saldırı hazırlıklarını teşhir etti ve halkı 18 Nisan'da ateş'in önünde yapılacak basın açıklamasına çağırdı.

18 Nisan'da yapılan basın açıklamasına İktelli'den topluca girik. ateş'in yakınında bir yerde yaklaşık 100 m. kadar sloganlar atarak yürüdük. DETUDAŞ'ı aileler gelipinize çok memnun olmuştü. Orada basın açıklaması yapıldı. Sonra topluca KISK'in Akşarı'daki mitingine girik. Orada DETUDAŞ pankartı arkasında yürüdük.

Biz İktelli'deki devrimciler halk içinde cezaevlerindeki katliam hazırlıklarını teşhir etmeye devam edeceğiz. Devrimci tutakları saldırganlar karşılarında önce bizi bulacaklar.

**DEVRİMCİ TUTAKLARA
KALKAN KOLLARI KIRACAĞIZ!
YA DEVRİM YA ÖLÜM!**

**Öğrenci Gençlik Kinle Öfkeyle
Sınıf Mücadelesindeki
Yerini Alacaktır!**

Öğrenci gençlik, yoksullara dolanan pragadan zor ama mutlak kurtulacak başıyla ve gövdesiyle karşı çıktığı bir şekilde mücadele edecektir. Burjuvazi her adı altında yasal sığın yaparak, parasal eğitimi uygulamaktadır. Bu hilmiden uzak, gerici eğitim, öğrenci gençliğin nice binkimini hazırlamakta, bu nice binkim nitei seçmeye yol açmaktadır. Öğrenci gençliğin, toplumun diğer sınıflarıyla birlikte sızdıkları utamaları ve an mücadeleleri, bu için devrimin, komünizmin habercisidir. Aydın kurumların döşeyi öldürüp devreyi olan öğrenci gençlik, mücadelesini her geçen gün daha da artırarak, bir yandan herisi başıyla, diğer yandan öğrenci gençlik içerisinde yer alan ölmektedir, baki reformist ve sporlularlar tarafından engellenmeye çalışılıyor.

Leninistlerin ölmün varlık politikalarını yaygın doğruluyor. Reformizm, öğrenci gençliğin mücadelesinden ne kadar kopmasını çözüme da, boşuna. Öğrenci gençlik bu boş çözümleri her zaman boş çıkartmakta ve bugün de olan budur.

Faşist devletin tüm saldırılarına rağmen, öğrenci gençlik havası kesmiyor. Parasal eğitimi protesto etmek için basın açıklaması yapan ÖÇSÜ öğrenciler polis tarafından kurşunlandı. Başka bir deyişle bu polis saldırısında Lice öğrencisi E.Ö. tarafından vuruldu. Buna rağmen öğrenci gençlik kararlılıkla eylemlerine devam etti. Tüm polis baskısına rağmen, burjuva protesto eden üniversite öğrencileri gündüzce polisle karşıtı. Her şerhından yerli denklemlerle, eylemlerini, iç savaş ortamına ve koşullarına uygun olarak sürdürüyorlar. Şu anda saimie ölm çıkışta da her geçen gün dahice girişiyor.

Bun, Herbie Lhasi'nin öğrencilerin ve okuduğum incede öğrencilerin biling edeyi olduğu düşünük. Bir yandan da öğrencilerle yasal dışlanma de-

ğiller. Okulumuzda kurme paralarını vermeme karar almışık ama karar alınmaz rağmen birçok arkadaş bu kararın uymadı. Eylemlerini az sayıda arkadaş tarafından sürdürüldü. Ama nokstün önemli olmadığını, doğru olanı yaptığımız, bugün bu eylemi az sayıda arkadaşla yapışık bile. İleride daha çok güçleneceğimizi onlara anlattık. Onlara örnek olsun diye de Arjantin koşullarını anlatan KALEMELERİN GEÇESİ adlı filmi onlara anlattık. Bu filmde bu evuç devrimci, bir üniversitede boykot yapıyor. Bununla çoğu gözaltıya alınır, hatta çoğu gözaltıda polisle kullandıkları kadefik. Buna rağmen bu bir evuç devrimcinin yalığı şey sönmöz, büyük. Ben bu örneği anlatınca, eyleme katılan birkaç arkadaş da kendine güven, cesaret ve umut yerinden kalktı.

Bizim yaptığımız Herbie, genelde küçük burjuva ve burjuva konularla gerici hareketler ama buna rağmen başka şehirlerde olan eylemler küçük de olsa burada da yerli buluyor. Örneğin, küçük bir grubun hayat pahalılığını protesto etmek için pazar yerinde yaptığı gösteri büyük etki yaratan ve her halukararına yayılması ile sonuçlandı.

Leninizmin ışığında yol alan TNEP/LENİNİST politik ve pratik mücadelesi ile yolunuzu aydınlatıyor.

YASASIN DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ

**YASASIN SOSYALİZM,
KAHROLSUN KAPİTALİZM!**

**FABRİKALARI, TARLALARI,
SİYASİ İKTİDAR,
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!**

Harbiye Lisesi D Ö B

Merhaba Devrimci Emek,

Biz bir grup arkadaşız. Bugüne kadar dünyada neler olup bittikenden, insanlara neden ölm için de yaşadığımız habersizdik. Çünkü bir çok insan gibi biz de burjuvazinin, televizyonun, gazetelerin kutmuş medyasına esir olmuştuk. Sadece onların haberleri verdikleri bilgilerle yetiniyordük. Tabii bu da hep onların işine gelen bilgiler oluyordu. İnsanların kurtuluşu için savaşın, mücadele vermesi insanları, tarihleri, eşyaları olarak taşıyor, onların memurların hak olarak için yapıyor eylemlere polisler saldırımların, işçi ve memurları devrimcileri hakkı görüyorlardık. Çünkü televizyon ve gazeteler onları ölmöz bugün, oradaki karıştıran insanlar olarak gösteriyorlardı.

Ama, bizim kadar! Artık biz de doğruları görmeye başladık. Artık başka bakışla birbirlerimize ayarlıyoruz. Çünkü artık burjuva medyanın süzgecinden kurtulduk. Devrimci insanlarla tanışık ve onların haklılığını görüldük.

Tüm devrimci insanlara hayran olmamak mümkün mü? İnsanların kurtuluşu için, tüm dünya insanlığının güzel güzellere kavuşması için; ölm, alınacak gülm, hapishanelerde yatan, kölelerini seve seve işleri eden bu insanlara hayran olmamak mümkün mü? Bizim de bir yakarışımız ölmese bile ama bizi de rağmen herileri mektuplar yazarak, doğru yo-

lu göstermeye çalışıyor, bizi bilgilendiriyor. Hiçbir şey ölm bu mücadelesinden alıyormuyor. Biz de artık her şeyin farkına vararak insanları olarak bol bol okuyoruz. Biz yakarışımız eylemlerle derinleşti -ve artık bizim de ölm derginiz- Devrimci Emek'e tanıştık. Ölm devrimci okumaya-çalışıyoruz. Gerçi anlamadığımız kelimeler oluyor. Mektup kaptırmaz, burjuvazi sosyalizm, komünizm gibi ama bunları ölm e yazmamız gerekiyor ve anlatılmaları öğreniyoruz.

Bizim de bizim burjuvazi sosyalizmlerden bahsetmek istemiyor. Biz devrimci içinde kaldık buralarda ve bugüne kadar hiç parolamı genemdik. Biz kız okuduğumuz için parolamı genememiz için vermişizdir. Neymiş kuller parolamı genememiz. Ayta bulduğumuz yer çözmü ölmekte ölm, azaldık ama ölmeye bile kendi başımıza genemiyoruz. Çünkü kuller yalın başlanma genememiz, al ölm ölmemiz, insanın ölmemiz vs. Yani burada her şeyden mahrum yaşıyoruz. Gerçi ölm aklımızı ve çözümler her türlü çözümlerimiz engelleniyor. Öğreniyoruz ölmü öğreniyor. Ama artık biz de parasal mücadele edeceğimizi gördük. Tüm burjuvazi bir kutuluğa ölmüne biliyoruz. Ve ölmüz ki, artık biz de ölmüne beraberiz. Ve artık biz de katliamların, tarlaların, siyasi iktidarın, burjuva emeğin ölmüsü için çalışacağız.

Harbiye Lisesi'nden Bir Grup Devrimci İşçisi

EYLEMLER SİYASAL BİLİNCİ GELİŞTİRİCİ YÖNDE OLMALI

Bundan bir yıl önce Gaz Mahallesinde yaşanan olayları biliyoruz. Orada yaşanan bir ayaklanma olduğu konusunda kimlerin bir kuşkusu yok sanırım. Orada binlerce insan ölüm pahasına sokaklara döktüldü, bu düzene tepkilerini dile getirdi. Çıkan olaylarda 23 insan katledildi. Öfke, uyarı söz dînemedi. Gaz halkının ayaklanmasının duyulmasını hemen ardından Ümraniye halisü ayışın kalktı. Bu olayın da, Ümraniye gibi işçi ve emekçilerin yoğunluğu olarak yaşadığı bir bölgede çözümlenmesi önemliydi. Gaz ve Ümraniye'de yaşananlar ne ilkti, ne de son oldu. Gaz Ayaklanması, kitlelerin siyasal bilincindeki bir yönelimi göstermesi bakımından önemlidir. İşçi sınıfının bir gereği olarak toplumun içtadeli safasına ve insanların ölümü bile göze alacak bir biçimde sokağa dökmeleri de Gaz olayları arasında bir kez daha ve en çarpıcı biçimde somutlaşmıştır. Kaldı ki, Gaz den sonra gelen süreçte kitlelerin ruh halindeki yönelim feride doğru gelişmektedir. Bir namus davası ya da sevilen bir insanın suikastı gibi sorunlar bile kitlelerin sokağa dökmelerine, bununla da kalmayıp kendi yargılarını kendilerinin vermek iddiasına sebep olabilir. Oysa bu tür sorunlar, bir kaç yıl öncesine kadar çok dar bir çerçevede ve de kısa bir sürede çözülebiliyordu. Çözüm mekanizmaları ise bu düzemin adalet kurumları oluyordu.

İşçi sınıfı emekçi halkın bilincini düzeyinde yönlendirme göstermesi açısından, arada bir olay karşısında bile hedef olarak kerakola yönelmesi, hükümet binelerinin taşınması, işçi ve emekçilerin, kendi yargılarını kendilerinin vermek istemesi önemlidir. Bu eylemlilerde yapılması gereken şey, kitlelerin önüne politik hedef hedefini koymaktır. İçinde bulunduğumuz dönem bile, devrimlere bunu dayatıyor.

Devrim mücadelesinin her döneminde – bu ister devrimci dönem olsun, ister kavranın keskin devrimci dönem olsun – işçi sınıfı ve emekçi halklara götürmemiş gereken bilincini, siyasal bilincini olmalıdır. Bunun yöntemleri, döneminin göre farklılık gösterebilir. Sınıf bilincinin geliştirildiği, tepkilerin etimsel olduğu dönemlerde ekonomik talepler ya da hak ve özgürlükler uğruna mücadele ön plana geçer. Bunun yeni ses propaganda, bilincendirme

eğitme ve örgütendirme faaliyetleri yürütülür. Çünkü bu dönemde kullarılabilecek en etkili yöntem budur. Bunlar sayesinde bilincini, birisi düzene çıkarabilir. Ancak bunun içeriğinin de çok iyi belirlenmesi gerekir. Bu içerik doğru olarak belirlenmediği takdirde bu mücadele yöntemi bir ekonomizme kadar götürebilir.

Bahsettiğimiz ekonomist anlayışa tipik bir örnek teşkil etmesi açısından, 31 Mart tarihinde Taksim alanında yapılan eylem üzerinde durmak gerekiyor. Eylem, bir çok kurum ve çevrenin ortak çabasıyla gerçekleştirildi. Bu kurum ve çevrelerden bazıları şunlar: Anadolu Yakası ERB, Demokrasi Mücadele Platformu, Yürü Çıkış Açık Kültür Merkezi, Yapı Senatosu, Tobam Kültür Merkezi, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği ve benzeri kurum ve kuruluşlar... Tüm bu çevreler "Zamane Karşı Eylem Platformu" adı altında bir araya gelmiş ve çabalarını birleştirerek ortak eylem çağrısı yapmışlar. Amaç, işçi ve emekçi yığınların zihinlerini duyduktan tepkileri örgütlemek ve sokağa taşımak. Bu amaç doğrultusunda, tüm bu çevreler, gazeteleri, dergileri, radyoları vb. da kullanarak geniş bir ön çalışma yaptılar. Ve sonuç: Kitleler ölmeye beklenen eyleme – Atılım Gecelesi'nin açıklanmasına göre – 300 kişi katıldı. Gerçi, Atılım Gecelesi'nin yapıldığı açıklanmadı, saatlerin bir saat ferit alınmış olmasının, eyleme beklenenin geç kalmasına neden olduğu belirtilmiş ama, öyle sanıyoruz ki(!) saat ayarlanmanın azlığına uğramaması olmasaydı da "kitleler eylem" çağrısına katılanlar onbinleri bulmuyacaktı. Niye böyle oldu. Kitleler arada den hoşnut muydular, ya da işçi ve emekçi yığınlar "Eylem" istiyor muydu?

Kitlelerin, düzene karşı tepkilerini kendilerinin bir biçimde dile getirdiklerinden, çözümleri sokağa, çarşıya, sokaklara götürdüklerinden söz etmişik. Böylece bir ruh halindeki ve böylece bir bilincindeki kitlelere "Eylem İstiyoruz" sloganı gibi salt ekonomik içerikli bir sloganla gitmek, onların ruh halini, bilincini kavrayamamak demektir. İşçi ve emekçi yığınların politik talepleri sorunlarını kaynağı olarak politik iktidar aygıtını görmeye beşadından bir dönemde ekonomik mücadeleyi ön plana çıkarmak doğru bir yoldur, doğru bir öncülük değildir. Bu, işçi sınıfı

ve emekçi halkın günümüz koşullarındaki kavramında hedefini gerçekleştirmek gibi sorunları kendi içinde barındırır. İçinden geçmekte olduğumuz dönemin temel görevi, kitlelerin önüne bilincel hedefler koymaktır. İşçi ve emekçi yığınlarında zaten seçti düzeyinde var olan işçi bilincini düzeyine yükseltmektir. Böylece bir ortamda bunun talepleri – kitlelerin bize gösterdiği gibi – çok fazladır. Görünen o ki, "Eylem İstiyoruz" eylemi, işçi ve emekçi halk tarafından da benimsenmedi. Yukarıda bahsettiğimiz gibi kitleler Gaz Mahallesinde ölümü göze alıp sokaklara döktükten, binlerce kişi barikat kurup polise karşı, ancak en hızlı sorunları olan "Eylem" sorununa yitir vermiyor... Kaldı ki, Gaz, kendiliğinden bir biçimde bilincel: Buna rağmen kitleler, bir iktidara sokaklara döktü, çığı, Zamlara karşı eylem ise onlar öldürmeye, açık davet ve gazete ilanlarına rağmen reddettiler. Bu koşullarda görmesi de belirlenmesi zaten. Bugün bu sloganla kitlelere gitmek, onların siyasal bilincini götürülmesi ve onların önünde olmaları gibi en hızlı görevleri kavrayamamaktır. Örneğin, "Eylem İstiyoruz" sloganı iktidarı mücadeleyi ön plana çıkardığı için bu dönem göze geri bir sloganıdır. Ve işte bu yüzden işçi görmemiştir.

Tüm bu yaşananlar bize, Gaz ayaklanmasının öncülük yapıldığını söyleyenlerin, "Gaz, Barikat, Yürük" sloganlarını istedikten, gerçekleştiren sloganları bilincel olarak olmadıklarını bilincel bir öncü gibi davranmak yerine, olayların akışına kapılarak hareket ettiklerini gösteriyor.

Öylesi bir ortamda, kitlelerin önüne sokağa döktükten, çığına hazır olduğu bir ortamda, onların birleşik hareket etmelerini, onların içinde olmaktan başka yapacak bir şey yoktur. İşçi sınıfı da bu noktada sokağa döktükten, önüne çarşıya, çığına hazır olduğu Gaz halkı yapmaya. Kitlelere öncülük edebilmekte asıl sorun, kitlelerin sokağa çıkıp ölümü göze alarak "hadi bizi öncülük yapın" demesini beklemeden, olacak olayların, yaşanan sürecin neye göre olduğunu önceden tespit edip, hazırlıkları da bu yönde yapmak ve kitleleri doğru devrimci sloganlarla buluşturmadır. Günümüz koşullarında, aynı kitlelerin önüne bir kavrayıcı güdü koşullarında öncünün görevi, işçi sınıfı ve emekçi yığınların önüne politik iktidarı tetik hedefini koymaktır. Olması gereken budur. Olmaması gerekirse, Gaz'nin sonluğu geçince, işçi sınıfı ve emekçi halklara "ekonomist sorunlar" gibi ekonomik taleplerle güdü onların bilincini buluşturmadır. Kitlelerin önüne politik iktidarı hedefini koymadan atılacak "Gaz, Yürük, Barikat" gibi sloganlar boş, anlamsız ve devrimci yönelmiş yığınları aldatmaya yönelik sloganlar olarak kalacaktır.

1 MAYIS OLAYLARININ ORTAYA KOYDUĞU GERÇEKLER VE ALINACAK DERSLER ÜZERİNE

1 Mayıs'ta İstanbul'da meydana gelen sokak çatışmaları, birdenbire Türkiye gündeminin ilk sırasına yerleşti. Çatışmaların çapsi ve şiddeti, yarattığı etki, sınıf mücadelesinin geleceğine ilişkin verdiği işaretler, 1 Mayıs sokak çatışmalarının gündemin başına yerleşmesini sağladı. 1 Mayıs'ta meydana gelen sokak çatışmaları, 1995'teki Gazî sokak savaşlarından sonra İstanbul'da meydana gelen en sert, yaygın ve kölesel çatışmalar oldu. Derslerle dolu bu çatışmaların ele alınıp işelenmesi ve sınıf mücadelesinin geleceğine ilişkin esaslı sonuçların çıkarılması devrimci ve komünist hareketin acil görevidir. Bu görevin, devletin reformizmin olayların önünü kapatmaya yönelik çabalarıyla kararlaştırılmasına izin verilmemelidir. Karşı-devrim gücü olarak devlet ve karşı-devrimin toplumsal dayanışmasını hızla dönüştürmekte olan reformizm, olayların devrimci önünü, sınıf mücadelesiyle, emek-sermaye çatışmasıyla olan doğrudan bağlantısına, "tam kinkları, lale katliamı, yağmacılık ve Vandalizm" yargularıyla gizlemeye çalışırken devrimci güçleri de kendi tartışma platformlarına çekmeye çalışmaktalar. Devrimci politik güçler, devletin ve reformizminin bu olayları bozmasını tek yolu budur. Yasalılık tartışına saptanan sosyal-reformistlerin devlette esaslı ağız birliği yaptığını bizden göreceğiz. Ancak ondan önce, sokak çatışmalarının devrimci önü ve alınması gereken dersler üzerinde durulmalıdır.

1- Kadıköy'de, 1 Mayıs'ta meydana gelen sokak çatışmaları, Türkiye ve Küresel Kürdistan'da sürmekte olan iç savaşın bir devamı ve sonucudur. Ekonomik, toplumsal ve siyasal koşullar, emekle sermaye arasındaki gelişmelerin derinliği, bu tür çatışmaların bundan sonra da süreceğinin kanıtıdır. Yıllardır biriken ve üst üste yığılan çelişkiler sınıf mücadelesini iç savaş düzeyine çıkartmış ve iç savaş uzun süredir yaşanmaktadır. Gözün son derece darı olduğu düşünürler, çakan bir şerhlerle karşısında şaşkınlığa düşmekte, küçük dillerini tutmaktalar. Tıpkı '95'teki Gazî Ayaklanması karşısında olduğu gibi, Kadıköy'deki sokak çatışmaları karşısında da şaşkınlığa düşmüşlerdir. Oysa, ortada şaşılacak bir durum yoktur. Yer yer meydana gelen ufak çaplı yüzlerce çatışma, onlara yerel ayaklanma, Gazî Ayaklanması ve

Kadıköy sokak çatışmaları gibi büyük olayların habercisidir. 1 Mayıs Kadıköy sokak çatışmaları, tıpkı Gazî Ayaklanması gibi duru gökte çakan bir şimşek değildi. İşçilerin ve yoksul emekçi halkın ekonomik ve toplumsal yaşamı sonucu biriktirdiği sağlıklı öfkenin ve devrimci ruh halinin dışı verimudur. Burjuvazinin, sol içindeki uçakları olan sosyal reformistlerin ve Doğu Perinçek gibi karşı-devrimcilerin olayları "sıcak dışı, baya büyük unsurların hareketi" olarak göstermeye çalışması, çatışmaların sınıf karakterini gölgelemiyor. Kadıköy çatışmaları, işçilerin ve emekçilerin, sermaye düzenine, burjuva zenginliğe karşı büyük bir kin ve öfke içinde olduklarını, kapitalist sömürü düzenine ve düzeni koruyan devlete karşı ölümüne bir kavgaya girmeğe hazır olduklarını göstermiştir.

Burjuvazinin ve onun sol içindeki uzantısı olan reformistlerin asıl korkusu işte bu gerçeklerdir. Burjuvazi, Kadıköy'deki sokak çatışmalarından gerekli mesajı almış yoksul emekçi halkta birikmiş olan öfkeden büyük bir korkuya kapılmıştır. Burjuvazideki telaş ve korku kendini hemen ele vermiştir. Faşist basın ve TV kanallarından devrim ve emek güçlerine karşı açık bir saldırıya geçmeleri, bu korkuyu telafi ifadesidir.

Faşist devlet, devrim ve emek cephesine karşı taan bir savaş düzenine geçtiğini bir kez daha ilan etmiştir. Gerek hükümet sözcülerinin açıklamaları gerekse İstanbul Emniyet Müdürü ve İstanbul Valisinin açıklamaları, devletin, devrim ve emek güçleri üzerine daha sert gideceğini ve çatışmaları sertleşeceğini göstermektedir. Devlet, bu tür her büyük toplumsal olayda görülebilecek yerleri önc çıkartarak ve orta sınıfların mülkiyet duygularına seslenerek, proletaryayı ise zehirlemeye çalışmıştır. Sosyal-reformistler, burjuvazinin mülkenimlece örgütlediği propagandadan etkili olmasına yaygın organlarıyla çanak tutmuşlardır. Burjuvazi, orta sınıfları yansın çektiği ve proletaryayı zehirlediği, devrim ve emek güçleri üzerine daha çok kin ve ateşle gidecektir. Maddî yaşamı her geçen gün, biraz daha kötüye giden, gelecekte ve karulu düzenden, düzenin partilerinden ve parlamentosundan umudunu kesen emekçi yığınlar ise ölümü her geçen bir kavga-

ya hazır olduklarının mesajını vermişlerdir. Her geçen gün daha çok sayıda emekçi, devrim cephesindeki yerini almakta, devrim güçleri her geçen gün daha ileri adımlar atmaktadır. Kadıköy çatışmaları bunun somut kanıtı olmuştur. Kadıköy çatışmaları başka bir şeyi daha kanıtlamıştır: Bundan sonra bir dizi küçük, yerel çatışma sırasında, ara sıra, Kadıköy ya da Gazî Ayaklanması benzeri büyük çatışmalar bir alev topu gibi patlayacak ve daha büyük çatışmalara yolunu açacaktır. Karşı-devrim güçleri, bunun bilincinde keskin bir savaşa hazırlanıyor. Bunun için, devlet, tam bir savaş düzenine geçtiğini bir kez daha ilan etmiştir. Almayı düşündüğü bir dizi yasal ve askeri önlem, bu savaş düzeninin bir gereği olarak görülmüştür.

2- Karşı-devrimin tüm güçleri, ilerleyen devrim karşısında birleşmiş, kenetlenmiştir. Bir başka söylemle, devrim hareketi, birleşmiş, bir karşı-devrim yaratarak ilerliyor. Kadıköy çatışmaları arasında tüm burjuva güçleri, aralarındaki ittifakları bir tarafa bırakarak, hepsi de yoksul emekçi halka, işçilere ve devrimcilere aynı ağzından küfrederek saldırdılar. Faşist basını şiddetle-burasında yer tutmuş çanak yalayıcı eski solcılardan tutularak da en kiderenli lafızına kadar, "liberal-demokrat" etiketli yaklaşılan bütün yazar takımı bu tutuma girdi. Her birinden pislik akan TV kanallarından faşist burjuva basına, Refah Partisi'nden Ecevit'in DSP'sine, polis sefferlerinde parlamentosuna kadar bütün burjuva dünya birleşti, kenetlendi. Burjuvazinin bu düzeni geçiş, karşı-devrim güçlerinin proletaryaya ve emekçi halka karşı kendini seniden büyütmeye karar verdiğinin bir başka ifadesidir.

Devrim ile karşı-devrim arasındaki salfaymanın basınıla sonuç olmağın görüldü. Salfayma burjuva sendikacıların ve sosyal-reformistlerin de içine aldı. Tırk-lyten DISK'e, Hak-lyten KESK'e kadar bütün sendikacılar, Kadıköy çatışmaları arasında ve sonrasında burjuvazinin yanında yer almışlardır.

Öte yandan, sosyal-reformistler de devrimci güçlere, yoksul emekçi halka ve işçi sınıfa, "işçi sınıfı dostu" maskesiyle burjuvaziyile aynı salfardan saldırmış burjuva propagandistlerle aynı ağzından konuşmuştu. Sosyal-reformistlerin, devrim güçlerine saldıranları işçi sınıfının çıkarları adına yaptıkları sonucu değiştirmiyor. Onlar devrimci gelişmelerden büyük bir ürkünle duymuşlardır ve bu ürküntüyle burjuvaziyile aynı ağzından konuşmuş, aynı salfardan saldıran geçmişlerdir. Devrim güçlerine yönelik bu saldırı Emek Partisi ile ÖDP'yi, karşı-devrimci Doğu Perinçek ve onun partisi İşçi Partisi ile buluşturmuştur. "Babıbuca gruplar, çarpıcılar, materyalistler, kör şiddet, Vandalizm, yağmacılık" gibi sıfat ve suçlamaların devrimci güçlere yakıştırılması, bu kesimlerin

ortak noktası oldu. İşte iki örnek:

"Bunlara -devrimci örgütleri kastediyor, b.n. - ayırtıcı ve silah mafyasıyla içli dışlı olduklarını biliyoruz. Dolayısıyla bunların ayırtıcı ve silah mafyası üzerinden dünya emperyalist sistemine ve ülkemizin mafyalanan hakim güçlerine bağımlı olduklarını da biliyoruz. Yine bu birkaç provokasyon örgütün liderlik düzeyinde MİT'in ve polisün kontrolünde olduğunu da biliyoruz.

Provokasyon grupları, toplama tortusu içinde yarılanıyorlar. Bu tortuyu yaratan da bu sistemdir, kullanan da. Hakim güçler, kökerten odakların, sürekli başbozukluğa yaygınlaştırarak emekçi hareketinin belası haline getirmişlerdir."

Birinci örnek bu, şimdi ikinci örneği aktarıyoruz:

"Provokasyona doğru maddesi olan bazı maceracı grupların çapulculukları, önceden en ayırıcısına kadar devlet tarafından planlandığı belli olan kahtaman üzerini örtü ve bu grupların eylenimlerine mal bulmuş mağrîbi gibi saldıran gericilik tüm uçakları ile birlikte işçi sınıfına, onun kazanımlarına ve sosyalizme karşı yeni bir haç seferi başlatır."

Okura kolaylık olsun ve tek yarımda ikizi deccesindeki benzerlik nedeniyle karıştırmamasın diye birinci örneğin Doğu Perincek'in Aydınlık Gazetesinde, ikinci örneğin ise, Emek Partisi'ne yakınlığıyla bilinen Evrensel Gazetesine ait olduğunu belirtelim. Evrensel'de yer alan "Vandalizm, başbozukluk, maceracılık, sınıf dışı, lumpen proletarya" gibi nitelendirmeler işin zabası... Kazancı, sosyal-reformist akımlar, Kadıköy çatışmaları karşısında aldıkları konumla burjuvaziyel ve karşı-devrimci Doğu Perincek'le buluşmuşlardır. Pratik aygıncıdır. Büyük toplumsal olaylar ise daha bir ayrı-

tırıcıdır. Ayrıntıların nasıl gerçekleştiğini ve hızlandığını Evrensel'in sütunlarından aktaralım:

"Ancak sınıfın bilinçli kesimlerinin mutlaka yapmak zorunda oldukları bir diğer önemli görev de, halk hareketinde-sınıf içinde güçleri olmadığından hareketli tehdit etme olanağı olmayı oluşturan maceracı gruplarla ideolojide, eylemde, günlük mücadele ve sloganlarda ayrımayı tam olarak ve geri döndürülemezine başararak, piyasada oluşmuş sızde değerlerin tüm kalmalarına tutum ve yaşantılarından sürüp at-

mak, maceracı gruplarla ideolojik mücadeleyi tavizsiz sürdürmektir. Bu tutumun hiçbir tereddüde meydan bırakmayacak şekilde yaşama geçirilmesi son 1 Mayıs'tan sonra daha da acilleşmiş, bu gerçeği görmeyen iyi niyetli kesimlerin de görevlerini yeterince açmıştır. Bugün maceracı gruplardan uzaklaşma ve tam kopuş, işçi ve emekçiye daha yakın olmak anlamına gelmektedir." (Evrensel, 7 Mayıs 1996)

İşte bu kadar açık. Kadıköy çatışmaları gibi büyük toplumsal olaylar sosyal-reformistlerle devrimci örgütler arasında işte böyle bir ka-tun duvar örüyor. Bu süreç devam edecek. Bu arada bütün böbürlenmelerine rağmen, sosyal-reformistlerin hiç de kendilerini gösterdikleri kadar güçlü olmadıklarını, 1 Mayıs'ta Kadıköy mitinginin buna uyan beyan ortaya koyduğunu belirtelim. Bunca maddi olanak, devletin izninden çok daha ileri giden desteği, risksiz bir ortam vb. koşullar yine de emekçi yığınları bu reformist örgütler yöneltmeye yetmemiştir. İşçiler ve yoksul emekçi halk dâiren içi mücadeleye, reformlar uğruna mücadeleye değil, yasa-dışı ve devlette dışı dış yürütülen mücadeleye eğilim deymaktadır. Sosyal-reformist parti ve örgütler yığınlar üzerindeki politik etkilerini kaybederken orada doğan boşluğu devrimci örgütler doldurmaktadır. Başka bir ifadeyle, devrimci örgütlerin yığınlar üzerindeki politik etkisi her geçen gün daha da artmaktadır.

3- 1 Mayıs Kadıköy çatışmalarını gösterdiği bir başka gerçek, burjuva sendikaların güçleri üzerinde o kadar etkili olmadığıdır.

1 Mayıs'ta Kadıköy Meydanı'na kitlelerin ezici çoğunluğunu getirenler, burjuva sendikacılar değil, devrimci örgütler ve sınıf bilinçli ösacı işçilerdir. Bu ösacı, elle tutulur, somut kanıtlanabilir bir gerçeklik olarak ortaya çıktı. Bu durum, burjuva devrimci örgütlerin yıllardır 1 Mayıs'ın 1 Mayıs Alanı'nda kutlanmasından kaçmak için ileri sürdükleri bahanesi de açıklık getirdi. 1 Mayıs'ı 1 Mayıs Alanı'nda kutlanmak için ileri sürdükleri "kütle oraya gidiyor, biz de onun için oraya gidiyoruz" bahanesi 1996 1 Mayıs'ta çürüdü. Zira, kütle oraya, yani 1 Mayıs alanı dışındaki bir alana görünmez bizzat kendileriyle. Bu gerçek, defalarca Leninistler tarafından dile getirilmesinde rağmen çoğu devrimci örgüt kütle kuşrukluğunu bahanesi ardına saklamaktan vazgeçemedi. Ama, 1996 1 Mayıs'ı gösterdik ki, kütle 1 Mayıs Alanı dışındaki alanlara götürülenler burjuva sendikacılar değil, bizzat devrimci örgütlerdir. Gerçek şudur: Burjuva sendikacılar sol örgütlerin sınıf içindeki bilinçli işçilerin desteği olmadan bir tek miting ya da gösteriyi dahi örgütleyemezler. Demek ki, isterseydi, devrimci değer ve geleneklerin yaşatılması konusunda ısrarlı

olunsaydı, 1 Mayıs, 1 Mayıs Alanı'nda anlamına uygun bir şekilde kullanılabilirdi. Kadıköy mitingiyse ortaya çıkan bu gerçek, 1 Mayıs Alanı'nda yıllardır ısrar eden ve bunun için elbirlerinden geleni yapan Leninistler'in ne kadar haklı olduğunu göstermiştir. Eğer kütle kuşrukunda değil de, doğru politikaların peşinen gidilseydi, 1 Mayıs'ın devrimci değer ve geleneklerinin daha güçlü yaşatılması için bile değildi. Kadıköy çatışmaları, "kütleler bunun için benim hazırladığım biçimindeki gerçekleri tamamen çürüttü. 1 Mayıs'ın 1 Mayıs Alanı'nda kutlanmasana hazır olmayan gerçekte kütleler değil, örgütlerin yönetici kadrolarıdır. Taksim geleneği'nin sadece Leninistler tarafından yapılması, diğer devrimci örgütlerin bundan yararlanmaması, kütle kuşrukçusa oportünist politikaların bir sonucuyla. Bundan böyle hiç kimse, "kütleler hazır değil" bahanesi ardına sığınmayacak. İşçi sınıfının kan ve can bedeli ödeyerek yarattığı Taksim'de somutlaşmış devrimci değer ve gelenekler, bugüne Leninistler tarafından taşındı. Bundan sonra daha geniş kesimler tarafından bunların sahiplenilmesi zeminini olduğu açığı çıktı.

Yeri gelmişken, 1 Mayıs öncesi SİP Genel Başkan'ının 1 Mayıs üzerine yazdıklarıyla ilgili bir kaç şey söylemek gerekiyor. Bu siyaset kalpazanı şahıs, Demokrasi Gazetesi'nde kapıldığı köşede, 1 Mayıs'ın 1 Mayıs Alanı'nda kutlanması konusundaki tüm çabaları kendisiyle başlatma utanmazlığını rahatlıkla sergileyebilmiştir. Bu ayın siyaset kalpazanı, 1 Mayıs Alanı geleneğinin yaşatılması için Leninistlerle, yalnız kalmayı gözetilerek, yıllarca sürdürdükleri ısrarı, bütçüden bedeli, katıldıkları güçlükleri görevsizlikten gelmiştir. Demokrasi Gazetesi'nin kendisine sağladığı olanak, yığılmanın yanlış bilgilendirmek, yaratılan değerleri görmezlikten gelmek, unutmamak ve her şeyi kendisiyle başlatmak utanmazlığı için kullanmıştır. İşçi ve emekçilerin yanlış bilgilendirilmesine, bedel ödenerek yaşatılan geleneklerin işçi ve emekçilerin hafızasından silinmesine izin veremeyeceğimizi bu siyaset kalpazanına hatırlatmak istiyoruz. Bunun için, bu utanmaz kalpazanın 1996 1 Mayıs'ına kadar nerelerde sürdüğünü, 1996 1 Mayıs'ında ise Taksim'e çıkmaya cesaretini nereden aldığına, yeri geldiğinde, sorup hatırlatacağız.

1 MAYIS'TA SOSYALİZM BAYRAĞINI YÜKSELTELİM!

Dünya proletaryasının Birlik, Mücadele ve Dayanışma günü olan 1 Mayıs, emperyalist-kapitalist sistem: ideolojik ve politik saldırılarına rağmen özine uygun olarak ösacik ayakta duruyor.

Sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için mücadele ve dayanışma günümüzde daha da önem kazanmaktadır. Emperyalist sistem daha çok saldırgan, daha çok sömürsüz özelliği her geçen gün arttırdığından, ortaisiz kaldırılması da kaçınılmaz hale gelmiştir.

Emperyalist-kapitalist sistem ekonomik ve siyasal bürhan içerisinde. Sınıf çelişkileri doruk noktasına ulaşarak mücadele artık her katada yükselmeye. Kapitalizmin ana kıtası haline gelen Avrupa'da proletaryanın hayataşları yükseliyor, Avrupa kıtasında yaşanan işçilik, evsuzluk, çevre sorunları, sosyal haklarıdaki kısıtlamalar, işçilik vb. sorunların hat safhaya varması emperyalist-kapitalist sistemin gerçek yüzünü kütleler önünde göstermeye yetiyor. Emperyalist-kapitalist sistemden bu tür özelliklerine sözcükler olan IMF, Dünya Bankası, Zenginler Kurulu gibi kurumlar çözüm önermiyorlar. Uksadınası işçi hareketlerinin mevcut kapitalist sistemden hoşnutsuzluğu artarken proletaryanın sosyalizme olan özlemi bir kat daha artıyor. Sosyalist Küba, Kuzey Kore, Vietnam gibi ülkeler Emperyalist ambagoya karşı direnirken diğer ülkelerde de Sosyalizme olan özlem artıyor.

Üstlenmesi proletaryanın bir parçası olan Türkiye ve Kürdistan proletaryasının da 1 Mayıs'ı Birlik ve Sosyalizm günüyle yapıyor. Kırt halları ve devrimcilerle karşı karşıya devlet teriminin ve katlanmanın uygulandığı koşullarda 1 Mayıs'ı hazırlıyoruz. İş savaşını yaşadığı ülkemizde işçiler için tekeli burjuvazi indirilmesini gözlemliyoruz. Kırt halkı ayakta, devrimciler savaş içerisinde. Burjuvazinin en barbarca saldırılarına, reformizme sığınan Leninistler bu işi sınıp kazanmak için kavganın içindedir, ösündeler. Gün burjuvaziyi zindanla öldürüp vermiş grana, gün Devrim ve Sosyalizm bayrağını yükseltmeye düme gürüldür.

Proletaryanın devrimci müfrezesi olan partimiz TKP/LENİNİST bu yıl da 1 Mayıs'ta ösacik devrimci özine uygun davranarak onurlu savaşını yükseltecektir.

YAŞASIN 1 MAYIS! BİR YEK GULAN!
YAŞASIN SOSYALİZM!
YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZM!
YAŞASIN PARTİMİZ TKP/LENİNİST!

TKP/LENİNİST
AVRUPA

1 MAYIS SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

"Gün gelecek, savaşınca, bugün ösacik boğun cesetinden daha güçlü olacaktır" demeyi 1 Mayıs'ın ilk şehitlerinden Amerikalı işçi ösacik Spiro 1896'da.

Ve bugün, 100 yıl sonra bayraktayız:

"ŞİPİSLERİ SİSTURBANLARLA BOĞDUK, BOĞACAĞIZ!"

1 Mayıs 1996'da, tüm dünya karnayca, halkımızın yığıt evlatlarının deşetli ve kahredici kuşrukçularının şehit oldu. 1 Mayıs'ı işçinin, emekçinin bayrağı olarak kutlamak için: Şehit devletin 1 Mayıs'ın özünü hoşlanarak amaryin işçenin bir tesile yarattığı ezeli bir hüsrana uğramak için, 1 Mayıs'ın gerçekte kan, can vererek kurulduğuna inanarak göstermek için halkımızın üç yığıt evladı, kanımızdan, canımızdan üç ösacik: Dursun ADAHAŞ, Hasan AL-BAYRAK, Yalçın LEVENT' şehit yaptılar.

Daha sabahın erken saatlerinde, panzere ve mermilere karşı güçleri kırıp edildiler. Özgürlük bayraklarını boğmak isteyen polis birlikleri: jandarmalar, şehit ösacikler Dursun' ve Hasan'ı vurduklar. Sonun Yalçın yine kadroca vuruldu.

Fakat 1 Mayıs'ı inkarleyemediler. İşçi sınıfının içindeki burjuvazinin ajanları sınıp sendikacı reformizme bürünler burju oportünist ve parlamentaristler bu kanlara rağmen şehit kerimiki gösden gözlemeye, can-gerçeyi tartışmasını ön plana çıkartmaya çalışıyorlar.

Sermayenin ösacik, banka şubeleri vb. yerlerin imha edilmesi, halkın biriken öfkesinin şiddetli bir patlamasıyla kendisini duyurmaktadır. Bu öfke, yolculuğun ösacikdir, şiddetinden hesap soruyor ösacikdir. Sınıf kimsinin her yerde ve her zaman tetikte olduğuna ösacikdir, sınıf dışlanılmasına açığı meydan okuyupdur.

1 Mayıs 1996'ya, işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele bayrağı şöhle dalgalandırılmayca yere düşürülmemiştir!

1 MAYIS ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!
YAŞASIN 1 MAYIS! BİR YEK GULAN!
1 MAYIS KIZILDIR, KIZIL KALACAK!
YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZM!
YAŞASIN DEVRİMCI DAYANIŞMA!

TKP/LENİNİST - Avrupa

"GÖREV BİTMEZ DEVREDİLİR ANCAK!"

TARIK ZİYA YILDIRIM (CİHAN) GÖREVİNİ GENÇLİK MİLİSLERİNE DEVRETTİ!

Devrim ve karşı-devrim arasında yıllardır süren sınıflar mücadelesi iç savaş biçimini alarak tüm şiddeti ile sürüyor. Daha önceki süreçlere nazaran çetin ve zorlu geçen iç savaş karşılıklı güç dengeleri üzerinde de gelişmelere ve değişimlere yol açıyor. Daha önceki süreçleri oranla gelişmeler ve kutuplaşma ise en üst boyutuna varmıştır. Artık sosyal kitleler tarafından destekleniyor. Ya devrimin ve geleceğin yanındayız ya da burjuvazinin ve çürüyenin yanındayız olacak. Bu güç dengesi normal olarak devrim ve karşı devrimin kucaklarına ve durumlarına da etki ediyor. Faşist TC. kendini tamda bu iç savaşa göre hazırlıyor. Ordu, polis, yetki ve yargı organları tutsak da bu savaş usulüne göre şekillendiriliyor. Daha önceki süreçlerde kendini katliamlarla, infazlarla burjuvaziye kabul ettiren eli kanlı, ağzı salyalarla düzen bekçileri katliamlarını daha meşru teminlerde yapabiliyor. Ağır ve Çetesi, Taşanlar ve Çetesi, Yemişen ve Çetesi vs. vs. Tüm bunların yanında modern ve savaş teknolojisi ile donatılmış ordu ve polis teşkilatı. Hedef ise ortada yükselen devrim mücadelesi ve baklarını arayan ve devrim umudu taşıyan yoksul halk kitleleridir.

Burjuvazi bu hazırlıklarla birlikte saldırılarına da durdurmadan devam ettiriyor. 15-16 yaşındaki lise öğrencilerinden tutun da 70 yaşındaki insanın kadar herkes bu saldırıdan payına düşeni fahişlikle alıyor. Faşizmin tutsak ettiği devrim savaşçılarınca önünde ise en alçak ve ifratçı tüm işkence ma-

todlarını uygulayarak yükselen devrim dalgasını durduramazsa, durduramazsa bile engelleyebileceğini düşünüyor. Ama halkların umudu TKEP/LENİNİST tam da burjuvazinin "Bitirdik, sonuna kuruttuk" bayraklarıyla nader nasalan ettiği bu dönemde 13 MART GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ'nin bünyesinde oluşturduğu 13 MART GKB MİLİSLERİ MERKEZ KOORDİNASYONU ve onun altındaki devrim savaşçılarınca adlarını taşıyan GENÇLİK MİLİSLERİ burjuvaziye en büyük şamandıra vurdu.

Leninist Parti'nin ideolojik önderliğinde kurulan GENÇLİK MİLİSLERİ'miz faşist cellatlarınca uyuklarınıca kaçtırmaya başladı bile...

• 13 MART GKB GENÇLİK MİLİSLERİ MERKEZİ KOORDİNASYONU'na bağlı olarak kurulan TARIK ZİYA YILDIRIM GENÇLİK MİLİSLERİ BİRLİĞİ'miz 24.04.1996 tarihinde gece saat 9.30'da Maltepe Milli Gençlik Vakfı'nı bir parça tesirli, 2 de ses bombasıyla bombalamıştır. Bombalar maddi hasara yol açarken faşistler ise şaşkınlığı ve korkuyu bir arada yaşıyorlardı. Çünkü artık solugumuz enselerindeydi.

• Ayrıca Milli Gençlik Vakfı'nın korkuluklarına "TARIK ZİYA YILDIRIM YOLDAŞ KAVGAMIZDA YAŞIYOR" yazılı TARIK ZİYA YILDIRIM GENÇLİK MİLİSLERİ imzalı bir pankart ve üzerinde Leninist Parti'nin

ambieminin bulunduğu bayrağı ve eylemin içeriğini anlatan bir bildiriye eylem yerine bırakarak uzaklaştık. Milisler eylem yerinden uzaklaşırken bogucu sessizliği bombalarımızın yankılı sesi yırıyordu.

Bu eylem; MİLİS BİRLİĞİ'mizin Kuruluşuna emekçi kulelere duyurmak amacıyla yapılmıştır. Kan içici cellatlar, işkenceci it sürüsü, faşist düzen bekçileri bilsinler ki, solugumuz enselerinde. Ve umutvasınlar ki, içtikleri kanların yoldaşlarımız üzerindeki çirkin ellerini kıracağız gün yakındır.

Karanlığın en yoğun olduğu an şafağın en yakın olduğu andır!

HER ŞEY PARTİ İÇİN,
HER ŞEY ZAFER İÇİN!

ŞAN OLSUN 13 MART GKB
GENÇLİK MİLİSLERİ
MERKEZİ ORGANİZASYONU'NA!

TARIK ZİYA YOLDAŞ YAŞIYOR,
TARIK ZİYA YILDIRIM
GENÇLİK MİLİSLERİ SAVAŞIYOR!

DEVİRİM YÜRÜYÜŞÜMÜZ
ENGELLENEMEZ!

TARIK ZİYA YILDIRIM
GENÇLİK MİLİSLERİ

Dünya proletaryasının birlik mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs nedeniyle ve Mayıs ayında öğrencilerin devrim savaşçıları olmak amacıyla yaptıkları

26.04.1996 Gecesi saat 9.30'da Esenkerem Ertuğrul Gazi Lisesi'nin çevresine "1 Mayıs'ta Taksim'e", "1 Mayıs'ta Taksim'deyiz" -Devrimci Öğrenci Birliği-, "Yaşamın 1 Mayıs" -Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) imzalı yazılımlar yapıldı.

26.04.1996 Gecesi saat 9.00'da Gülsuyu minibüs yolu üzerine "1 Mayıs'ta Taksim'e", "1 Mayıs'ta Taksim Alanı'na", "1 Mayıs'ta Taksim'deyiz", "Bijl Yek Gulan", "Yaşamın 1 Mayıs", "Devrim Yolunda Leninist Saffına" "Deniz, Yusuf İnan Savaş Devamı", "6 Mayıs'ın Hesabını Soracağız", "6 Mayıs Savaşçıları Ölümsüzdür", sloganlarının yer aldığı TKEP/LENİNİST imzalı yazılımlar yapıldı. Halkın şaşkın bakışları arasında yapılan yazılımlarda devrim savaşçıların en ufak bir zorlukla karşılaşılmadan eylemi başarak dağıldılar.

POLİSİN İŞBİRLİĞİ GİRİŞİMLERİ DEVAM EDİYOR

Devrimin ayak sesleri yaklaştıkça devletin uyguladığı baskı, zulüm, işkence ve katliamlar da gün geçtikçe artıyor. Gömülmede olduğu bulaklıktan kurtulmak için her gün biraz daha çırpınan ve çırpındıkça batan faşist TC, kurtulmaması için onceden saldırganlaşıyor.

En sıradan taleplerle eyleme giden işçiyi, memuru, öğrenciyi coplarla, panzerlerle koruyor. Bunların yetmediğini gördüğünde ise daha da çılgınlanıyor. Artık işçinin, emekçinin öğrencinin karşısına sadece copla çıkmıyor, kurşunlar yağdırıyor üzerlerine.

Yapadığımız son söyleş gösteriyor ki, insanların eylem yapmalarına da gerek kalmıyor artık devletin saldırılarına maruz kalmak için. Devrimci, demokrat, hatta birazlık duyarsız bir insan olmak bile yetiyor.

Gözetilme, işkence, öldürme, katletme, en ufak bir eylemlilikte binlerce polisle, panzerle yığınak yapmak, insanları takibe almak, yolculuğa geçerken gözaltına alıp tutulmak, telefonları dinlemek, evleri basmak insanların kaçırıp kaybetmek, işkence, öldürme, güldürme gözüne sokak ortasında insanları katletmek faşist TC'nin günlük işleri oldu artık.

Her gün yeni bir çözüm arayışına girilen faşist TC devrimci, demokrat, duyarsız insanları gözaltına alarak, kaçıranak günlerce işkence, öldürme, güldürme tehdit ederek işbirliği teklifinde bulunuyor.

Polisin işbirliği teklifleri yeni bir şey değil, uyguladığı tüm baskı ve şiddet yöntemle-

ri gibi, yıllardır süregelen bir yöntem. Ama her geçen gün kaçırılıp, gözaltına alınıp işkence gören ve tehditler savrulurken işbirliği teklif edilen insanların sayısı artıyor. Amaç kendi kolluk güçleriyle yükselişine engel olmadığı muhalefeti, iç savaş, devrimci insanları uyguladığı baskı ve şiddet yöntemleriyle kışkırtarak, kendi safına geçmeye zorlayarak, devrimci demokrat insanlar arasındaki öz güveni ve güveni, örgütlülüğü yok etmek, ve bu yolla savaşı kazanmak.

Geçtiğimiz ay Güven Dağdelen isimli genç kaçırılıp gözaltına alınmış ve işkence, öldürme tehdit edildikten sonra işbirliği teklif edilerek kendisine polisle işbirliği yapması istenmişti. Hatta işbirliğinde irtibat geçeceği polisle tanışırılıp, görüntüme yer ve saatleri verilmiş, hangi kod adlarıyla birbirlerine hitap edecekleri dahi söylenmişti.

Yine 8.5.98 tarihinde görüşe gittiği Sağlık Bakanlığı Cezaevi önünden kaçırılıp işkenceye maruz kalan Şükran Polat'a işbirliği teklif edildi. İşkence sırasında öldürme tehdit eden işkenceciler ona da yapması gereken şeyleri söyleyerek randevu verdiler.

Güven Dağdelen ve Şükran Polat her ikisi de 18 yaşından küçük ve çevrelerinde devrimci demokrat insanlar olarak tanınıyorlar. Devrimci ve demokrat olarak tanınan genç insanlar işbirliği teklifi için özellikle tercih ediliyor. Çünkü her şeyden önce insanlarla ilişkilerinde duyarsız olarak tanınan ve sevilen insanlar. Genç olmaları nedeniyle de onların çürümüş kapitalizm içinde eriyip gitmelerinin daha kolay olacağını sanıyor faşist

TC. Sistem içindeki sahte güzelliklere kapılıp gödeceklerini ve düzenin insanları olarak yaşamayı seçeceklerini emekçi halkların günlük yaşamı olan yoksulluk, zulüm, baskı, işkence ve katliamlarla dolu yaşamı kaldırmayacaklarını düşünüyorlar.

G. Dağdelen ve Ş. Polat işbirliği teklif edilip, ölmeye tehdit edilen son insanlar. Bu tür olayları her geçen gün daha da artarak yaşayacağız.

Ama faşist TC hırsın ki, devrimci ve demokrat insanlar asla bu kokuşmuş, çürümüş, yıkılmaya yüz tutmuş düzenin insanları olmayacaklar. Onlar daima ve her zaman bu düzene karşı savaştan insan olacaklardır. Çünkü onlar faşist TC'nin onlara dayattığı yoksulluğun, zulmün baskının, sömürünün içinden çıkıp gelen ve emekçi halkların kurtuluşu için savaştan insanlardır. Ve emekçi insanlar için devrimci insanlar için zincitlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyleri yoktur. Onları ne coplar, ne kurşunlar, ne öldürme tehditleri ne de katliamlar devrimci yürüyüşünden alıkoyamaz.

Faşist TC'nin başvurduğu her türlü baskı, zulüm ve şiddet emekçi halkların sosyalizm mücadelesine karşı geri dönecektir.

Faşist TC'nin her bir devrimci insana uyguladığı işkence ve zulüm, teklif ettiği işbirliği, yolsuzca binlerce çelik iradeli devrim savaşı olarak çıkacaktır karşısına.

Ve sonunda yiten, tükenen, yok olan kendisi olacaktır!

BASKILAR, GÖZALTILAR, KATLİMLER DEVRİM YÜRÜYÜŞÜNÜ ENGELLEYEMEZLER!

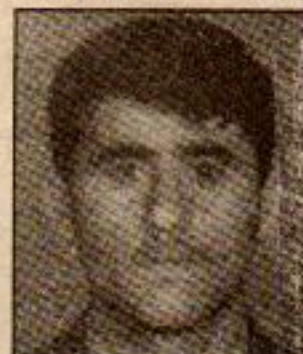
1 MAYISTA, KAVGADA DÜŞEN SAVAŞÇILAR ONURUMUZDUR! ANILARINI MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ

YALÇIN LEVENT

DURŞUN ADABAŞ

HASAN ALBAYRAK

DEVİRİM YÜRÜYÜŞÜMÜZ ENGELLENEMEZ!

TKEP/LENİNİST, reformizme ayrılmadan sonra az sayıdaki yürekli ve kararlı kadro ile örgütlenme çalışmalarını sürdürdü. Marksist-leninist ideolojiyi temel alan parti kısa süre içinde örgütlenmesini ve çalışma alanlarını genişletti. Kısa süre içinde kendi olanaklarını aşan bir mücadele öneği ortaya koydu. Mücadele içindeyken örgütlenme çalışmalarını hızlandırdı ve 92'de ilk Genel Kongresini yaptı. Kongre, partiye yeni bir ivme kazandırdı; kadrolar büyük bir artışa kalkınlar. Faşizm tüm bu olanları büyük bir endişe ile izliyordu. Bu gelişmeyi bir yanda durdurmak ve eşmek için zaman kolluyordu.

TKEP/LENİNİST belirlediği sağlam ve doğru politikalarla tüm devrimci kamunun dikkatini çekti. Devrimci politikalar, yapıma alan sınırlı da olsa, nitelik bakımından atılacak ulaşı; devrime sempati duyan bir çok insan, izlenen politikalarından etkilenerek Leninist salfasına katıldı. Proletarya hareketinin gerçek devrimci temellerde gelişmesi için belirlenen politikalar, yaşamın kendisi tarafından doğrulanca. Leninist Partinin ideolojik-politik gelişimi hızlandı. Bu devrimci politikanın ve devrimci ideolojinin zaferi oldu.

Bütün pek çok "devrimci" hareketinin, devrime yüz çevirip, düzene dönüp yaptığı, sosyalizme olan bağlılığın yitilmediği bir dönemde, Leninistlerin, bilimsel sosyalizme sıkı sıkıya sarılmaları ve sosyalist hareketin maddi bir güce dönüştürmesi doğrultusundaki çalışmalarını karşısında burjuva sınıf sessiz kalamazdı. Bu dönemde sermayenin politikası şu oldu; sermaye egemenliğine boyun eğeceklerin ve teslim olabilecekleri ya da yok olacakları. Burjuvazi bir taraftan kimi sosyalist çevre-

leri "ehlileştirirken", diğer taraftan devrim yolunda kararlı adımlarla yürütenlerin üzerine tüm gücü ve vahşeti ile yürüdü. Yapılan operasyonlar bu amaca yönelik. Devrimci örgütleri çökmek ve "saf dışı" bırakmak. TKEP/LENİNİST'e karşı yapılan operasyonların amacı da buydu.

Vahşin tekelci güçler saldırılarını artırdı, zulmünü en alçak yöntemlerle sürdürdü, her ne yaparsa yapsın, Leninistler devrim yolunda yürümeye devam edecekler.

Düzeni ve egemenliği sarsılan, artık yönetemeyen tekelci sermaye ancak, işkence, darağacı, katliam ve şiddetle ayakta kalabiliyor. Egemenliğini yalnızca şiddetle sürdürebilen sermaye, güçlü değil; güçsüz durumdadır. Açıkır kıl, burjuvazi bilinen yöntemlerle artık kitleleri yönetemiyor. Kitleler artık eskisi gibi yaşamak istemiyorlar, yaşamlarında ve koşullarında köklü değişiklik istiyorlar. Bu amaçla eylemlerine hız verdiler. Faşizm, devrimci önderleri tutsak alarak, emekçi kitlelerin mücadelesini durduramıyor.

Zulüm ve baskı koşulları aynı durumda bulunan, ezilen ve sömürülen emekçi kitleleri bir araya gelmeye zorluyor. Kitleleri bir araya getirmeyi hiçbir şey, baskı ve zulüm koşullarından daha iyi beceremez. İtlik kitleleri kendisini bir araya getiren kapitalizmin baskı ve zulüm koşullarını değiştirmek için genişleyen, yoğunlaşan ve seçilen bir mücadele içindedir.

Leninistlere ve tüm devrimci güçlere karşı yoğunlaşarak yapılan operasyonlar, arlan işkenceler, alçakça sürdürülen katliamlar, açık infazlar ve tüm alanlarda burjuva şiddetin uygulanması, işbirlikçi tekelci sermayenin ne kadar acz içine düşürüldüğü ve durumunun ne kadar ümitsiz olduğuna gösteriyor. Bu anlamda devrimcilere verilen her idam cezası, her on yıl, sermaye düzenini kaçınılmaz olan sonuna biraz daha yaklaşıncaktır.

Faşizm bu amaçla çırpınışını yitirmekte olan düzenin yürekli götü Leninistlere saldırmaya devam ederek sürdürüyor.

Leninist Parti'nin istikrarlı ve kararlı büyümesinin işçi sınıfı ve halk kitleleri üzerindeki önderlik semptomu, burjuvazinin kabusu oluyor. Yağınların TKEP/LENİNİST politikaları etrafında kenetlenişi, işçi, işsiz ve öğrenci gençliğin, LENİNİST GERİLLA BİRLİKLEİD'ne alınması, 13 Mart Savaşçıları'nın her geçen gün çoğulması, müslilerin kurulması burjuvaziyi daha yoğun saldırılara iter. Fakat çok kısa sürede arlarında yapılan 15'erli, 20'şerli tutuklamaları, işkenceleri ve hallerini önlemeyen devrim yürüyüşünü yavaşlatamayacağı gerçeği, yapılan eylemlerle bir kez daha sızına çarpılıyor. Leninistlerin 90'la birlikte ısrarla sürdürdüğü 1 Mayıs politikası, 96 1 Mayıs'tan önce bütün devrimci güçleri e yalnız bırakılmasına rağmen yine istikrarla sürdüren partiye kapılan faşist bir taraftan yüz hisler Kadıköy'e yönlendiği, Kadıköy'den misli misli fada önderli Leninistlerin yürüttüğü Taksim'e yayıldı. Bununla da yetinmedi 29 Nisan'dan itibaren birliktir dedikleri LGB'ye, 13 MART GKB'ye, misli örgütlenmelerine, DÖB'lere ve sıradan okurlara saldırıya başladı.

1 Mayıs öncesinde 14 Leninist'in tutsak alınması bile Devrimci Emekçilerin Taksim'e yönelmesini engelleyemedi. '95 1 Mayıs'taki Taksim'in fethine '96 1 Mayıs'ta da yenilmek ve önderlik bayrağını gururla taşımak yine Leninistlerin kararlılığıyla olabildi ancak. Öyle oldu. Büyük bir faşistliğine rağmen, 1 Mayıs'tan sadece 48 saat önce başlanan operasyona rağmen yine Taksim'deydik. Ve kurşunlarla karşılandık.

Sahibinin sesi burjuva medya başta olmak üzere "Eylem Beklemeden Teröristler", "60 Salahlı Eylemin Sorunluları", "Büyük Darbe" manşetleriyle yine saldırılara başladıkça, sosyalist yayın geçiren Demokrasi ve Evrensel gibi gazetelerin ajanslarını hiçak açmıyor. Devrimci tutsakları için yapılan basın açıklamalarına bile yazmıyorlardı.

Bazın için mücadelemizin her biçime geçebilir. Hem burjuvaziyeye karşı, hem reformizme karşı...

Hem tutsaklıkta cezaevinde, hem yurtdışı mücadelesinde... İşçi bu kararlılıkla faşizmin yatağına korku salın.

Ne idamlar ve onlarca yıllık ceza, ne de arın saldırılar tutsak olan ancak teslim olmayan Leninist savaşçıların mücadelesini engeller. Leninistler bulunduğu alanlarda mücadelesini en aktif biçimde sürdürüyorlar ve bulunduğu koşulları en iyi değerlendirenler yine Leninistler'dir. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın TKEP/LENİNİST Devrimci faşizmin amacını boşa çıkartıyor.

Yeraltı mücadelesi ve cezaevleri komünistler için önemli sınıv alanlarıdır. Yeraltından geçmeyen, cezaevlerinden ve sürgünlerden geçmeyen bir mücadele "Bolşevikleşemez." Dönüştürülen en köklü devrimlerine geçecek olan Rus Bolşevikleri bu sınıvlardan geçerek burjuvaziyeye. Devrim yapmış hemen hemen tüm ülke devrimcileri bizim geçmekte olduğumuz süreçten geçtiler. Onlar bu süreçte deney ve bilgi sahibi oldular. Burjuva yasalığına sığınmadan mücadelelerini birçok biçimini benimsediler ve uyguladılar.

Proletarya illegal temellerde örgütlenmeden devrime hazırlanamaz. Eğer illegal temellerde örgütlenmişse, eğer yeraltının sınıvından geçmişse, eğer tüm mücadele biçimlerini özümsemişse ancak o zaman proletaryayı ölümlere yürütebilir. Tutsak edilen devrimci ve komünist savaşçıların her gün devrime biraz daha yaklaşıyorlar.